

Bình Đàm Sinh Hoạt

Contents

Bình Đàm Sinh Hoạt	2
1. Chương 1: Mới Quen	2
2. Chương 2: Sơ Ngộ	7
3. Chương 3: Đối Mặt	10
4. Chương 4: Lỡ Miệng Nói Thẳng	13
5. Chương 5: Quen Và Không Quen	18
6. Chương 6: Không Say Không Về	22
7. Chương 7: Nằm Viện	27
8. Chương 8: Chấn Thương Kỳ	34
9. Chương 9: Lưu Luyến Không Dời	37
10. Chương 10: Cơ Hội Gần Nhau	42
11. Chương 11: Dễ Trễ	44
12. Chương 12: Hơn Cả Bạn Bè	47
13. Chương 13: Cẩu Huyết Tiền Tình	51
14. Chương 14: Jq* Phát Triển	56
15. Chương 15: Tình Cảm Một Nhà Thân Thiết	60
16. Chương 16: Rượu Vào Loạn Tính	63
17. Chương 17: Nói Thẳng	68
18. Chương 18: Trước Tiên Là Phải Vào Nhà Người Đã	72
19. Chương 19: Bạn Thân Cả Đời~	76
20. Chương 20: An Tâm	79
21. Chương 21: Xin Chỉ Giáo Thêm	82
22. Chương 22: Một Chút Bài Xích	87
23. Chương 23: Thói Quen Thực Đáng Sợ Mà	89
24. Chương 24: Cuộc Sống Hòa Hợp Lâu Dài	93
25. Chương 25: Hạnh Phúc Đơn Thuần Chỉ Cần Một Ngọn Đèn	97
26. Chương 26: Lí Tu Lo Lắng Không Yên	100
27. Chương 27: Nếp Sống Hư Hỏng	103
28. Chương 28: Giang Duy Bị Chiêu Hư	105
29. Chương 29	109
30. Chương 30: Thuận Theo Tự Nhiên	113
31. Chương 31: Nhớ Nhưng	115
32. Chương 32: Tiểu Biệt Thẳng Tàn Hôn	117
33. Chương 33: Nhắc Nhở Hút Thuốc Ít Thôi	121
34. Chương 34: Đồ Kị Của Nam Nhân	125
35. Chương 35: Chuyện Tối Lãng Mạn	128
36. Chương 36: Hạnh Phúc Giản Đơn Là Đủ Rồi	131
37. Chương 37: Người Yêu Tốt	135
38. Chương 38: Lâm Cần Về Quê	138
39. Chương 39: Dưới Ánh Đèn Là Con Người Quen Thuộc	146
40. Chương 40: Một Nhà Ba Người Hạnh Phúc	148
41. Chương 41: Bị Phạt Quét Rác Thật Đáng Thương A~	154

42. Chương 42: Hạnh Phúc Cùng Khổ Đau	159
43. Chương 43: Lâm Cần Giận Cá Chém Thớt	162
44. Chương 44: Ánh Dương Trong Tâm...	166
45. Chương 45: Tận Lực Che Giấu Cùng Lừa Dối Thật Ra Không Khác Nhau Nhiều	168
46. Chương 46: Mẹ Chồng Lí Tu Tới Hỏi Thăm	172
47. Chương 47: Tử Vi	174
48. Chương 48: Fighter	177
49. Chương 49: Giảng Hòa	181
50. Chương 50: Đề Tài Kết Hôn Là Tránh Không Được Đau	186
51. Chương 51: Bảo Tổ Trước Bình Yên	190
52. Chương 52: Cổ Nhân Tới	193
53. Chương 53: Tình Tiết Phim Tám Giờ Tối	197
54. Chương 54: Người Thứ Ba Vô Tội	199
55. Chương 55: Giải Thích Mọi Chuyện	204
56. Chương 56: Lựa Chọn Ích Kỷ	212
57. Chương 57: Bữa Cơm Ngày Hôm Sau	214
58. Chương 58: Đến Chuyện Người Kia	219
59. Chương 59: Tiểu Tam Keo Kiệt	221
60. Chương 60: Lí Hiên Là Người Yêu Của Tôi	224
61. Chương 61: Giang Duy Nấu Ăn	227
62. Chương 62: Không Đúng, Không Đúng A	230
63. Chương 63: Bỏ Nhà Cùng Hấn	233
64. Chương 64: Trở Lại Sống Chung	236
65. Chương 65: Kết Thúc Mở	239
66. Chương 66: Phiên Ngoại 1 : Hạnh Phúc	242
67. Chương 67: Phiên Ngoại 2: Tiếp Về Hạnh Phúc	245
68. Chương 68: Phiên Ngoại: Tiểu Kịch	247

Bình Đàm Sinh Hoạt

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, ấm áp văn, 1×1, HE, tình nghi thanh thủyBiên dịch: Dubu Trích:Ngay từ lúc mới

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-dam-sinh-hoat>

1. Chương 1: Mới Quen

Giang Duy lần đầu nghe cái tên Lý Hiên này là lúc tâm tình đang cực kì bất hảo.

Cái tên hỗn đản Lý Hiên này từ đâu chui ra trên chộc hần, cái người này, nga, sai rồi, là cái tên này xuất hiện thật không đúng lúc đi.

Hần chính là đang phiền muộn muốn viết bài nghiên cứu làm sao vừa đầy đủ, vừa hấp dẫn, làm cho cấp trên tin tưởng hẳn giao cho hẳn vụ bắt tên trộm. Thế mà lúc đem tên trộm kia đẩy lên phía trước lại bị nước bắn vô tình tạt trúng, thật là mất hứng quá đi...

Thế mà vẫn có người khẳng khẳng là hẳn quá nhàn rồi, bắt hẳn phải tham gia mấy cái cuộc hội thảo Bát quái linh tinh gì đó, mà cái người chịu trách nhiệm của hội thảo tự nhiên làm hẳn không có ấn tượng tốt chính là Lý Hiên a.

“Trời ạ, Đông cảnh chính là cảnh sát sơn dã Lý Hiên đây sao! Dương Đằng của Nam sở đang tính làm gì đây? Biến qua một bên đi! Hẳn nếu như thấy Lý Hiên 80% là sẽ quỳ gối dưới quần âu của anh! Ta chưa có gặp qua nam nhân nào đẹp trai như thế cả...Mắt ra mắt, mũi ra mũi a...”

Trong văn phòng lớn, nữ cảnh sát Lý thao thao bất tuyệt giảng giải về những điều mắt thấy tai nghe của nàng.

Giang Duy không nhịn nổi bực mình cắt ngang lời nói của nàng: “Người đã nhìn thấy ai mất mũi hòa làm một chưa, hẳn là quái vật chắc?” Thực có lỗi, ta nghĩ tới là đã muốn nôn rồi, miêu tả của nàng thật sự rất kì dị...Lão sư dạy ngữ văn cho nàng cần phải tự mình kiểm điểm đi a.

Vung tay cao lên, Lý tiểu thư căn bản mặc kệ câu văn của nàng có gì kì lạ: “Có thể so sánh sao? Đầu, người không phải ghen tị đấy chứ? Cũng đúng thôi, nhìn ánh mắt người kia, là ao tù nước đọng¹, xem Lý Hiên a, đôi mắt sáng ngời rất có hồn a! Trông miệng người xem, mỏng dính lại trắng bệch, nhìn Lý Hiên a, dày mỏng vừa phải, lại có điểm gợi cảm a!”

Lý tiểu thư kích động vô cùng, vô bàn đen đét, tỏa ra khí thế nữ vương.

Ai...Giang Duy im lặng thở dài, hẳn làm sao lại dẫn tới một một đội viên ham sắc như này chứ?

Hẳn ao tù nước đọng? Nếu không phải vất vả làm cái nghiên cứu chết tiệt kia cả đêm, hẳn sao có thể tinh thần suy sụp như này?

“Người không phải nói con người không thể chỉ xem qua vẻ ngoài mà phải cả bên trong sao?”

Nha đầu chết tiệt kia, ý vào sau lưng có người chống đỡ mà ngang nhiên trong giờ lười biếng không nói, lại còn quấy rầy đồng nghiệp chăm chỉ (?) nữa, thật là tội ác tày trời a! Hẳn muốn tìm thủ trưởng khiếu nại!

“Cái chính là ở đây này!” Lý Tu bất mãn phui phui vai hẳn, vẫn còn hậm hực vì câu hỏi của hẳn... = = “Sớm để làm chi a? Cả nhà Lý Hiên đều tốt nghiệp đại học cảnh sát Phúc Kiến, vứt bỏ vinh hoa nơi thành thị, mò về cái trấn nhỏ tồi tàn này của chúng ta, đây không phải là tinh thần vĩ đại sao? Vừa có tâm lại

đẹp trai, vậy mà lại đến đông trấn chúng ta! Đầu, người nói có đúng là ông trời bỏ quên cái bánh nhân thịt ngon lành kia không?”

Chờ Lý Tu hết kích động, một lúc lâu sau Giang Duy mới hồi ứng, ngoảnh lại, có giỏi thì lên mạng xin viện trợ đi – ta sẽ chia một phần giải thưởng nghiên cứu sách cho!

“Đầu! Người không chuyên tâm nghe ta nói a!”

Bản mo-rát, chính là phần sách nghiên cứu mà hắn đang vướng mắc, rõ ràng là thừa nhỏ không được dạy dỗ đủ nha...

Tà tâm lại gần, tại tai Giang Duy mà hét lớn, làm hắn thiếu chút nữa bay mất tam hồn tứ phách.

Cái người này Giang Duy cũng chẳng buồn chạm đến....Dựa vào cái gì a! Chỉ vì các đội viên khác đều đã đi tuần cả rồi, bắt hắn ở lại đây tiếp nữ nhân này nổ pháo? “Lý Tu!” Hắn cắn răng, trừng mắt.

“Hắn đẹp trai với người cũng không can hệ!” Chớ quên! Lát nữa nhất định phải quỳ gối trước hắn đấy!” Đúng là nha đầu hám sắc mà, nói không chừng đã đem thân thể của Dương Đằng đem ném đi vụn dậm rồi cũng nên?

Với Dương Đằng, hắn dâng lên một sự thương cảm....Hắn thế nào lại ngắm trúng một nha đầu lẳng nhăng thế này....

“A aaaa!!!” Lý Tu kích động che hai tai lại điên cuồng lắc đầu, “Ta không nghe, ta không nghe! Giang Duy người là cái đồ bại hoại!” Làm sao để đem cô nương này trở về hiện thực được đây? Nàng chắc đang lên kế hoạch làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân rồi lấy thân báo đáp đây mà! Nàng định giả bộ kinh hãi ở trong phòng rồi....aaa! Không nên, đừng bắt ta làm mà!

“Giang Duy, người nhớ kĩ cho ta! Ta muốn nói lão ba là người làm bậy!”

“A? Đừng mà....” Giang Duy còn chưa kịp nói gì bào chữa, Lý Tu đã nhanh chóng bỏ chạy rồi....

Chỗ dựa của nàng = lão ba nàng = thủ trưởng!

Cái bài nghiên cứu này nhất định sẽ lại tăng thêm đến năm nghìn từ rồi... = =

Lý Hiên a Lý Hiên... Nhất định là mầm họa rồi...Lớn lên đẹp trai thì có ích gì? Có thể giúp đem bài nghiên cứu viết cho xong, ta ba bữa đều thấp nhang cho người!

Tám giờ sáng, hôm nay hắn không đến trực sớm cho nên có thời gian đem cục cưng Giang Hoài tới nhà trẻ,

mọi khi đều là nhờ bác gái dưới lầu giúp, ai bảo hấn là mồ côi cha mẹ chứ.... T T gạt đi giọt lệ cay đắng a...

Nói đến đây, không thể không nhắc đến nam diễn viên chính thứ ba của chúng ta, học trò Giang Hoài a. Tục ngữ nói thật đúng a, ngạt trúc hảo duẩn². Tuy rằng Giang Duy lớn lên dung mạo không xuất sắc (ít nhất thù Lý Tu cô nương theo hấn đã ba năm, cũng không có cùng hấn phát sinh cái tình yêu văn phòng...) Nhưng tiểu hài tử Giang Hoài kia lớn lên thực khả ái nha!

Giang Hoài so với bàn cùng lứa, vừa đẹp trai, vừa thông minh hơn. Người lớn trông Giang Hoài, vừa khả ái lại hiểu chuyện, hơn nữa tiểu tử này miệng lưỡi còn ngọt như mía lùi nữa a. Thấy thúc thúc thì kêu ca ca, gặp bác gái thì gọi tỷ tỷ. Trước mặt các bà bác da dẻ nhăn nheo cùng khu cũng có thể mở lớn mắt nói xạo kêu người ta là dì... Lừa được một đám thúc thúc, thím, cụ già, bà bác tâm hoa nộ phóng³, hấn không thể đem hấn về nhà mình dưỡng...

Cho nên nói, con người a, có tí nhan sắc là có thể quyết định nhiều chuyện nha!

Hôm nay, Giang Hoài mặc một bộ cao bồi, lại càng dễ thương khủng khiếp, ngoảnh đầu lại càng đẹp a.

“Tối ăn gì a?”

“Tùy ý”

“Thịt bò?”

“Không được”

“Thịt lợn?”

“Không nên”

“Thịt chó?”

“Càng không được”

“...Vậy rốt cục là ăn gì đây?”

“Tùy ý a”

Lại một phen trưng cầu dân ý, Giang Duy không khỏi trong lòng mắng, ranh con, trước mặt người ta thì giả bộ tốt đẹp, ta vừa tối thì thiêu tam thiêu tứ⁴, ghét đủ thứ...Hấn đúng là làm cha thất bại rồi a... T T

tiếp tục gạt lệ...

Đạo quanh một vòng khu chợ, cái gì cũng chưa mua, không mua thì so, đại thăm mua rau kia hướng ta cười gì chứ?...

Tuổi trẻ tài cao (*ta chém a*)Nhìn gì a...

“Cha, người xem”

“Hả?” Nhìn theo hướng hài tử chỉ, có một chiếc xe tuần cảnh đỗ ở ven đường, chắc là đồng nghiệp đang làm nhiệm vụ chứ gì...Ồi chào, sao trông quen thuộc thế nhỉ? Không đúng, nam nhân kia là ai a?

Hé ra khuôn mặt lạ, đẹp, thu hút cái nhìn của mọi người xung quanh, nhưng lại khiến người ta thấy áp lực.

Về mặt đó, tuần cảnh của Đông sở...Chẳng lẽ là...

“A, Lý Hiên thúc thúc...Cha, chúng ta có nên qua đó chào hỏi?”

Giang Duy trong lòng còn đang suy đoán, Giang Hoài trái lại chạy tới bám vào người kia...

Ồ, chờ chút, “Giang Duy (*này bạn nghi tác giả viết nhầm quá*), người quen người kia sao?”

Đông sở, hẳn còn chưa thấy quá, Giang Hoài sao có thể biết được a?

“Hôm trước Lý Tu tỷ tỷ tới đón ta thì bắt gặp a.” Tu tỷ tỷ tâm tình vui vẻ còn mua hân que kem nữa a.

“Lý Tu...” Nha đầu kia! Cư nhiên lại tìm con hân để tiếp cận Lý Hiên?!

Tình cờ? Ai tin chứ?! Đông trấn nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, làm sao nàng cùng Dương Đằng lại may mắn gặp phải được?

“Sau này tránh xa nàng một chút...” Cận mặc giả hắc5 a...Ai biết ở gần cái người ham sắc này rồi sẽ ra sao chứ...

“Nga...” Giang Hoài tâm tư sớm đã nghĩ tới chuyện khác, “Cha, tối nay mình ăn sủi cả đùm thịt đi...”

“Ừ” Giang Duy nhìn lướt qua nam nhân đằng kia, kéo hài tử của mình hướng hàng sủi cỏ mà đi.

Nhìn qua kẻ cũng không tệ, bắt quá Lý Tu cũng không có khoa trương a.

Nhưng mà, một tiểu tử tốt như vậy, làm sao lại bị điều về cái nơi thâm sơn cùng cốc như này chứ?

Ai, tuổi trẻ đúng là vẫn hơn, vừa mới tốt nghiệp đại học, cùng lắm mới hai ba, hai bốn tuổi không phải sao?

Bắt quá cũng chỉ kém hần có ba, bốn tuổi thôi, sao hần lại thấy cách biệt đến vậy?

Muốn trở lại tuổi trẻ quá a....Mà không được vì hần đã là cha của một hài tử sáu tuổi, đã là một lão thái rồi a...

Quyết định a, tối đến xem là được rồi...

Ngay khi Giang Duy xoay mình, trong nháy mắt, Lý Hiên ngoảnh lại nhìn thoáng qua phía bọn họ, nhưng ngay lập tức tiếp tục làm việc.

Hai người lần đầu gặp mặt, cũng chỉ là thoáng qua, không phải thâm tình đối diện, song lưu lại trong người kia một hình bóng.

Hết chương 1

Chú thích:

1: *ao tù nước đọng*: chắc ý chỉ mất thâm quàng

2: *ngạt trúc hảo duẩn*: tre xấu sinh măng non a

3: *tâm hoa nô phóng*: nôm na là phỏng mũi =))

4: *thiên tam thiên tứ*: chắc giống với *kén cá chọn canh* ấy

5: *Cận mặc giả hắc*: giống gần mực thì đen

2. Chương 2: Sơ Ngộ

“Giang Duy! Người hiện tại sao lại ngang bướng như vậy? Có phải là không ai quản được người không?!”

Văn phòng làm việc truyền đến một hồi gào thét, làm cho vô số người thờ ơ đi qua ghé mắt vào coi, người biết chuyện thì che miệng cười khúc khích, kẻ không hay thấy vậy liền đóng chặt cửa phòng lại.

“Thủ trưởng, đừng nóng giận mà, vì ta mà tức giận thân mình như vậy cũng không đáng...” Giang Duy cột nhả dâng lên một ly trà. Tục ngữ nói “Khai khẩu bất đả tiểu kiếm nhân”¹, hấn thái độ tốt, cho nên, chuyện này cũng không đáng ngại cho lắm đi?

“Đừng vội dắc ý!” Thủ trưởng Lí tiếp nhận tách trà, không khách khí cắt ngang ảo tưởng của hấn, “Trước đây người chọc vào nào khách làng chơi, nào tên trộm cướp, ta để ý thấy, người có đánh bọn chúng thành đầu heo thì chúng nó cũng không dám hé răng câu gì. Nhưng lần này, người lại chọc nhiều người tức giận a! Nhiều người đẩy người biết không?!” Lí Sở tức giận đập bàn, chỉ tiếc chính tay mình lại đau nhức... ==

Có thể cũng nghiêm trọng sao? Có nhiều người bực tức thì cũng có sao chứ....Giang Duy trong lòng thầm nói, bất quá ngoài miệng không có phản bác, ai giao cho hấn cái này chứ.... Nhưng mà, lúc truy đuổi tôi nhân có không cẩn thận sập bàn đồ ăn rong ở mép đường đập đổ, còn đập nát mấy ổ trứng chim nữa....Cũng không phải lần đầu tiên a, có nhất thiết phải quát mắng dữ dội thế không?

“Không tức giận cũng được, người thế nhưng lại để tên cướp đó chạy mất!” Nếu bắt được còn có thể danh chính ngôn thuận kéo tên đó làm bia đỡ đạn, thế nhưng lại để nó chuồn mất...Trách nhiệm này hấn không chịu thì ai chịu đây? Chẳng nhẽ bắt ta chịu chung?

Nói đến đây, Giang Duy trong lòng lại tức giận, “Lí Sở, này không thể trách ta! Cái tên cướp đó thực sự rất xảo quyệt! Rõ ràng là gương mặt học sinh của trấn ta hiểu rõ đường đi! Toàn nhằm những hẻm nhỏ mà chui rúc!” Hấn nắm chặt tay thành quyền, nghiến răng thề, “Nếu không bắt được cái tên vương bát đần đấy, ta Giang Duy làm sao còn dám ở Đông trấn này mà đi lại a!”

Chỉ tiếc ý chí mạnh mẽ kia vừa bùng lên, lại bị tạt nguyên gáo nước lạnh, “Người trước hết đem đồng hôn loạn kia xử lý đi đã...”

Ý chí hùng dũng vừa nẩy thoáng chốc đã biến mất không một dấu vết, hấn ở trên vai Lí Sở mà nũng nịu như cô vợ nhỏ vậy, “Lý sở, ta biết người là tốt nhất...Người sẽ không nhẫn tâm mà đem tiểu bạch dương ta ném vào bầy sói vậy chứ?” Chớp chớp đôi mắt to ngây ngô, thân thiết, Giang Duy hiện tại như mới năm tuổi, “Lý thúc thúc, Lý đại ca...” Rồi tiếp là một đồng danh từ quan hệ, chỉ thiếu mỗi câu “Lí đệ đệ” nữa thôi.... ==

“Tiểu Giang a, không phải ta không muốn giúp người.... ==” Lí Sở khó khăn đẩy đẩy mắt kính, “Tiểu Tu nói chờ nó trở lại sẽ bàn tiếp...” Nàng chính là con gái ta yêu quý a, không biết lại đang đánh nhau hay phá hư đồ gì đây....

Lí Tu? Nàng không có việc gì lại tới xem náo nhiệt à? Thì ra là vẫn ôm hận với hấn? “Thủ trưởng a, người đối đãi ta như thân nhân, ta giống như là nhi tử người, xã hội là trọng nam khinh nữ, người lại quý nữ nhân keo kiệt kia, người cũng như cha ta a!” Hẹp hòi, lấy việc công trả thù tư! Hấn muốn khiếu nại! Hấn muốn kháng nghị!

“Nói xấu sau lưng người khác là sẽ bị trừng phạt đó nha.”

Một giọng nữ nhân nhu mì thỉnh thoảng vang lên.

“Oái!” Giang Duy giật mình ngoảnh lại, “Tu nha đầu, người còn chưa đi? Mau ngồi, mau ngồi, ta cũng cha người, bọn ta đang khen người tháng này biểu hiện rất xuất sắc đấy chứ! Ta có khi không lâu nữa, sẽ phải nhường người cái ghế tổ trưởng này rồi...”

Đổi trắng thay đen không chút xấu hổ, Giang Duy bộ dạng lấy lòng, giống như ban nãy cùng Lí Tu có tồn tại thâm cừu đại hận nói chuyện với cha nàng là hai người hoàn toàn khác biệt....(nữ nhân không tốt a... = =)

Mà Lý Sở xem quen rồi, thấy con gái mình dời đi lực chú ý tới Giang Duy, cũng về chỗ mình xử lý công việc của mình.

“Thôi đi, đầu,” Lí Tu nhếch mép, “Biểu tình của người hảo cầu thú² nha... = =”

Còn dám mắng hần? Hần sau lưng thế nhưng đè nặng hai ngọn núi lớn – quan liêu chủ nghĩa, nữ nhân chủ nghĩa – này, có thể không chân chó² được sao...

“Nha đầu kia, người hại ta thật lắm a...” Mấy người đó nhất định sẽ đem tiền lương tháng này của hần bồi thường hết mất thôi... = =

“Ta là suy nghĩ cho cấp trên đó chứ” Lí Tu nói xong, dẫn vào một người, “Ta biết rõ tiền lương người ít ỏi, nể người làm việc chăm chỉ, cho người tiền bao để sống qua ngày.”

Lí Tu trên mặt không che được vẻ hưng phấn này làm Giang Duy ta hảo tò mò nha, người nào có thể khiến Lý đại tiểu thư kích động thế này?

Nhưng hần khi thấy người mới tới tức khắc hiểu rõ, trách không được muốn lão đầu giữ hần lại, nguyên lai là để làm nền a.

Mà, cái người mới tới này chính là cảnh sát sơn dã mà Lí Tu khoe suốt – Lí Hiên a.

Chú thích:

1: Khai khẩu bất đả tiểu kiếm nhân: tạm hiểu là không ai đánh người đang cười cả.

2: cầu thú: QT dịch là chân chó, ý chỉ sự a dua, nịnh hót để đạt được mục đích

=====Tiểu kịch=====

Bàn sau

Lí tu: Nói như vậy, ta không phải bà mối của hai người sao?

Giang Duy: Cái gì mà bà mối chứ? Trấn chúng ta người lớn không nhiều, ta cùng hẳn tốt hơn, có là người thì cũng vậy thôi... = =

Lí Tu: Hẹp hòi, Lý Hiên, người nói gì đi?

Lí Hiên: Bà mối muốn tiền thưởng a?

Lí Tu: Thằng thẩn, nói tiền cảm thông a... (*^__^*) Hi hi....Ngày mai đem Tiểu Hoài ta mượn đi? Tặc, tiểu tử kia trông thế mà càng lúc càng đẹp trai ra....Làm ta tâm thật muốn cùng hẳn một hồi tình cảm tỷ đệ đấy...

Lí Hiên: Lý Tu, đằng sau người kia....

Lí Tu: Ân? Á!! Dương Đằng, người thế nào lại ở chỗ này!!

Dương Đằng: Ngượng ngùng, người cở ngon không găm, mau theo ta về nhà!

(Nói là làm, ra tay không chút lưu tình, lôi nàng về phía sau mà đi)

Lí Tu: AAAAAAA!!!

Hết chương 2

3. Chương 3: Đới Mặt

“Lí Hiên...” Giang Duy lẩm bẩm tên người kia...

Lần trước nhìn xa, không thấy hết được vẻ ngoài a, hôm nay nhìn gần vậy, mới thấy Lí Tu một chút cũng không nói điều...

Người đứng đầu như hấn hấn phải có 80 tùy tùng đi theo chứ, nhìn ra thấp hơn một chút, mặc áo cảnh phục màu lam càng tôn lên dáng người hoàn mỹ, đôi lông mày đen cùng đôi mắt thâm tuyên (*sâu thăm khó lường*). Đôi con ngươi đen láy làm người ta có cảm giác khó đoán bắt, mũi cao thẳng hé ra đôi môi căng tràn.

Bất luận kẻ nào nhìn thấy hấn lần đầu, e là chỉ có thể nói – hấn thực đẹp a.

Bất quá, lúc này đây, Giang Duy cũng không có thời gian tán thưởng vẻ đẹp của người ta. Hấn cứng ngắt nở nụ cười, cùng người kia chào hỏi, “Xin chào...” Lí Tu này thực hám sắc đi, nhân chuyện rắc rối của hấn mà làm quen người ta a... Sự tình này, nhất định là toàn bộ Đông trấn này đều biết mất rồi... = =

Lí Tu cảm thấy ánh mắt Giang Duy có điểm bất mãn, cười lại càng thêm sáng lạn, “Đầu, ta tìm cho người người hỗ trợ đấy chứ, còn không mau cảm tạ ta đi a.”

Đấy mà là hỗ trợ à? Rõ ràng là việc công tư phân minh không được, mượn cơ hội để tiếp cận người ta mà...

Cái tên Lí Hiên kia không biết là không hiểu thật hay là giả bộ không hiểu bọn ta đang “liếc mắt đưa tình” nữa, rất có lễ phép đứng trước ta cúi đầu một cái, “Xin chào.”

Giang Duy không lường trước được có chút xúc động, cái tên đẹp trai này thật có khí chất, muốn ở bên ngoài, nghe chừng có cả đồng người muốn tiến đến bắt chuyện đi....

Cơ mà cũng thực đáng tiếc a, tuy là lớn lên bộ dạng tuấn tú, nhưng hấn lại là người ăn chay a.

Hấn ăn chay?

A, thiếu chút nữa đã quên....Giang Duy hấn là một gã đồng tính luyện ái a...

Giang Duy là sinh ra đã biết mình thích nam nhân. Từ hồi học ở trường cảnh sát Quảng Đông đã mơ hồ biết mình là gay, chính là gần đây, vẫn chưa tìm thấy người vừa ý, cho đến bây giờ còn độc thân. Chuyện này làm hấn không khỏi cảm thấy buồn phiền a...

Còn về Giang Hoài, con trai hấn, cuộc hôn nhân của hấn, chuyện dài dòng, không kể vắn hơn... = =

Nói đến Giang Duy bây giờ còn chưa tìm thấy một người tâm giao, thực không phải vì không có cơ hội. Hấn là cái kiểu người rất hay bắt bẻ a, hấn cũng đã tìm trên dưới 185 người mà vẫn không được. Cũng không cần phải quá tuấn tú, chỉ cần nửa đêm tình dậy không bị hù chết là được. Phải biết nấu cơm, ngày ba bữa, ít nhất phải có hai bữa là hấn làm...

Còn phải hay trêu đùa với con trai hấn nữa, tính tình thân thiện, không quá mức trầm mặc – Lí Hiên này thì lại quá mức trầm mặc a.

Hắn rất không thích những người như thế

Không phải người hướng nội là người thích trong lòng tính toán, giỏi quan sát, cho mình có thể nhìn thấu suy nghĩ của người khác sao.

Lí Hiên chắc cũng là người như vậy đi?

Người như này, trên mạng hẳn là nên xếp vào loại phúc hắc (*tâm hồn đen tối*) đi.

Cùng kiểu người này qua lại, hẳn nhất định sẽ bị ăn đến mẩu xương vụn cũng không còn a... == Nghĩ là phải đề phòng người này, hẳn tự nhiên sẽ chọn cách tránh xa người này...

Dựa vào lý thuyết cùng giới thì hút nhau, khác giới thì đẩy nhau mà sau bao kinh nghiệm hẳn trải qua, Giang Duy có thể khẳng định, Lí Hiên này tuyệt đối không phải người đồng tính luyến ái, cũng chẳng là song tính luyến ái!

Hắn làm sao lại dám chắc vậy?

Thực giác a! Nam nhân giác quan thứ sáu cũng lợi hại không kém gì của nữ nhân a! Đặc biệt là trong việc này!

Trong lúc Giang Duy đang đánh giá từ trong ra ngoài cái gã kia, thì Lí Hiên này cũng không hề rảnh rỗi quan sát hắn một lần.

Tính cách xem ra cũng không tệ, vượt mong ngựa mà biểu cảm thực hoàn hảo, lớn lên tuy là bình thường, nhưng ánh mắt trái lại khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Hắn đột nhiên thấy, lựa chọn cái nơi đồi núi nhỏ bé này kể cũng không tồi đi.

=====Tiểu kịch=====

Lí Sở: Ah? Giang Duy là đồng tính? Ta như nào lại không biết a?

Lí Tu: Lão ba, người không biết chuyện thì hơn đi...

Lí Sở: Nga, không sao, Tiểu Lý rất tốt nha, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, chính là đi với Giang Duy cũng tiếc a...

Lí Tu: Đúng là tiếc thật đấy...Căn bản hắn là đồng tính, nếu không ta liền kiếm người một anh con rể a...A? Lão ba, người không sợ a?

Lí Sở: Ta cũng bất ngờ a.

Lí Tu: Người không phản đối?

Lí Tu: Bọn nó đồng tính a, thời điểm này, làm bậc cha chú không phải nên ngăn bọn hắn ở cùng nhau, rồi thì tìm mọi cách chia rẽ bọn hắn sao?

Lí Sở: == người xem kịch nhiều quá rồi đấy...Người xem lão ba người cổ hủ vậy sao? Việc này ta đã sớm đã thông rồi...

Lí Tu: A? Người làm sao lại không chút kinh hãi như thế chứ?

Lí Sở: Người chả lẽ không biết, nhà ta dưỡng Tiểu Hùng cùng hàng xóm là tiểu công, sớm đã quen rồi a?

Lí Tu: == 0_0

4. Chương 4: Lỗ Miệng Nói Thẳng

Đêm.

Nhìn bộ ấm trên bàn trà, Giang Duy đột nhiên cảm thấy kì quái, sự tình cố sao lại phát triển thành cái dạng này chứ?

Đêm nay, hắn mời Lí Hiên về nhà ăn cơm.

Cái chính là hắn lần đầu mời người đến nhà a.

Hắn nhớ kĩ trong lúc hai người lần đầu gặp mặt, hắn còn tự mình nói, đối người này phải cẩn thận, tốt nhất là tránh được bao xa thì tránh. Thế mà hiện tại là cái tình huống gì đây? Đây không phải là dẫn sói về nhà sao?

Đúng rồi, để cảm tạ sự giúp đỡ của y, hắn mời y cùng Lí Tu về nhà ăn cơm (là bị ép buộc a), sau đó Lí Tu như thường lệ, biến hắn thành chân sai vặt, bảo hắn đi nấu cơm. Cơ mà mới an được có nửa đã bị Dương Đằng lôi về rồi... ==

Thế nên lúc này chỉ còn hai chúng ta...Có lần đầu tiên ắt phải có lần hai, lần ba, lần tư a...

= = Oan nghiệt cứ thế mà kéo tới...

Căn bản Giang Duy này với Lí Hiên vẫn có phòng bị, nhưng tiếp vài bữa cơm, sớm đã bị ăn đến không còn bóng dáng rồi.

Hắn cân nhắc tính toán, kiếu Lí Hiên này là người có điều kiện, coi như cũng sẽ không tìm loại xấu xí, còn mang theo con nhỏ đi?

Tính vậy, hắn cũng yên lòng cùng y qua lại.

Dù sao, hắn cũng thực cần một người bằng hữu để trò chuyện a.

Mà điểm duy nhất khiến hắn bất mãn, đó chính là con trai bảo bối của hắn, không hiểu sao cùng Lí Hiên rất hòa hợp, cả ngày cứ Lí Hiên thúc thúc thế này, Lí Hiên thúc thúc thế kia, hoàn toàn xem hắn là không khí. Hắn làm cha dưỡng con cũng đã bảy năm, chẳng nhẽ lại thua Lí Hiên thúc thúc mới quen biết không lâu sao?

“Này! Giang Duy, ngươi lại mơ mộng gì đấy?”

Thanh âm trầm trầm từ tính đem Giang Duy đang suy nghĩ sâu xa (?) vụn dậm kéo lại.

“Du Đông Hải a, vừa mới cùng Long vương gia kết giao hảo, đã bị ngươi kéo về.” Giang Duy trừng mắt nhìn hắn một cái, bỏ thêm trà vào ấm.

Lá trà này cũng là do Lí Hiên mang đến... Nhà hắn bởi vì ít khi có khách, nên đến cả trà cũng không có...
= =

“Được rồi, ngày kia, Đông trấn có một buổi giao lưu cảnh sát độc thân, ngươi có đi không?” Hắn lúc này mới nhớ ra việc chính.

Nghe vậy, Lí Hiên dời tầm mắt khỏi tivi, nhìn hắn một cái, “Là Lí Tu bảo ngươi đến?”

“Ngươi biết rồi còn hỏi.” Hắn xì một tiếng, trà này hương có điểm đặc.

Mấy tháng nay, Lí Tu truy hắn mà không có chặt a, chỉ cần có thời gian thì lại hướng Nam sở mà chạy, không biết còn tưởng rằng nàng mới nhận đại án tử ấy chứ...

Mà đối với Lí Hiên mà nói, Lí Tu này quả thực chính là âm hồn cũng không tiêu tan...

Tuy là nói Lí Tu không phải thực sự yêu thích Lí Hiên, nhưng cũng chỉ có thể trách y xuất hiện thật đúng lúc đi.

Vừa tới cái nơi xa xôi này, Lí đại tiểu thư cùng bạn trai giận dữ, y thành công chuyển dời lực chú ý của nàng a, còn dự người nào đó trở thành bình dấm chua. Coi như là đem hai người gián tiếp hòa giải đi...

Sau đó hai bên cừu nhân rốt cục cũng hòa hảo, nhưng Lí Tu chỉ cần là cùng sơn cảnh xung đột gì đó lại chia tay, hướng Lí Hiên mà theo, chiếu theo cách nàng nói thì là, “Để cái tên đầu gỗ kia chết chìm trong hồ dấm chua đi”...

“Đừng cười,” y cũng không có muốn tự tìm đến rắc rối a, “Dương Đằng nói, nếu trông thấy ta cùng Lí Tu dây dưa mờ ám, hẳn sẽ đem Thanh Long Yến gia truyền nhà hắn tới chém chết ta ...” Nam nhân đáng thương, lại bị một nữ nhân quấy rầy, cũng chỉ có thể sớm chiều than thở...Bất quá sớm chiều than thở cũng vô ích thôi, hắn chẳng qua chỉ là một người qua đường a.

Còn Thanh Long Yến ấy mà....Y cho rằng hắn là Trương Phi sao? Giang Duy trợn mắt nhìn, “Thật không? Nữ nhân viện ta đều trông ngóng dịp này nha.” Muốn tìm người dễ nhìn cũng không đơn giản a, có thể không hảo hảo nắm bắt cơ hội sao, đến đây có tình tỷ đệ sôi nổi cũng đáng a.

“Không đi.” Y vắt chéo chân, cầm điều khiển, ra dáng một chủ nhà, “Người cũng không không đi?”

“Đó là giao lưu hội độc thân, không phải hội mò côi, ta đi để làm gì?” Trước không nói hắn là gay, đối với tính nết khác thường của nam nhân trong viện không hứng thú, hắn cho dù không phải là gay, đối với nữ cảnh cũng không dám trêu chọc a.

“Kiếm có sao.”

“Vả lại, chỉ có điều người không đi cùng, nếu có ai coi trọng người đúng thật là thương tâm đi.” Hắn rót một chén trà, ném thử, kao! Nhặt quá rồi...T__T

“Làm sao lại thương tâm chứ?”

Vội vàng pha lại ấm trà thứ ba, Giang Duy không nghĩ ngợi gì, nói ra suy nghĩ của mình, “Người không phải gay sao, tổn tâm tư vào người không phải thật mất công đi...”

Vừa dứt lời, Giang Duy liền hối hận...T T Hắn như thế nào lại nói ra câu ấy chứ...

Lí Hiên cũng không nghĩ đến Giang Duy lại đột nhiên nói như vậy, một lúc sau cũng không có phản ứng lại, bầu không khí nhất thời trùng xuống...

Qua một hồi lâu, Lí Hiên mới phá lên cười, liếc mắt xem xét hắn, “...Người nói chuyện luôn thẳng thắn vậy

sao?”

Hắn không cần thận rồi... T T

Thấy hắn cười, Giang Duy cũng không đem lời chính mình nói lúc nãy để trong lòng, “Người thích nói vòng sao?”

“Đối với người thì không cần.”

“Kia, không phải, thôi đi.” Hắn xấu hổ cười, tuy là nguyên bản là không có tính nhanh như vậy lật bài ngửa, nhưng lỡ miệng nói ra rồi thì đành vậy, thuận theo tự nhiên thôi.

Quá tam ba bận, cuối cùng thì Giang Duy cũng ủ được ấm trà ngon, hắn nhấp một ngụm, “Không phòng bị ta sao?” Trong lời nói, lộ rõ vẻ giễu cợt.

“Ta không sợ người có ý ăn ta đâu...” Hắn sờ sờ mũi, phần nộ nói.

Lí Hiên thiêu mi, “Kể cả hiện tại?”

“Người không phải người như vậy.”

“Nga? Chắc không đấy?” Tự tin chỗ nào a?

“Trực giác” Giang Duy đắc ý hất cằm, “Người như người, hắn là muốn tìm một người bình thường đi? Kiểu người ít nói, ánh mắt có thể nhìn thấu tâm can người khác, không để người thấy phiền lòng, phải là người đẹp mới cùng người một chỗ được. Còn ta hả, haha... Rõ ràng là không hợp...” Nói đơn giản, hắn không phải là người ăn chay.

Nhưng thật ra, hắn đoán mười thì sai tới tám chín phần, “Ngộ nhờ ta đổi lại khẩu vị thì sao?”

“Gì? Đừng để ta thụ sủng nhược kinh thế chứ...” Hắn tự mình hiểu được, mị lúc của bản thân không thể đâu.

Lí Hiên cười nhẹ, “Ta cũng thấy, ta và người không hợp.”

“Không hợp chỗ nào?”

“Ta đẹp trai, người lại tự ti.”

“Vả lại, ta hiện tại mới phát hiện ra, người có tính tự kỷ a...”

Đổi chủ đề, ta cùng y luyện thuyền một hồi cũng trở nên thoải mái.

Có khi, trở thành bằng hữu cũng được đấy chứ.

Chính là, trong tâm ta cũng có chút tiếc nuối.

Thật vất vả mới gặp được người cùng khuynh hướng, thế nhưng lại chỉ có thể trở thành bằng hữu thôi a.

Nếu nói không hề chờ mong tình cảm, là nói dối.

Nhưng, xem ra, còn phải chờ lâu đây.

Nhưng...Chỉ có thể trở thành bằng hữu...thôi sao?

===== Tiểu kịch =====

Xuyên: Giang Hoài a, Lí Hiên thúc thúc so với cha người, ai tốt hơn?

Hoài: Lí Hiên thúc thúc...Ta cũng lười xem...

Giang: = = ta sao có thể thua được chứ? T T

Hoài: (an ủi) Cha à, đừng khóc, kỳ thực, chỉ cần người không sợ bị sâu răng mà để ta ăn đường, ta còn thực yêu quý người!

Giang: = =

Xuyên: = = sợ chính mình bị sâu răng mà cấm con ăn đường? Giang Duy a, ta phải xem người với con mắt khác rồi a....

Giang: (^) Hừ

Hết chương 4

5. Chương 5: Quen Và Không Quen

Năm nay mùa hạ tới có phần sớm, dù cho cây bên đường tỏa bóng mát vẫn không đủ để xua đi ánh nắng chói chang.

Nhà trẻ Xuân Thiên giờ tan học, ngẫu nhiên hai người Giang, Lí cùng đi đón Giang Hoài, tiểu tử này hôm nay có vẻ cao hứng lắm, dọc đường đi đều cười nói vui vẻ, làm hai người họ không khỏi mỉm cười.

Hai người đi mãi, Giang Duy đột nhiên hỏi, “Người vì sao lại tới Đông trấn?”

Lí Hiên liếc nhìn hắn một cái, bước tiếp, “Tò mò sao?”

“Dù sao người cũng đâu ăn ta,” Giang Duy cười cười, đối y trêu chọc.

“Àn...” Lí Hiên nghĩ nghĩ nói, “Có câu này không biết người đã nghe chưa, quen thuộc bản địa mà không biết đến cảnh quan, con người là thiếu sót lớn.”

“Thật là một câu nói giàu triết lý,” Hắn gật đầu phụ họa, “Nhưng người còn sót một câu, không quen biết địa hình, nơi đâu cũng là cạm bẫy, không biết người dân là điểm mạnh.”

Lí Hiên lạnh nhạt đối hắn cười, “Ta ở Phúc Kiến bốn năm, thấy chán ghét.”

Có lẽ là do hồi nhỏ đi theo cha mẹ bốn ba khắp nơi, lưu lại một nơi lâu ngày trái với thói quen, y ở một chỗ nán lại không được bao lâu. Mới sâu xa một chút, chính là y không có lòng trung thành.

Ở Phúc Kiến học tập bốn năm, cảm giác chính mình như một lữ khách, trước kia tùy theo cha mẹ bốn ba khắp nơi, cũng là do hắn không thuộc về nơi đâu cả.

Giang Duy không tán thành liền bác lại, “Ta ở Đông trấn này đã hơn hai mươi năm, ta chưa từng có ý muốn ly khai.” Ngược lại, hắn vì không muốn rời nơi này nên đã đánh mất rất nhiều thứ.

“Đây là sự khác biệt của chúng ta.” Y không phải là người lang thang, cũng chẳng phải phóng đảng này nọ, chính là đến nay chưa có ở một chỗ, không có điều gì có thể khiến y lưu lại.

Giang Duy nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cũng đúng, bất đồng tính cách nên suy nghĩ cũng khác nhau, “Nói như vậy người ở Đông trấn này lưu lại cũng không lâu sao?” Ở Phúc Kiến bốn năm còn là để học tập, thế y định nán lại nơi đây bao lâu đây?

“Ta mới đến người đã muốn đuổi ta đi sao?” Y thiêu mi, tỏ vẻ bất mãn hỏi vặn.

“Đây là hiểu lầm a, ta cũng không có nói như vậy a!” Hấn vốn không có ý xấu mà.

Lí Hiên đang muốn nhân cơ hội trêu hấn vài câu, Giang Hoài phía trước ôm cặp vui vẻ chạy lại.

“Cha, phía trước có bán cá vàng kìa, chúng ta tới mua mấy con đi?” Đôi mắt to tràn đầy mong đợi nhìn cha hấn.

Giang Duy ứa hài hước ngay cả đến hài từ của mình cũng không buông tha...Một miệng nói, “Cha người kiêng cá a.”

“Dưỡng cá vàng cơ!” Giang Hoài đô đô cái miệng nhỏ nhắn, bắt mắt dậm chân, “Ta muốn nuôi!” Trong giọng còn thấy vẻ nhất quyết.

Tiểu tử này thường ngày bị người ta làm hư, cũng không có đem người cha này để vào mắt, “Muốn nuôi thì tự trả tiền, ta không nuôi ta không trả tiền đâu.” Giang Duy đắc ý hất cằm, hấn cuối cùng cũng có được tí oai của một người cha rồi.

“Người keo kiệt!”

“Ta có sức là đủ rồi! Người cho ta keo kiệt chính là vẫn còn khỏe a!”

“Người vô lại”

“Ôi chào, người, tiểu tử này học ở đâu từ “vô lại” chứ? Từ này có thể dùng trên người cha người sao?! Ta đây chính là nhân dân công phó đấy (người phục vụ nhân dân)!”

“Mua!”

“Không mua!”

“Mua!”

“Không mua!”

...

Lí Hiên đến đỡ khóc đỡ cười nhìn hai chú hề, “Hai người, hai con a...”

“Để làm gì?!”

Cha con không hẹn cùng quay đầu lại nhìn chăm chăm Lí Hiên.

“Ha ha ha...” Ngay cả phản ứng cũng liên hồi nữa, Lí Hiên thực sự nhịn không được bật cười, “Thực buồn cười mà...” Y tươi cười cúi xuống xoa xoa đầu Giang Hoài, “Ba ba không mua thì chú mua cho, được chưa?”

“Hảo a!” Vẻ mặt chán nản nháy mắt đã khôi phục sức sống, Giang Hoài chính là tuyệt không chút khách sáo, “Ta đi chọn!” Nói còn chưa hết câu đã xoay người bỏ chạy, chạy được một đoạn ngắn, nhớ tới cái gì đó, quay lại, làm mặt quỷ với Giang Duy, “Quý hạp hời!”

“Ai nha, tiểu tử này, thật không biết trên dưới gì hết!” Giang Duy làm bộ chạy tới đánh, hại Giang Hoài hoảng sợ chạy tóe khói.

Hắn ngoảnh lại, vẻ mặt nghiêm khắc, nhưng thanh âm lại nhẹ nhàng, “Người như này sẽ đem hấn đường hư mất.”

“Không sao, tiểu hài tử vốn là nên được cưng chiều mà.”

“Hừ, người là vai chính diện, còn ta lại là vai phản diện a, người tính cũng thật chu toàn mà...Ai nha, đừng có đi nhanh vậy chứ!”

Lí Hiên đầy tiểu ý thản nhiên đi tiếp, y hiện tại tâm trạng hảo tốt a.

Một nhóm ba người, nhóc tì tay cầm túi cá, miệng cười thực hạnh phúc, này bộ dạng thỏa mãn so với nhặt được tiền trong ngân khố cũng tương đương a, nhưng Giang Duy là cha rất chi là khó chịu –

“Không phải mua cá về là để ăn đâu đấy, trông người keo kiệt thế kia chẳng nhẽ định bêu xấu cha người sao?” Trong lòng vô cùng bất mãn.

Giang Hoài nghe được cũng chẳng vừa ý, cái gì mà ăn cá chứ, hấn còn cổ tính chọc Giang Duy nổi giận, bèn tiếp cận Lí Hiên, “Lí Hiên thúc thúc, ta với người là đủ rồi, không cần chơi với ba ba.” Đồ nhỏ mọn! Còn trêu hấn nữa!

Lí Hiên không nói gì nhìn Giang Hoài, “cải tà quy chính”, mà đang lúc Giang Duy tính túm cái tên “phản bội” kia lại để hảo hảo giáo huấn, thể hiện ta đây là người cha oai phong, thì một giọng nữ chặn ngang –

“A, Đầu, Lí Hiên, các người từ khi nào quan hệ tốt vậy?”

Từ trên hành lang đi xuống một người, một thân cảnh phục lam đậm làm người khác nhìn thấy nàng nghiêm túc không khỏi kính phục.

“Lí Tu?” Lí Hiên nhú mào, “Người thật đúng là âm hồn không tiêu tan mà...” Hắc làm sao mà lúc nào cũng gặp phải nàng a?

Thấy sự thẳng tính của Lí Hiên, Lí Tu tuyệt không để ý, nếu như da mặt không dày, nàng làm sao trở thành cảnh sát được a, hơn nữa nàng với Lí Hiên cũng có tìm hiểu qua, nàng không muốn làm y chán ghét, nếu không đến lúc y lấy vợ cũng không thêm để ý nàng mất.

“Ta lần này cũng phải tới tìm người,” Lí Tu dời mục tiêu, “Yêu, Tiểu Hoài, cá vàng xinh quá ta...Ai mua cho người vậy?”

Giang Hoài nhìn thấy Lí Tu cũng thật cao hứng, nếu không phải trong tay đang cầm cá vàng, không chừng hắc đã lao qua bên đó rồi, “Lí Tu tỷ tỷ hảo, là Lí Hiên thúc thúc mua cho ta nga...” Ngày hôm nay được trải qua sự việc “mua cá”, hắc đối Lí Hiên hảo cảm ngày một tăng.

“Hảo hảo,” Mắt thấy tiểu tử lại sắp kể chuyện mua cá, Giang Duy vội đổi đề tài, hắc cũng không muốn ngày mai sẽ có tin là “Người cha keo kiệt không mua cho con trai mình cá vàng” đâu. = =

“Lí Tu người đến tìm ta có chuyện gì?”

Nếu Giang Duy không muốn động tới, thì Lí Tu đây cũng nể mặt, chính là sau này nhất định sẽ hỏi Giang Hoài chuyện này, mấy hành vi trẻ con của phụ tử nhà này cũng đủ khiến nàng cười vỡ bụng.

“Lão đầu đi họp rồi, lão mẹ cũng đi chơi bài, để lại nữ nhân yếu đuối này một mình cô đơn ở nhà, ta sợ có người nửa đêm sẽ tới cướp sắc...”

Đáng thương nhìn Giang Duy, thuận tiện dâng lên ít rau xanh cùng thịt, “Đầu, giúp ta một bữa cơm đi.”

Mướp đắng với thịt rọi? Khóe mắt Giang Duy khẽ giật giật, nha đầu này chọn đúng món hắc không thích... = = “Ta không làm đâu, người làm đi?”

“Người không làm thì Lí Hiên làm a!” Lí Tu không chút do dự đáp lời, (*^__^*) Hi hi...Đầu năm nay, kiếm được nam nhân chịu xuống bếp đã muốn rất ít, hiện tại nàng lại gặp được thêm một người. Hắc hắc, thật là may mắn a...

Đương nhiên, nam nhân đầu tiên chịu xuống bếp nàng nhìn thấy chính là bạn trai đương nhiệm của nàng, Dương Đăng.

Nàng trước nay vẫn tuân theo quy tắc của chính mình “Đồ tốt là phải giữ làm của riêng”.

Nghe vậy, Lí Hiên không khỏi nheo mắt lại, dùng con mắt nhìn tội phạm dò xét một hồi Lí Tu, nhìn đến mức khiến Lí Tu cả người mất tự nhiên.

“Gì, sao nhìn ta dữ vậy?” Ánh mắt thật đáng sợ mà...Nổi hết da gà lên rồi a...

“Người như nào biết ta có thể nấu ăn? Lại biết rõ hôm nay ta tới nhà Giang Duy ăn?” Hấn chưa từng nói với ai hấn có thể nấu ăn, cùng Giang Duy là tình cờ gặp gỡ trên đường, nàng làm sao lại thần thông quảng đại vậy?

“Đúng vậy,” Giang Duy cũng phản ứng lại, “Tu nha đầu, người hảo thông nha!” Sớm biết nàng có khả năng này, nhất định kiếm được bộn tiền đi.

“(∗^____^∗) Hi hi...” Lí Tu cười đắc ý, “Người trụ trên lầu chính là bác cả của cháu ta, dưới lầu quán bán cơm chính là học hàng của lão mẹ a, đồng sự của người, Lưu Thanh, là thanh mai trúc mã với ta, người nói, ta làm sao để biết a?”

Đông trấn nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, hơn nữa cũng liên quan tới nghề của nàng nữa, cả trấn đều là thân thích của nàng, thông tin không nhanh nhạy sao được?

“.....” Không nói gì ...“Người giao thiệp hảo rộng nha...”

Còn hướng nàng báo cáo đủ chuyện nữa == Hóa ra là chịu khuất phục trước uy quyền nàng rồi?

Đem Giang Duy ngậm nói mát, bên ngoài thì ca ngợi, Lí Tu quản gì nhiều chuyện, cơ hội hiếm có, nàng nhất định không để Lí Hiên từ chối.

6. Chương 6: Không Say Không Về

Nói là thế chứ, nhà có trẻ nhỏ, Giang Duy cũng không dám uống say đến không biết trời đất, chỉ uống vài chén cho thoải mái thôi.

Giang Hoài ăn no liền ngoan ngoãn vào phòng làm bài tập, hấn hôm nay được nhận quà lại còn được ăn cơm ngon, đã muốn hoàn toàn thành phe của Lí Hiên rồi.

Rượu cũng quá ba tuần, đồ ăn đủ vị, Lí Tu bỗng thấy trong lòng nổi lên oán hận.

“Vừa đẹp trai, vừa biết nấu nướng, Lí Hiên người sao không sớm xuất hiện ở nơi đây chứ...”

Giang Duy bất đắc dĩ trợn mắt “Người lại thế nữa rồi...” Cho dù Lí Hiên hẳn có xuất hiện so với Dương Đằng sớm hơn, Lí Tu cũng không theo đuổi được hẳn a?

“Gì mà lại nữa chứ!” Lí Tu bất mãn trừng mắt, “Ta cái này gọi là ăn ngay ở thật nhĩ?! Yêu, Lí Hiên, ta chính là đang khen người đấy, người cũng nên nói gì đi?” Quả nhiên, thế gian này không có ai hoàn mỹ cả a...

“Cảm ơn.” Lí Hiên lạnh lùng đáp.

“Vả lại,” nàng khinh thường phun nước miếng, “Các người, lũ nam nhân đều như nhau, đều là đồ tồi.” Là bọn đầu gối chỉ được vẽ ngoài.

Chỉ một câu thôi mà nàng đã đem toàn bộ đàn ông trong thiên hạ mắng đủ, tiếc là chỉ có Giang Duy đây là nghe nổi.

“Hóa ra là Dương Đằng lại chọc giận gì người sao?”

Từ khi tình cảm hai người đó tiến triển, khi không, hẳn lại đóng vai người hòa giải, phải nghe những lời chường tai, hẳn đây chính là miếng xúc xích bị bọn họ kẹp bánh rồi, nhưng vẫn cứ phải ngồi nghe rồi đáp lại! Thân là một thượng cấp, còn phải luôn quan tâm, chăm sóc tới vấn đề cấp dưới, hẳn để yên sao được?!

“Hắn nói ta nhiều chuyện, Đầu, người xem có quá đáng không?” Nói đến Dương Đằng, Lí Tu trong bụng sinh khí, “Nói cái gì mà, không biết cả ngày ta nghĩ chuyện gì, ta còn tò mò không hiểu dây thần kinh cậu hẳn có phải hay không hoen rỉ cả rồi đi!”

“Phụt!” Đang xử lí nốt đĩa rau, Lí Hiên thiếu chút nữa bị nghẹn, dây thần kinh có thể hoen rỉ sao? (*giống y ta nghĩ =*))) Lí Tu này nói đến hiện tượng lạ nhể.

Lí Tu trừng mắt xem thường, “Đừng có phân tâm! Tập trung nghe ta nói đây!” Không chút ngại ngùng, “Người ta nói ta đây so với Dương Đằng là dưa mồm, nói ta diên diên khùng khùng không xứng với tiền đồ tươi sáng của hẳn, còn nói gì mà nếu không phải ta là con gái của đồn trưởng, muốn phấn đấu cho tới hai mươi năm, hẳn cũng chẳng xem ta vào mắt, ta phi!”

Nói con gái người ta phấn đấu tới hai mươi năm? Đây cũng hơi quá đáng đi?

May là đã hạ dưa, bằng không Lí Hiên hẳn nhất định sẽ bị nghẹn chết.

Giang Duy cứng ngắc nhắc khéo miệng, “Đừng kích động, đừng đập bàn, nói lớn như vậy!” Nhà hẳn thiết bị cách âm tầm thường, hẳn cũng không muốn được nhận đơn khiếu nại từ hàng xóm đâu.

“Vậy còn người?” Lí Hiên mắt lấp lánh nhìn nàng, “Những lời kia là người khác nói, vậy còn người? Cũng

cho mình không xứng với Dương Đằng sao?” Hấn từng chữ nhấn mạnh hỏi.

Và đáp lại là câu trả lời vô cùng quyết đoán.

“Đương nhiên không phải!” Lí Tu trọng bụng chất đầy ý định phản bác, nhưng bị cắt ngang.

“Thế không phải được rồi sao? Người khác nói thế nào có quan trọng không? Trừ phi cả Dương Đằng cũng nghĩ người trèo cao so với hấn?”

“Hấn dám! Ta Lí đại tiểu thư tốt xấu cũng là bông hoa của Đông cảnh, ta với hấn cùng một chỗ, hấn nên chôn trong chần mừng vội ấy chứ!” Lí Tu ngữ điệu lập tức cao thêm một độ.

Giang Duy vỗ vỗ bả vai nàng xem như trấn an, “Thì đấy, cái tên đầu gỗ kia chịu thổ lộ với người đã là mặt trời mọc đằng Tây rồi, người còn muốn gì nữa đây? Mỗi ngày lôi người đi ngắm mặt trời mọc, rồi nói “Anh yêu em” chắc? Đến lúc đó chỉ sợ người sờn gai ốc mà bỏ chạy mất thôi.”

“Ha ha ha,” Lí Tu bị Giang Duy chọc cười ha ha, “Đầu, người giống một lão già ngốc quá.”

“Hả?”

“Lúc trước là ta cùng Dương Đằng thổ lộ, là ai cầu xin hấn đồng ý làm bạn trai ta chứ...”

Một bàn ba người đứng là náo nhiệt, tới khoảng tám giờ thì mới an ổn lại, Giang Duy mượn rượu giả điên, tính ăn đậu hũ Lí Hiên, nhân lúc Lí Tu vào thư phòng gọi điện, không chút khách khí đem cả đồng hồ điện đưa đến tay Lí Hiên xử lí, chẳng lẽ nào thì cũng chẳng phải lần đầu, theo ý hấn là vậy, “Xem người là người một nhà nên ta mới để người dọn đấy”, thật đúng là mặt dày hơn thốt mà.

“Đầu, người sẽ không thừa lúc ta cùng Dương Đằng giận dỗi mà nhảy vào đấy chứ?”

“Đẹp! Ta biết rõ người mặc cảnh phục đến tìm nhất định là không có việc gì tốt mà, việc tư xong rồi, nói việc công đi!”

“Tư trước, công sau, Đầu, người có phải muốn làm rối loạn bọn ta không?”

“Là người hiểu lầm ta rồi!”

...

Lí Hiên nhìn thấy hai người vào thư phòng cãi nhau rồi mới chậm rãi dọn dẹp bàn ăn.

Bọn họ nói chuyện giấy tờ của sổ, hẳn là tuần cảnh của Đông sổ nên không có quyền can thiệp.

Cùng người này kết giao ngày một sâu đậm, tham gia vào tình cảm của Dương Đằng với Lí Tu, tuy chỉ là hòa giải vớ vẩn, nhưng là chính mình trước kia sẽ không làm vậy, y vẫn luôn cho rằng xen ngang chuyện người khác là không tốt.

Tiếp theo còn phải....

Hắn bật cười cúi đầu nhìn hai tay đầy xà phòng cọ chén bát, đến nhà Giang Duy ăn đã là ngoại lệ rồi, ngay cả việc nhà cũng phải làm...Loại sự tình này y trước nay không có gặp a...

“Có gần giúp gì không?”

Phía sau truyền đến thanh âm quen thuộc, nhìn lại, Giang Duy đang khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa bếp, nhàn nhã nhìn hắn, chẳng chút suy nghĩ xem, để khách nhân rửa bát là có đúng hay không.

“Đương nhiên rồi,” miệng y khẽ nhếch lên, không hiểu vì sao, cùng Giang Duy kết giao lại khiến y thoải mái. “Lí Tu đi rồi?” Vừa nãy hắn tựa hồ nghe được một hồi nói chuyện to tiếng cùng tiếng đóng cửa, xem ra là có ai đó tới đón người rồi.

“Àn.” Giang Duy bước tới, cầm một cái khăn sạch, đứng bên cạnh lau bát mới rửa xong, “Dương Đằng tới đón người.”

“Thế nên, người thừa cơ giáo huấn hắn một phen?” Y sáng tỏ nhìn hắn.

“Người thực hiểu ta mà,” Giang Duy cười cười, “Bọn họ vẫn thường xuyên cãi nhau như vậy, xem đấy là tình thú, cũng không sợ sẽ khiến người khác phiền lòng.” Tuy là trong lời nói có hàm chứa oán trách, nhưng không khó để y nghe ra trong đó có bao nhiêu hâm mộ tình cảm hai người đó.

Lí Hiền thuận miệng đáp lại, “Người cũng giỏi nga.”

Hắn lắc lắc đầu, động tác rất nhẹ, cơ hồ làm người ta không nhận ra được hành động của hắn, “Không, ta nghĩ, ta chưa từng may mắn như vậy.”

Chuyện tình cảm, hắn đã sớm thấu tỏ, loại tình cảm này ở nơi đây, có mấy người là gay chứ? Có mấy khi hắn gặp được? Có thể tìm được người tâm đầu ý hợp sao?

Huống hồ, hắn còn có ràng buộc, nên chẳng thể thoải mái theo đuổi tình cảm.

“Àn?” Lí Hiền nhíu mày, quay đầu khó hiểu nhìn hắn, nhưng y cố tình làm ngơ.

Không muốn nói sao?

Y trầm nghĩ.

Giang Duy không nói, y cũng không thể hỏi thêm được, hai người, một người rửa bát, một người lau, phối hợp nhịp nhàng.

%%%%%%%%%%%%5

Sáng sớm hôm sau, Lí Tu đầu đau nhức tỉnh lại.

Chết tiệt...Nàng nhớ tới qua mình uống có nhiều lắm đâu...TT

Mở mắt ra, nhìn thấy trần nhà quen thuộc, gian phòng thân quen, nhưng đây không phải là nhà nàng.

Nàng một tay chống giường bò dậy, vừa định hô lên, liền thấy cái người quen thuộc kia bưng nước đầy cửa đi vào.

“Dương Đằng...” Vừa mới mở miệng lại phát hiện ra cổ họng khô cạn, khó chịu...

“Tỉnh?”

“Ân.” Vô nghĩa, nàng có thể mộng du sao?

“Biết rõ chính mình uống không được còn cố.” Uống một ly thôi đã say rồi mà còn ra vẻ.

“Dương Đằng..”

“Ân?”

“Người không cảm thấy Đầu với Lí Hiên xứng đôi lắm sao?”

“ = = Còn không mau tỉnh ngủ đi? Bọn họ đều là nam nhân a...”

“...= = Coi như ta cái gì cũng chưa nói đi...” Tuy là nàng thấy hai người thực giống đôi vợ chồng trẻ a.

7. Chương 7: Năm Viện

Đêm đen gió lộng, đúng là thời cơ tuyệt hảo để trộm cắp.

Đông trấn gần đây thường ngủ sớm, con phố tối đen một mảnh tĩnh lặng.

Nơi góc nhỏ tối tăm của ngã tư, mấy cái đèn đường hồng còn chưa thay, khiến không gian càng thêm u ám, vài tên lén lút khẽ nói thầm với nhau, mắt còn đảo xung quanh, tựa hồ như đang đợi ai đó.

Quá 12h, một chiếc xe chở bánh mì lại gần, cẩn thận tắt đèn, theo xuống xe là một nam nhân trung niên, mấy người kia chờ đợi đã lâu, liền vội vàng chạy tới vây quanh.

Mà lúc này, ở ngã tư đối diện, nắp sau chiếc xe tải, vài bóng người dần dần hướng bọn họ tiếp cận, đè thấp thân mình, cẩn thận theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ.

“Ngô thúc, người đến muộn.” cái tên mặt râu cá trê cau mày bất mãn nói.

Nam nhân trung niên ung dung nhún vai, nhưng không ngừng quan sát xung quanh, làm việc lộ liễu thế này khiến hắn không an tâm. “Cảnh sát theo dõi được ngay.” Hắn quan sát xung quanh một lượt, sau đó trèo lên xe, lấy xuống một cái túi đen, lấy ra bên trong một cái túi nhỏ một gói bột phấn cho từng người, “Mấy ngày này, các người cũng cẩn thận một chút, đừng cho cảnh sát bắt được.”

“Lưu lão đầu cho chúng ta mang ra ngoài?” Trong đó, một tên tóc nhuộm vàng không giống người vùng này lắm, khe khẽ hỏi.

“Không hẳn, ngày bên kia hồi thế nào, các người cũng đừng đi...” Cái gã trung niên nguyên là còn định dặn dò vài câu, nhưng bị những bóng người lao xao bên ngõ nhỏ đánh gãy –

“Không nên cử động! Cảnh sát đây!”

Lời còn chưa dứt, hơn mười người liền bỏ chạy, nhảy lên mọi chỗ, trong khoảng thời gian ngắn khiến người theo dõi không rõ ai chạy, ai chưa.

“Chết tiệt! Bọn chúng chuồn kìa!” Giang Duy thầm nói từ chỗ ẩn nấp, giơ súng bắn thùng lốp xe, đồng nghiệp của hắn xung quanh cũng nhanh chóng xông tới chế ngự gã lái xe.

Thoáng nhìn hiện trường, nhận nhiệm vụ được giao, Giang Duy đuổi theo sát cái gã trung niên kia.

Nhờ quen thuộc địa hình, chạy qua vài ngõ tắt, hắn nhanh chóng bắt được gã kia.

“Người còn chạy, ta nổ súng đây!”

Thấy con đường phía trước đã bị chặn, gã trung niên kia định quay đầu bỏ chạy, nhưng bị Giang Duy đe dọa, biết chạy không được, gã quay lại đối diện với Giang Duy.

“Giang cảnh sát, thực khéo a, đi tản bộ sao?” Gã thật thà cười, giống như quả thật bọn họ là tình cờ gặp nhau vậy.

“Đúng vậy a, nếu có duyên gặp gỡ thế này, chúng ta cùng về sở, làm lý cà phê được không?”

Giang Duy hướng nòng súng về phía gã, từng bước tiếp cận.

Gã trái phải nhìn một lượt, xác định không có tên cảnh sát nào xung quanh.

Tình huống này, gã có lợi nha.

“Khách khí quá, thôi, ta nên về nhà đây.” Gã lùi vài bước, nhưng lập tức súng bắn ngay ngay trên bước chân gã nửa thước, gã tức khắc không dám nhúc nhích nữa, Giang Duy không có nói giỡn a.

“Bảo người đừng nhúc nhích không phải sao?” Hắn lắc lắc khẩu súng trên tay, “Đem khẩu súng sau lưng ném qua đây.”

Ngô lão đầu thẳm nghiêng rằng, ngữ khí lãnh ngạnh, móc ra khẩu súng, ném lên phía trước, “Vừa lòng chưa? Giang cảnh sát?”

“Cố tình làm vậy, Ngô lão đại, người thiếu tiền đến thế sao?” Giang Duy cẩn thận lại gần gã, đã khẩu súng văng ra xa vài thước, đề phòng bất trắc.

“Có làm bữa gì đâu...”

“Còn ngại biện sao?!”

Giang Duy bước nhanh tới, một quyền hung hăng đâm vào cằm gã, nam nhân loạn choạng vài bước, máu liền tràn khỏi khóe miệng.

Giang Duy không chút lưu tình, đá một cước vô bụng gã, gã kêu đau một tiếng, quỳ rạp rên mặt đất, ôm bụng không nói gì, trừng mắt nhìn Giang Duy.

“Bán k1? Ta xem người chán sống rồi đây?” Hắn từ bên hông, lôi ra một cái còng tay, ném tới phía trước,

“Tự mình đeo vào!” Lúc này, nhân chứng, vật chứng đủ cả, gã sao thoát được.

Gã mặt tái mét, nhìn hẩn, “Giang cảnh sát, nếu ta không lầm, ngươi muốn bắt chấp điều tra ta sao?”

“Ngươi quản ta!”

“Không để ta một con đường thoát được sao?!” Gã bán quỳ, lùi về sau vài bước, đưa ta vờ chống đỡ, nhưng thực chất là để dò xét đằng sau.

“Hết thấy đều là do ngươi làm bậy!” Hẩn lãnh đạm nói.

Vài năm gần đây, số lượng tội phạm ở Đông trấn ngày một tăng. Tuổi tác thì cũng giảm dần xuống, đều là so gã dùng phần k1 này để điều khiển bọn trẻ.

“Kia...” Gã cố tình ngắt lại một chút, “Cũng đừng trách ta vô tình!”

Nói thì chậm, làm thì nhanh. Trong tay gã có giấu một con dao sắc bén, thoáng chốc đã hướng sát cổ Giang Duy mà tới.

Ánh đao chợt lóe lên, Giang Duy cảnh giác lách mình, thoát được một đòn chí mạng, nhưng lại để lộ sơ hở ở bả vai.

Gã không chút lưu tình, đâm vào vai trái Giang Duy một nhát, máu tươi liền lập tức chảy ra.

Gã không chút thở dốc, lần nữa xoay người, tính sẽ cắt đứt cổ họng Giang Duy.

“Đứng yên!” Tiếng súng vang lên, ở nơi góc tối ngã tư đặc biệt chói tai.

Con dao trong tay gã rơi xuống đất, nắm lấy cổ tay mới thụ thương, trừng mắt nhìn cách đây không xa, xuất hiện Trình Giảo Kim², “Vương bát dẫn!” Hôm nay thế nào lại có thêm người tới làm phiền thế này!

“Vương bát dẫn, chính là ngươi!” Giang Duy loạng choạng ôm lấy vết thương vai trái của mình, hung hăng lao đầu vào bụng gã, bị bật ra ngoài, đầu đập đất, nhất thời hôn mê... ++ (ngu đến chết tả được =)))

“Thực không chút tiền đồ mà...” Giang Duy nói xong, thân mình đột nhiên mềm nhũn, may mà “người qua đường” kia đỡ được.

Lí Hiền? “Ân nhân a...” Hẩn thềm ách một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh...

“Giang Duy...?” Ngón tay chạm đến có phần ẩm ướt, Lí Hiên chợt thấy lạ.

1: k: chỉ bột phấn trắng, chắc là ma túy

2: Trình Giáo Kim: ý nói kẻ phá đám

Trong bệnh viện, nguyên bản chỉ cần dùng một phòng đơn thôi, chính là vẫn cấp cho hắn một phòng đôi, hai người nằm, bố trí như này, trước là để người bệnh có bạn tâm sự (này còn không bằng phòng thường... =) hai là để thuận tiện theo dõi, ba là, hắc hắc, tiết kiệm tiền, phải biết là đầu năm nay, lương cấp cho cảnh sát thực ít đi...

“Đầu, thực không phải, ta nói này,” bên phải giường bệnh, chân Lí Tu treo lên, lú lo vài tiếng, khinh khỉnh không nói rõ, “Bị một đại thúc đánh đến nỗi phải vào nhà thương thế này, hảo mắt mặt a!”

Này rõ ràng là do bình thường hắn khi dễ nàng ít tuổi, thiếu kinh nghiệm đây mà, đúng là báo ứng a!

Giang Duy trừng mắt nhìn nàng liếc mắt, nha đầu kia, mở miệng ra là chẳng có câu nào tử tế cả, “Ta tốt xấu gì cũng là người bị thương rất quang vinh a! Đâu như người, phạm nhân đều bắt được cả rồi, thế nhưng người lại bị người ta quật ngã, bảo người đánh thì người cứ đánh đi, không ai chê người thô kệch đâu mà, người lại còn cố tình làm lớn, tới mức gãy cả chân, phải vào đây bó bột a. Hai người chúng ta, không biết ai mất mặt hơn a?” Không nên trách ta nhạo báng nàng thế này, ta cũng nhin Lí Tu lâu rồi a!

Nhắc đến quá khứ đau lòng, Lí Tu liền tắt điện, ngay cả ý định phản bác cũng không có... “Oh no! Quên đi, quên đi!”

Đem một nam nhân đã bị đánh đến té xỉu kéo về sở, với nàng đây là một chuyện tối oai phong, vội đi đến chỗ người nào đó để khoe, thành ra quên nhìn đường...

Oh no! Đây cũng là nỗi nhục lớn nhất trong đời nàng a!!!

“Người a!” Bên giường, Dương Đằng không khỏi phì cười, “Không cần thận gì cả, dáng vẻ này là của một nữ tử sao?” Vừa mới nghe tin nàng nhập viện, hắn sợ tới mức không làm chủ được tinh thần...Gã thực nghi ngờ, người này có thật là bạn gái hắn không a!

“Ta có chỗ nào không giống nữ tử chứ?!”

Tuy là chân phải bị treo, bộ dạng chật vật, nhưng Lí Tu vẫn không giảm bớt tính hung hăng đi tẹo nào.

Mất thấy hai kẻ oan gia kia vừa cãi nhau, vừa bồi đắp tình cảm, Giang Duy lười nhác chẳng thèm chen vào làm bóng đèn a.

Ta quay đầu lại nhìn về phía cái người ngồi ở góc phòng kia, từ đầu tới giờ chưa hề mở miệng, mãi miết gọi hoa quả, Lí Hiên. Hắn đã gọt được ba trái táo, hai quả lê rồi, còn thêm một quả quýt nữa a... Trong tay hắn hiện giờ là quả táo thứ tư rồi... = = Chẳng đó đủ để ta ăn từ giờ đến tối a...

“Làm sao vậy?” Nhận thấy ánh mắt của ta, Lí Hiên ngẩng đầu, cười cười.

“Là ta phải hỏi người câu đó mới đúng?” Ta nheo mi, “Đem ta từ phòng cấp cứu đến đây, một câu người cũng chưa nói, là làm sao? Không phải là vì đêm qua nổ súng một lần mà luống cuống đấy chứ?”

Mặc dù có rất nhiều tân binh đích thực là vì vấn đề này đã phải chuyển nơi công tác, thậm chí là ngừng công tác, nhưng ta không tin là Lí Hiên như thế đâu, kĩ thuật bắn súng của hắn rất tốt nha.

“Ta không có kém cỏi vậy đâu.” Lí Hiên buông dao, điềm tĩnh nâng mắt, ngữ điệu trầm xuống, vẻ mặt nghiêm túc hỏi, “Vì sao không bắn? Người rõ ràng là có khả năng nổ súng tấn công hắn, vì sao lại không làm thế?”

Điều này hắn cảm thấy ngờ vực.

Hắn không hiểu.

Không hiểu sẽ hỏi a.

Hắn có nói qua với ta, cùng hắn làm bằng hữu, thì đừng đùa giỡn với tình cảm của hắn, hắn không giỏi đoán ý người khác, cũng không muốn đoán.

Thế nên, hắn đành phải hỏi thôi.

“Cái này a?” Ta bật cười, còn tưởng hắn khó hiểu chi mô làm sơn cảnh của bọn hắn mặt cau mày có thể này chứ.

Tuy là gặp bất trắc, bất quá, thế này, ta lại có điểm âm áp a.

Hắn có để ý tới ta.

“Người cảm thấy ta nên nổ súng sao?”

“Đương nhiên” Lí Hiên đáp “Bắt tội phạm, cảnh sát được phép nổ súng tự vệ.”

“Không” Ta thu hồi vẻ mặt lúc trước, kiên quyết phủ nhận, “Đứng ở lập trường của ta, không thể nổ

súng. Chúng ta cần hấn để khai thác đầu mối, đem mạng lưới của hấn ở Đông trấn phá tan.” Để Đông trấn này được an bình.

“Đem bản thân mình ra đánh cược?” Mi tâm hấn nheo lại, cái cơ này không đủ để giải thích lí do.

Hất chiếc cầm duyên dáng, Ta trong mắt tràn đầy đắc ý cùng tự hào.

“Bằng kinh nghiệm nhiều năm của ta, ta chắc chắn hấn chỉ mang theo một khẩu súng, hơn nữa phụ cận còn có các đồng sự nữa, bọn họ chẳng qua là tới chậm hơn người một bước thôi a, hấn đối ta có gì đáng sợ chứ.” Biết xung quanh mình có bảo hộ, ta mới chẳng lo ngại gì mà làm liều thế chứ.

Nói vậy thôi, ta đây quý mangnj mình lắm á.

Không phải có câu, con người quý nhất là sinh mạng, thứ chỉ đến với ta một lần sao. O(_)O~

Bất quá đầu năm nay cũng thật lắm kẻ mang đao kiếm theo người a.. Là đao thật, lại còn gắn đá nữa... =
= Nói thật nhớ, cái tên kia cũng thực phục cổ đi...

Lí Hiên trầm mặc không nói.

Giang Duy nói đúng, nhưng khi ôm hấn trong tay, mùi máu tương truyền vào mũi, lòng Lí Hiên không hiểu sao thấy hoảng sợ vô cùng.

Y ở trước mặt hấn ngã xuống, tinh thần hấn có phần hoang mang...

Cái cảm giác hoang mang này, hấn không muốn tái diễn nữa.

“Lần sau vẫn là nên nổ súng.” Hấn lặng thờ dài, cái cảm giác kinh tâm động phách này, hấn không muốn tái lập.

“Không có lần sau đâu mà.” Giang Duy bắt nhả ngáp một cái, “Cái này thuộc phạm vi của Tây sở quản lý, mà bọn họ cứ hết lần này đến lần khác nói thiếu người nên tới Đông sở mượn vài người cho đủ quân số, phá án tiền thưởng là của bọn họ, chúng ta cùng lắm là được mời một bữa thôi a...” Hiên tại ngẫm lại, thực chẳng đáng a, không đáng, lỗ to rồi a! “Nếu không phải bọn hấn có sở trường mặt dày mò đến van xin, thì ai thèm để ý đến chứ!”

Tây sở đồn trưởng khi không thích nhất là đọc mấy loại sách “Tôn tử binh pháp” cùng “Những vị quan Trung Hoa qua các triều đại”, tiến hành đồng bộ, vừa đâm vừa xoa, vừa uy hiếp vừa cứu rỗi... Hấn chịu không nổi... ==

Hiện tại nằm thành anh hùng thương tích thế này, chỉ đành tự trách mình nhẹ dạ, bắt quá cái thói quan liêu kia, đành phải cắn răng ngậm máu nuốt vào thôi....

Bị Giang Duy hận đến nghiêng răng nghiêng lợi cũng không dám ho he, ủy khuất nở nụ cười, Lí Hiên lúc này mới cảm thấy thoải mái, “Huấn luyện trong trường không giống chiến đấu thực tiễn a.”

“Đúng thế,” Ta đồng ý gật gật, “Cho nên nói, người còn thật non nớt a, ngoan ngoãn đi theo ta học hỏi, không chừng sau này còn có thể làm một chức tước nữa a.”

Đắc ý cười lớn, luận về dáng vẻ thì ta có điểm kém Lí Hiên, nhưng về kinh nghiệm va chạm nhiều năm, ta chính là hãnh diện vô cùng a!

Lí Hiên bĩu môi cười, “Nguyên lai người cũng già rồi a...” ^_^

“Người nói ai già!... Sách! Đau!”

Kích động trò chuyện động đến miệng vết thương bên vai trái, Giang Duy không khỏi nhẹ giọng hô đau, shit! Vừa mới hết thuốc tê xong...

“Chảy máu kìa..”

“Này! Người như nào lại ngồi im vậy a! Mau gọi y tá đổi được cho ta!”

...

Bên cạnh sớm đã dừng đùa giỡn, Lí tu cùng Dương Đăng hai người ngơ ngác nhìn nhau, so với bọn họ, gian bên kia hồ nháo còn toát ra không khí hồng nhật...

“Lí Tu...”

“Àn?”

“...Người có thấy hai người họ rất xứng đôi không?”

“...Bọn họ đều là nam nhân a...”

“...Nga... Xem như ta chứ nói gì đi..”

Đoạn đối thoại quen thuộc, tựa như đã từng quen biết vậy...

Giới tính chẳng nhẽ lại là vấn đề quan trọng sao?

8. Chương 8: Chấn Thương Kỳ

Lí Sở cầm một tập tài liệu mang sang phòng điều trị của Giang Duy.

Còn chưa có tới cửa phòng đã nghe thấy truyền ra tiếng cười đùa âm ỉ, bọn họ thực ra đáng bệnh nhân cần điều trị đi!

“Các đồng chí hảo...Ta thay mặt cục cảnh sát Đông trấn còn có Trung ương Đảng đến thăm các người...”

= = “Sở trưởng hảo...”

Bốn người họ nhìn Lí Sở phá lên cười, đồng thanh hô.

“Ân, cũng mau miệng gớm.” Lý Sở hài lòng gật đầu, không hổ là con em đích thân hấn dạy dỗ.

Đưa tài liệu đang cầm trong tay cho Giang Duy, “Tiền thưởng cùng phí điều trị đây, điền vào rồi đưa ta đóng dấu là xong.”

“Ân.”

“Lão đầu,” Lí Tu vội vã hỏi, “Vậy băng nhóm kia mọi người bắt sao rồi?”

Lão đầu là cái gì chứ? Thật chẳng lẽ phép gì cả! Lí Sở nháy nháy mắt, ý bảo con gái mình trật tự đi, đừng có không biết an phận, đáng tiếc, Lí Tu một chút cũng không hiểu, lại càng thêm hồi thúc.

“Tên cầm đầu chạy thoát, đã bắt đầu phát lệnh truy nã, cũng không trốn được bao lâu đâu.” Bất quá chuyện này với họ cũng không can hệ.

Tây sở viện lần này mượn bọn họ năm người, thì bị thương tới hai, thật quá đáng! Lần sau, sở trưởng Tây viện có đe dọa, dụ dỗ thế nào, hấn cũng không cho mượn quân nữa đâu!

“Ba à, người phải làm chủ cho bọn ta a, người của Tây viện cũng thật vô dụng a! Không bố trí tốt liền lao ra, làm bọn ta thiếu chút nữa mất mạng, là thế nào? Hay sợ bọn ta đoạt lấy công trạng?!”

Lí Tu oán hận mắng liên tục.

“Chỉ lúc cần kíp mới gọi ba thôi a?” Thường ngày thì lão đầu thế nọ, lão đầu thế kia, ai, hần sinh ra một đứ đả mắc dịch rồi a...

Giang Duy chặn ngang một già một trẻ kia, “Ta xem ngươi chính là lo lắng về tiền thưởng a?” Nghiêm trọng cái rắm!

Lí Tu lập tức phản bác lại, “Đầu, ngươi xem ta là kẻ tham tiền lắm sao?! Ta mà thèm để ý đến mấy đồng bạc lẻ ấy à?!” Lí Tu nằng mà lại nhỏ mọn vậy sao?!

“Ngươi lúc nào chẳng để ý đến, cuối tháng a, nhất định ngươi đều đã tiêu sạch hết tiền trước rồi đi? Mấy ngày nay chẳng phải là đều ăn cơm của Dương Đằng đó sao?” Nàng a, định lừa ai chứ?

“Không hổ là sếp lớn nha.” Dương Đằng cười lớn, “Nói trúng phóc.”

“Dương Đằng!” Nàng thanh âm xót xót xa xa lao tới muốn bóp cổ hần, “Ngươi rốt cục là về phe nào hả?!”

Lí Sở che miệng cười muốn đứt ruột, mấy tiểu tử này đúng thật là...

“Được rồi, các ngươi đừng ồn ào nữa, nghiên cứu xem để ta bảo bọn họ, nhưng tiền thưởng thì đừng hi vọng nhiều.” Sở trưởng quay qua mắng con gái yêu của mình. “Lí Tu! Đừng có suốt ngày kề cận Dương Đằng, cũng đừng có ra đường mà quên mất nhà cửa, nuôi ngươi thật thất sách mà!” May mà tiểu tử Dương Đằng kia cũng là người tốt, bằng không, với cái dáng vẻ khủng khủng điên điên kia, ma nào dám lấy chứ?

Kì thực, Lí Sở có chuyện chưa dám nói, nếu không phải đến đây, thấy con gái hần cùng Dương Đằng cũng vừa mất, chưa biết chừng hần đã đem gán nàng với Giang Duy thành đôi rồi, thằng nhóc Tiểu Hoài kia còn nhỏ mà đã hiểu chuyện, nàng thành mẹ kế cũng không vấn đề a~

Có phần tiếc nuối nha...

Lí Sở nhìn nhìn anh chàng trầm mặc Lí Hiên kia, gần đây thanh niên đúng thật là ưa nhìn mà, khả năng cũng khá nữa, hắc hắc, có mấy người như này, Đông cảnh kiểu gì cũng thăng tiến cho xem...

Hé nụ cười thoảng qua tựa gió mát, Lí Hiên đem trái cây mới tước đến trước môi Giang Duy, người kia cũng không để ý đến liền một ngụm ăn hết.

Àn..Đây là tình huynh đệ không tòi nha...

Lí Sở cứng ngắc thu hồi ánh mắt, “Xuất viện thì nhớ ngoan ngoãn về nhà, Dương Đằng, tối đến nhà ta ăn

cơm đi.”

“Vâng,” Dương Đăng cười đỡ lấy nắm đấm nhẹ hều của Lí Tu, nhạc phụ đại nhân chiếu cố anh, con gái ông ghen tị kìa ~ Hắc hắc...

“Từ từ đã!” Giang Duy gào lên, làm mọi người đều quay lại nhìn, hắc vầy vầy tập văn kiện, chất vấn, “Lí Sở, ta là tai nạn lao động không sao, còn Lí Tu như nào cũng là vậy?” Còn được hưởng cùng đãi ngộ với hắc nữa chứ, thật không công bằng mà!

“Lí Sở, người như này là công tư không phân minh a?!”

“Hahaha,” Lí Sở cười gượng, từng bước thối lui, “Đừng lớn miệng chụp mũ ta như vậy, ta chịu không nổi a.”

“Nàng rõ ràng là trên đường trở về sở không cẩn thận bị ngã mà, làm sao tính là tai nạn lao động được!” Hắc gào lên, bắt quả Lí Tu kia ngã một cú kia cũng thật nặng đi, trực tiếp gãy xương vào bệnh viện, đầu gối nàng cũng thật yếu mềm đi? = =

Lí Tu vẻ mặt bình tĩnh, “Muốn nói đến công tư không phân minh, chẳng phải là sở trường của người sao, Đầu?” Thỉnh thoảng lại mời bọn họ đi ăn, rất cục, người trả tiền lại là họ, còn ý mình là đội trưởng, liền đem con trai đến chỗ làm đi dạo...Nàng mới là người muốn kiện hắc a...

“Cái kia không giống!” Giang Duy cãi lại.

“Không giống gì chứ?” Lí Tu “ôi chao” một tiếng, không ngừng tra hỏi.

“Khụ, khụ,” Lí Sở thanh thanh cổ họng, thu lại lực chú ý về phía mình, thật là, sao mấy đứa này lại thích đấu võ mồm thế chứ? “Giang Duy a, ta xem người sức khỏe rất tốt nga, kì nghỉ nửa tháng có nên cắt giảm không nhỉ? Đổi thành một tuần được không?” Hắc tùm tùm cười, uy hiếp.

“Àn...” Giang Duy tức khắc da đầu run run, “Ta cái gì cũng không muốn...” Hắc quay đầu lại ủy khuất đối Lí Hiên kể khổ, “Người thấy không, chốn này là xã hội độc tài a?”

“Hahahaha...” Lí Hiên bị bộ dạng Giang Duy chọc đến tức cười.

Trong phòng mấy người lại tiếp tục hàn huyên, Lí Sở nói, “Ta trước tiên đưa Giang Hoài về nhà ta, người có muốn hay không qua nhà ta ở mấy ngày?” Ta Giang Duy bị thương, tự chiếu cố sinh hoạt của hắc còn khó khăn, làm sao chiếu cố tiểu tử này được.

“Được được,” Không đợi Giang Duy đáp, Lí Tu đã hớn hử trả lời, “Để Tiểu Hoài đến ở nhà ta đi, ta có thể mỗi ngày đều cùng hắc chơi đùa...Hắc hắc...”

Nghe vậy, Dương Đằng một mảnh hắc tuyến, bạn gái hẳn đối với đối với những thứ xinh đẹp vô sức chống cự...

Giang Duy vỗ vỗ trán than thở, tự dưng thấy vô lực, “Lí Sở a, nhà sếp chỉ có một phòng, người muốn đem ta ngủ ngoài sô pha sao?” Hơn nữa, Lí Tu cũng bị thương, hai vợ chồng họ già rồi, sao chăm được hai người chứ.

“Ai nha...Quên mất a...= =”

Lí Hiên này giờ không nói tiếng nào, vô ý lỗ miệng, “Vậy đến kí túc chỗ ta đi.”

Lời vừa nói dậy lên trong lòng bốn người họ một cảm xúc khác nhau.

“Àn...” Lí Sở lần nữa đánh giá lại Lí Hiên, ra là hẳn cũng không có vô tâm quá nhỏ, cũng nhiệt tình giúp đỡ đồng sự đấy chứ, chắc, Nam sở thật sự là vô phúc mà, làm sao lại điều đến cho Đông sở một người có tâm thế này a?

“Àn...” Dương Đằng cùng Lí Tu cũng không quên khoảnh khắc mờ ám lúc này của hai người nọ, vốn đã khiến họ nghi ngờ, hiện tại là Lí Hiên chủ động a...Rất cục là bọn họ đa nghi hay chính hai người kia giấu diếm điều gì?

“Àn...”

Nói thật là, Giang Duy nghĩ sẽ không để Lí Hiên bê mình về nhà, nhất định là có âm mưu gì đó, nhưng nhìn hẳn lúc đó, biểu tình thực chân thành a...

Nghĩ đi nghĩ lại, liền đáp ứng, dù cho là núi cao hay biển lửa, hẳn cũng sẽ nhảy qua a!

“Được thôi, liền trụ nhà người vậy, ân nhân.”

9. Chương 9: Lưu Luyến Không Dời

Lí Hiên không phải là dân địa phương, thế nên không có thuê phòng trọ ngoài mà vào kí túc của cảnh sát trụ, như thế Lí Sở sẽ cho dư thêm một khoản trợ cấp. Thường thì mọi người sẽ trọ ngoài, bất quá, Lí Hiên một thân một mình, có ở nhà trọ hay kí túc thì cũng không khác là bao, đồ dùng trong kí túc cũng không thiếu thốn mấy, kể ra thì có phần hợp ý hẳn.

Chỉ có hai phòng nhỏ, một phòng làm việc, tuy hơi cũ, nhưng để người trụ thì cũng không vấn đề gì.

“Còn rất sạch sẽ nữa...”

Giang Duy thăm đánh giá căn phòng, nhà của y bừa hơn nhiều, trước tiên đừng nói đến tiểu tở tông Giang Hoài kia không có học được cách dọn dẹp, hẳn là cha, đối với từ “dọn dẹp” cũng xa lạ.

“Ta tháng trước mới tổng vệ sinh, người trụ lại đây nửa tháng, chắc không vấn đề gì.”

Giúp Giang Duy sắp giường hảo, dọn hành lý xong, Lí Hiên hồ hững hỏi: “Đã hài lòng chưa?”

Giang Duy tựa vào cửa nhà, “Cũng được, cơ mà, nhà này sao chưa sửa đi? Còn bị dột nữa.” Hắn chỉ chỉ một góc trên trần nhà có tích nước, may mà nhà hắn không có bị như này.

“Àn,” Lí Hiên nhìn theo hướng chỉ, “Không biết nữa,” có ngói che rồi mà, hẳn trước nay đối những chuyện này không quan tâm lắm.

Àn, kì thực mà nói, hẳn đối với bất luận thứ gì cũng không quan tâm đặc biệt lắm, không biết cái này có hay không được tính là ưu điểm?

Trụ ở kí túc hay thuê phòng trọ, Lí Hiên cũng từng nghĩ qua, hẳn cho rằng cùng lắm cũng chỉ ở tại cái chốn này không lâu, cho nên không cần thiết lắm. Hắn hồi trước là xin xuống công tác ở vùng Vân Nam, nhưng không nghĩ tới ở đó đã đủ người, thành ra bị đẩy tới nơi này... = =

Sau đó đến đây rồi, cảm giác cũng khá, non xanh nước biếc, không giống nơi thành thị ồn ào, chính là nơi này, không khả năng khiến hắn muốn định cư a.

“Nói thật,” Giang Duy gật gật đầu nói, “Ta thực không ngờ người để ta trụ tại đây đấy.” Mà lúc ấy nhìn biểu cảm ba người xem ra, cũng giống hắn, ngạc nhiên tột độ.

Hắn cho rằng, kiểu người như Lí Hiên lẽ ra phải bài xích người khác bước vào cuộc sống riêng của mình đi? Trừ phi là bằng hữu thân thiết, nhưng bọn hắn mới quen nhau chưa lâu, Lí Hiên cư nhiên lại để hắn từng bước tiến nhập vào, dù là hắn có bị thương chẳng nữa, cũng rất ngạc nhiên a.

Lí Hiên ngồi xuống bên mẹp giường, vắt chéo chân, “Nói thật, ta cũng không ngờ chính mình sẽ đưa người tới đây trụ.” Đáp lại một câu y hệt, hắn tựa hồ như đang cùng Giang Duy chơi đùa.

Hắn trở mình thất vọng, “Ta với người là đang nói chuyện nghiêm túc đấy.”

“Người lần trước nói với ta, người chưa từng may mắn đến thế, đối với cái thứ “may mắn” kia, ta hảo hiểu kì nha.”

Lí Hiên không hề vòng vo, từ từ nói.

Chuyện tháng trước, hẳn vẫn nhớ rõ.

“Ân hừ?” Hẳn đối chuyện kia vẫn canh cánh trong lòng?

“Nói rõ hơn đi?”

Tình cảm của y thế nào, sao lại liên quan tới vận may này nọ được? Y ở nơi này tìm không ra người phù hợp, nhưng chẳng phải sau này sẽ rời đi sao? Về sau y chuyển nơi công tác hay được thăng chức, li khai nơi này rồi, đến đô thị lớn, chỉ cần có tâm đi tìm, nhất định sẽ tìm được người thích hợp, y như nào có thể xác định bản thân không may mắn chứ?

Hắn đoán không ra, đành phải hỏi người liên quan để thấu tỏ.

Y nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, “Ta nhớ rõ ngươi có nói với ta, tò mò không phải là chuyện tốt a.”

Lí Hiên bình thản quay lại cười, “Ngươi uy hiếp ta.” Có chút thỏa mãn chính mình cũng biết hiểu kì, cũng chẳng phải lần đầu.

Giang Duy cười cười đi tới bên giường, hít một hơi thật sâu, nhìn quanh trấn nhỏ.

“Phía Đông là tháp cao trăm mét của trấn, công trình biểu tượng của nơi đây, ta trước kia cũng đã từng cười nhạo đèn lồng đỏ là tầm thường. Phía Nam là công viên, dân làng rất thích đi dạo ở đây. Phía Bắc là trường học cũ của ta, từ mẫu giáo đến tiểu học, sơ trung rồi trung học, mỗi ngày bảy giờ học năm giờ tan, cái đường kia ta cũng đã đến mười mấy năm, giờ thì Giang Hoài cũng đến tuổi đi học. Bên ngoài là Hoàn Thành hà1, cũng đã không còn sạch, ta cũng chẳng đủ gan xuống đó bơi nữa.”

Giang Duy nhàn nhạt nói, ngữ điệu trầm ổn, đã sống ở đây cũng tới hai mươi mấy năm, tình cảm sao không sâu đậm chứ.

“Có lẽ ra ngoài, ra có thể tìm được một người tốt, giống như Dương Đằng với Lí Tu vậy, chính là nơi này còn có nhà của ta, con trai ta, người thân nữa, ta đã ở nơi đây sinh sống, học tập, công tác đã hơn hai mươi năm a,” giọng y trầm xuống, ngữ khí kiên định.

“Ta sẽ không rời khỏi nơi này, hiện tại không, sau này cũng không.”

Đông trấn là nơi y sinh ra, y lớn lên, bao kỉ niệm kí ức y đều ở nơi đây cả, y sinh hài tử tại đây, y sẽ ở lại nơi đây đến khi nhắm mắt.

“Chính là...” Mâu quang chợt lóe lên, y xoay người nhìn phía Lí Hiên, có phần tự giễu cười.

“Ai có thể yêu ta, nguyện ý một đời cùng ta ở nơi này? Hắn có thể chống cự lại sức hấp dẫn của cuộc sống nơi thành thị phồn hoa kia sao? Hắn có thể không ngại ta có một đứa nhỏ, coi đây như con hắn được không?”

“Tình yêu a, nỗ lực yêu nhau, để rồi cuộc sống đủ loại nguyên nhân mà chia tay, chẳng phải đau lòng lắm sao? Tình yêu cao giá lắm, được một mắt mười a, huống hồ, mình ta cũng chẳng thay được số phận.” Y mím môi, có điểm mắt mắt, “Lí Hiên, ta nghĩ như vậy có lẽ là khờ dại, là không thực tế, nhưng đời ta chỉ yêu một lần.”

Nếu như người đó thực sự xuất hiện, một lần là đủ rồi.

Ái tình này có thể trải qua sao? Thà rằng không lật quân bài kia lên còn hơn đánh cược tất cả, không bằng buông tay, sống một đời an ổn.

Xem ra, Giang Duy đã sớm quyết vậy, đã biết cuộc đời mình sẽ cô đơn đi?

Giang Duy tuổi hai bảy có thể nói ra những lời bi quan thế này, thật sự có chút bi ai a.

Lí Hiên trầm mặc không nói, hắn biết rõ Đông trấn với y có lưu luyến, y nói “Chưa từng nghĩ tới sẽ ly khai nơi này” hắn giờ đã hiểu, cũng không nghĩ y đối nơi này lưu luyến đến vậy.

Đông trấn trong hắn mỹ lệ, khoan dung, thân thương.

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ, “...Người và ta không giống nhau.”

Cũng có thể nói, y so với hắn tốt hơn nhiều.

Giang Duy giống như bất đắc dĩ buông lỏng, “Lời này người đã nói rồi, trên thế giới có thể có người tương tự nhau, nhưng không có người giống nhau.”

Y cùng hắn, về nhiều mặt, có thể nói là hai người cực đoan.

“Giải thích với ta như thế, rồi cục người bằng lòng hay không?”

Gật đầu, “Dù có điểm bất ngờ, nhưng là để trong lòng.” Y đứng lên vươn vai, “Bất quá, người như vậy, có điểm quen thuộc.” Cẩn thận ngẫm lại, người kia kì thực còn rất phù hợp với yêu cầu của y.

“Nga?” Giang Duy không hề nghĩ đến, chỉ là thuận miệng nói ra, “Người nào đó a? Ta có biết không?”
Cảm thấy hứng thú, giờ phút này y đã trở lại là Giang Duy trước kia.

Thực là, quá cảm tính, trái lại không với Giang Duy a.

“Dương Đằng a,” đôi mắt âm áp hiện lên một tia hài hước.

“Dương Đằng?” Giang Duy khó tin, thiếu chút nữa cắn phải lưỡi, “Người cùng Lí Tu tranh đoạt một người đàn ông?”

Tuy rằng thường nghe Lí Tu than vãn Dương Đằng không tốt thế này, không hảo thế kia, nhưng hẳn thực dám đánh Dương Đằng, có khi lại bị đại thiết sa tám khối cán đi?

Chỉ là ngẫm lại, cũng đủ khiến Giang Duy sở gai ốc.

“Hahaha..” Lí Hiên cười vang trong căn phòng nhỏ...

Hai người ai cũng không có ngờ tới, cuộc đối thoại này, lại khiến bọn họ từng bước gần nhau hơn.

Ai cũng không đủ khả năng để thay đổi cuộc sống của nhau, nhưng có một số người, vì một ai đó mà cố gắng thay đổi.

===== Tiểu kịch =====

Lí Tu: (Gắt gao nhìn chằm chằm người nào đó)...

Giang Duy: ...Đừng có nhìn ta như vậy...Nổi da gà rồi này...

Lí Tu: Người ham muốn nam nhân của ta!

Giang Duy: = =... Lời này từ miệng người thật thô tục mà...

Lí Tu: Dương Đằng! Người về sau cách xa Giang Duy một chút! Đừng để ngày nào đó, hắn đem người ăn sạch sẽ!!

Giang Duy: = = có cần thiết phải thế không...Thật là...

10. Chương 10: Cơ Hội Gần Nhau

Giang Duy gọi điện báo Giang Hoài, mấy ngày nay hắn có nhiệm vụ không về nhà được, đành nhượng hải tử ở tạm nhà Lí Sở, không biết nó có chế nhạo cái chân bó bột của tỷ tỷ Lí Tu không ta~ (– – người cho rằng hắn cũng như người chắc?)

Dặn dò con trai xong xuôi, hắn rời phòng, ban đầu tính rủ Lí Hiên ra ngoài ăn, chính là cũng không biết người ta đã ở tù phòng làm xong hết thấy.

Tùng đột hương thơm kích thích khứu giác hắn, lần theo mùi hương, hắn mò tới bên trù phòng, thấy nam nhân trên người hảo quần áo, khoác tạp dề, Lí Hiên đang trở tài nghệ.

Đây cũng không phải lần đầu Giang Duy thấy Lí Hiên trở tài nấu nướng, chính là cũng không kìm nổi hô thán phục trong lòng.

Nhìn bóng lưng Lí Hiên chuyên tâm luộc rau, bỗng nhiên nhớ tới lúc chiều cùng hắn nói những lời kia, bắt giác ngưng ngừng, tuy là bọn họ cũng xem như là bằng hữu rồi đi, biết rõ tính cách nhau, hướng hồ cũng là do y hỏi trước, nhưng.... Vẫn là có phần ngại ngừng....

Bỗng nhiên, một ý nghĩ xằng bậy nảy ra trong hắn, khiến hắn rùng mình.

“Ta nói...Lí Hiên a...” Hắn dè dặt câu hỏi thăm dò, “Người tự xưng đối ta thấy hứng thú, không phải là thích ta rồi chứ?” Hắn vô thức nuốt nước miếng.

“Hả? Gì cơ?” Lí Hiên đưa lưng về phía hắn, vặn vẹo bếp lửa, khó chịu hỏi, “Người mới này nói gì thế?”

“Ta nói, người không phải là thích ta đấy chứ?!” Giang Duy cao giọng nói.

Tuy là hắn biết khả năng này không cao, nhưng tò mò sẽ nảy sinh hảo cảm a, mà có ấn tượng tốt sau đó thành thích, chuyện như vậy hắn cũng xem qua rồi...Ngày chiều theo như vậy, sự tình mà phát triển thêm thì...nguy hiểm a....

= = Ngày Lí Hiên xem như cũng nghe đủ rõ rồi chứ, cũng may y định lực (*khả năng bình tĩnh*) hảo tốt, bằng không nghe chừng cái vung nồi kia chắc sẽ rơi xuống đất đi... = =

Tới 80% buồn bực sẽ sinh ý nghĩ miên man...

Y quay lại liếc nhìn hắn một cái rồi xoay lưng tiếp tục chuẩn bị bữa ăn...

Mãi đến khi đem đồ ăn đặt lên bàn rồi, y cởi tạp dề, khoanh tay tựa vào thành bàn, nhìn Giang Duy, mà Giang Duy cũng phối hợp, nhìn thẳng tới, vẻ mặt nghiêm túc.

Khóe mắt Lí Hiên khép lại, tựa hồ như kiềm chế ý cười.

“Người đã nói, cũng là kiểu nam nhân như ta, so với ta bộ dạng không xuất sắc, nhưng chỉ số IQ cùng ta tương đương, người tự nhận vậy mà, tuy là không ngu ngốc, nhưng ngoài suốt ngày ý muốn rong chơi ra, người chẳng có sở trường gì, ta không nhớ lầm đi?”

“Ân...Không sai...” Còn sót một thứ nữa a...Giang Duy liền như chuột thấy mèo, rụt thân lại...Vẫn là không nên hỏi a...Tự mình chuốc lấy phiền phức rồi...

“Buồn cười nhỉ...”

Lí Hiên thừa nhận, chính mình đối hần cũng có chút tò mò, bất quá đây không phải là tình yêu, chẳng qua là y cùng hần sống chung một nhà thực thoải mái thôi mà. *(Thực mập mờ a...)*

“Lí Hiên,” lại thêm một ý nghĩ quái lạ nảy lên trong đầu hần, “Người nói, người cùng ta như này thật khó chịu, muốn tìm bạn thật không đơn giản a...” Hần hạ cằm, hướng y nhử mày.

“Thế nên?”

Lí Hiên tự hồ đã nhận ra ý nghĩ tiếp theo của Giang Duy, thấy biến không ngại đặt câu hỏi.

“20 năm sau, nếu như chúng ta hai người vẫn còn độc thân, tìm không được người thích hợp, thì đến nửa đời sau xem như hết hi vọng...” Tuy là miễn cưỡng, nhưng Giang Duy bày ra bộ dạng hưng trí bừng bừng.

“...= =” Xem ra y còn phải tiếp tục thích ứng với lối suy nghĩ quái gở nhà thôi...

“Nói a, có nguyện ý không!” Ngoắc tay a = = cái loại ước hẹn này có thể giúp bọn hần nửa đời sau sinh hoạt không đến nỗi hiu quạnh, thật tốt ...

Hơn nữa nghĩ kĩ thì, là hần chiếm được tiện nghi a...Hắc hắc...

“Hảo” Lí Hiên không chút suy nghĩ đáp ứng, “Hai mươi năm sau, nếu như chúng ta vẫn chưa tìm được người đó, liền là một đôi ở kiếp sau.”

Thời điểm ấy, Lí Hiên cùng Giang Duy chỉ là bằng hữu, bọn họ cũng chỉ xem đối phương là bạn.

Giang Duy ước hẹn là do ý nghĩ nông nổi, mà Lí Hiên cũng chỉ xem là đùa vui mà đáp ứng.

Hai người cười cười, cũng chưa từng xem ước hẹn này là thật.

Nào ngờ, ước hẹn đã đem hai người Giang, Lí bước ngoặt lớn.

Cơ hội gần nhau.

=====Tiểu kịch=====

Lí Tu: Ta bảo này, còn nói hai người không phải đã sớm thích nhau, còn bày đặt gì nữa?

Lí Hiên: Nói thật là không hề.

Giang Duy: Ngoài ý muốn thôi a, tuyệt đối là ngoài ý muốn, ta trước nay suy nghĩ thực trong sáng a!

Lí Hiên: ...

Giang Duy: Hơn nữa, hần thực đẹp a, ta sẽ tự ti.

Lí Hiên: ... = = người thỉnh thoảng vẫn là không nói gì thì hơn...

11. Chương 11: Dỗ Trẻ

Giang Hoài là con trai Giang Duy, năm nay sáu tuổi, đang học tại nhà trẻ Xuân Thiên bên thành Nam, lớp hoa hồng.

Nhìn theo góc độ của người ngoài mà nói, Giang Duy cùng Giang Hoài không có lấy một điểm chung để được tính là cha con.

Giang Hoài có một khuôn mặt trong sáng, thánh thiện, tựa khối hồng ngọc được khắc chạm tinh tế, môi hồng xinh đẹp, nhìn qua đã cảm thấy yêu thích.

Hơn nữa, hần cùng bạn đồng lứa cũng có phần khác biệt, không có nháo loạn, mà trưởng thành hơn, khéo ăn khéo nói lại lanh lợi, thông minh.

Trái lại với Giang Duy, tướng mạo bình thường, thuộc loại nhìn rồi dễ quên mặt, như thế nào mà con hần lại đáng yêu, lanh lợi thế chứ...

Giang Duy giải thích rằng, Giang Hoài lớn lên giống mẹ, nhưng cái lỗ tai giống y hần – nói vậy, miễn là hình thù không quá dị dạng, thì lỗ tai ai chẳng như nhau chứ... = =

Không phải vẫn có câu châm ngôn, *gạt trúc hảo duấn* đẩy sao, áp trên phụ tử nhà Giang Duy quả là thích hợp đó.

Giang Hoài hôm nay mặc nguyên bộ xanh lam tay lỡ, cùng quần cầu vồng, nhìn qua vừa thời thượng, vừa đáng yêu a...

Lúc này, hắn cùng Lí Hiên đang dạo bước trên phố ẩm thực của Đông Trấn, tay nắm tay, bầu không khí phi thường hòa hợp, mà diện mạo thì, một lớn một nhỏ đều xuất chúng cả, lại càng hấp dẫn ánh mắt của già trẻ gái trai đi đường.

Hắc hắc...Chung quy những thứ xinh đẹp đều được mọi người yêu quý a...

Giang Hoài kéo vạt áo Lí Hiên, một tay cầm bóng bay hồng phiêu lộng, khi thì thả lỏng, khi thì giật mạnh xuống, chính mình cũng vui vẻ cười.

Ô.

“Lí Hiên thúc thúc,” Tiểu nam hài ngẩng đầu ngây thơ hỏi, “Hôm nay làm sao chú lại dẫn cháu đi chơi thế này? Cha cháu đâu rồi? Còn có việc chưa làm xong sao?”

Hắn bắt mắt bĩu môi, hắn cũng đã mấy ngày rồi chưa có gặp cha a.

Lí Hiên xoa xoa đầu hắn, sủng nịnh cười, “Chú bồi Giang Hoài không tốt sao?”

Lí Hiên sao giám khai ra, cha hắn là đang ham mê mấy trò game online chứ – dù chỉ còn một bên tay phải – đến nỗi không có thời gian đến bồi con trai ngày cuối tuần a?

Tiểu quý liên lắc đầu trống bỏi, tựa như sợ Lí Hiên không tin, “Tốt lắm á, Giang Hoài thực thích Lí Hiên thúc thúc a!” Chú sẽ mua đường này, mua cá vàng, không có nhỏ mọn như cha hắn đâu nha! ~ “So với cha còn vui hơn nha!”

Đáng thương cho Giang Duy, chỉ vì mấy con cá vàng cùng vài khối đường, đã bị con ruột mình chối bỏ...
%_%

Cơ mà làm cha thất bại kiểu như hắn, kẻ cũng hiếm có nha.

“Thế là được rồi,” Lí Hiên kéo bàn tay phấn nộn của Giang Hoài, tránh để hắn bị lạc giữa dòng người đi lại.

“Cha người bận công tác, mấy ngày nữa mới về được,” Ít nhất cũng phải chờ vết thương trên vai lành đã, “Giang Hoài ở nhà Lí gia có quen không?” Hắn lựa lời đổi chủ đề.

Ban đầu tính hỏi xem cha hấn bao giờ về – tiểu hài tử dù có thông minh, sâu sắc đến đâu cũng chỉ là một đứa nhỏ, sao chống lại được người lớn giáo huấn chứ – “Rất tốt a,” Nhóc lơ đãng đáp, đôi mắt to tròn nhìn tới nhìn lui các gian hàng, “Lí gia gia dạy ta Thái Cực quyền đó, bà Lí thì dạy ta đánh mặt chược, Lí Tu tỷ tỷ còn cho ta vẽ lên chỗ thạch cao trên chân tỷ ấy nữa...” Tỷ ấy còn khen bức tranh thực đẹp nữa đó, còn hỏi hấn liệu có phải kế nghiệp *Tất Gia Tác* không.

Tất Gia Tác là ai a?

Hấn không biết a.

Vài con qua đen bay ngang qua đầu Lí Hiên = = Nhà gì mà kì dị, dạy một đứa nhỏ sáu tuổi Thái Cực quyền, chơi mặt chược? Kể cả có tư tưởng tân tiến đến mấy thì giáo dục như vậy không phải rất kì lạ sao?

“Thức thức, chúng ta đi ăn chè đậu đỏ được không?” Đôi mắt trong trẻo mở lớn, tràn đầy chờ mong.

Lí Hiên bị bộ dạng hấn chọc cười, “Hảo,” nhớ tới lần trước y đối Giang Duy giận dữ, có điểm tò mò hỏi, “Cha người bình thường không mua cho người quà vật sao?”

Nhớ lại, hấn lần trước tới nhà Giang Duy, phòng khách chỉ có ít trái cây, tủ lạnh cũng không có gì, chỉ toàn đồ uống các loại.

“Cha không có cho đâu,” Giang Hoài ủy khuất lau lau miệng (*lau nước miếng sao =*)), “Cha nói, trẻ con không thể ăn nhiều quà vật, không thì răng nanh sẽ bị phá hỏng hết, sẽ không ăn cơm được,” còn nói gì đó nhiều lắm, cơ mà hấn không có nhớ nổi.

“Vậy cũng đúng.”

“Cơ mà cha chẳng cho cháu ăn tí nào hết a! Như vậy có quá đáng không chứ? Cháu là trẻ con mà, trẻ con thì làm sao cưỡng lại ham muốn ăn vật chứ?” Nếu không phải bà Lí, Lí Tu tỷ tỷ cùng anh trai tốt bụng của tỷ ấy thường cho hấn ăn đồ vật, hấn nhất định không có lộ ra vẻ mặt nhăn nhó khi đi qua các cửa hàng đâu, mà mặt mày nhăn nó mọi người sẽ không thích a, mà không thích sẽ không được cho đường ăn đó!

Mà cha hấn chính là nguyên nhân làm hấn nhăn nhó như vật a!

Lí Hiên lần nữa bị tiếng phàn nàn của Giang Hoài chọc cười, thật là một hài tử dễ thương mà, ai nhìn cũng yêu a.

“Thế mẹ người đâu rồi?” Lí hiên vô tình hỏi.

“Mẹ?” Giang hoài dừng lại nghĩ nghĩ, “Thức thức muốn nghe bản nào?”

“ = = còn có các phiên bản sao?”

“Rất nhiều a,” Giang Hoài giơ tay đếm, “Bản của các bác này, bọn họ nói cháu bị mẹ ghét bỏ vì cha không chút tiền đồ, cho nên cùng một người giàu có bỏ trốn rồi, Lí Tu tỷ tỷ lại nói mẹ đã xuyên không về thời cổ đại làm Vương Phi đi, bác gái dưới lầu lại nói mẹ cháu đã đính hôn, bị người nhà bắt về, mẹ nhất định đang đợi cha đến đón để cùng đoàn tụ (người dạy Giang Hoài gọi cha là bác gái dưới lầu a... = =) còn có Lí gia gia, Dương Đăng thúc thúc,..., thúc thúc còn muốn nghe không?”

= = Ai cũng có một bản a...”VẬY cha người nói sao?”

“Cha nói cháu bị bỏ lại, còn mẹ sau khi ly hôn cũng đã đến Mỹ sống rồi.”

12. Chương 12: Hơn Cả Bạn Bè

Trở lại kí túc, tâm tình Lí Hiên không tồi, còn muốn khen ngợi Giang Duy, tuy là cách dạy con của y có phần rắc rối, nhưng Giang Hoài thực là một đứa trẻ lanh lợi mà.

Trái một câu “Lí Hiên thúc thúc”, phải một câu “Lí Hiên thúc thúc”, đem người khác tâm muốn nở hoa luôn (*ý bảo phồng mũi đó*).

Mà đến khi hần mở cửa, chứng kiến cảnh một người vai băng bó còn thắm máu đỏ, đang hết sức chăm chú chơi game, nụ cười trên khuôn mặt hần bỗng thu lại.

“Giang Duy!!”

Tiếng quát giận dữ đem Giang Duy đang hăng say chơi game trở lại.

Y quay lại liền thấy cái nhìn hằm hằm của Lí Hiên, mới ngó lại bả vai mình –

“Ha ha...” Y cười ngượng vài tiếng, sách, chơi nhập tâm quá, miệng vết thương nứt ra, cũng để ý... = = T T

“Còn cười?! Người còn muốn cười nữa?!” Ngực khí giận, hần đi đến bên tủ thuốc lấy ra bông băng, thuốc cầm máu.

“Lại đây!” Hần lạnh lùng mắng.

Không khỏi nuốt nước bọt, Lí Hiên như vậy, lần đầu y thấy a... = = Thật khủng khiếp a T T

“Đừng kích động vậy mà...” Y ngoan ngoãn đi tới, trực giác cho y biết, lúc này tốt nhất là nên hảo hảo nghe theo lời hắn.

Chính là trước lúc rời đi, y còn lưu luyến cái máy tính, không quên chỉnh game lại trạng thái nghỉ.

“Bị thương còn chơi hăng vậy, người có còn muốn cái tay này nữa không đây?” Hắn âm trầm trừng mắt nhìn y, cái người này có hay không biết tự chiều cổ bản thân đây? Y thực sự lớn tuổi hơn hắn sao?

Nghe Giang Hoài nói, bếp nhà bọn họ chưa một lần dùng qua, từ nhỏ đến lớn, hai người họ đều qua nhà người quen ăn chực... Giang Hoài cũng đã sống như vậy sáu năm rồi a...Hắn không bỏ nhà ra đi đã là một kì tích rồi...

Tuy là lo cho Giang Hoài, cơ mà nhóc tì ấy lại không tiếp nhận, bày ra bộ dạng không hề gì.

“Chém không đứt, chỉ bị đao cắt qua thôi mà.”

“Vẫn còn “thôi mà” nữa cơ đấy?” Xem ra cái người này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà...

Lí Hiên nhăn mày quan sát tỉ mỉ vết thương, băng gạc xộc xệch hết cả rồi.

Thật không biết sống chết là gì mà.

Xem ra cho y một bài học cũng tốt, Lí Hiên chẳng chút nhẹ tay, xé miếng băng huyết nhục lẫn lộn kia, đem mấy chỗ máu đã đông liền chảy ra như dòng tuyết (= =').

“Ai!!” Giang Duy đau đớn kêu lên, “Người nhẹ tay tí!”

Hắn nhất định là cố tình trả đũa.

Lí Hiên nhanh chóng bôi thuốc cầm máu, dùng bông tẩm oxi già lau quanh miệng vết thương, tránh nhiễm trùng.

“Đáng đời người.” Hắn tay quẩn băng, miệng mỉa mai nói.

Giang Duy đỏ mặt, một nam nhân hơn hai mươi lại học trò làm nũng của trẻ lên bảy lên tám, “Ta rất ngoan mà!”

Hắn muốn thu hồi lại câu nói cha con họ không giống nhau = = Cái kiểu làm nũng này đúng là từ một khuôn đúc ra mà...

“Đúng rồi, người hôm nay bởi Giang Hoài thế nào, hần có hỏi gì ta không? Có nhớ ta không?” Y hít sâu một hơi, dời đi lực chú ý đến cơn đau từ bả vai truyền đến.

Chỉnh đốn mọi thứ xong, “Lúc đầu cũng có hỏi vài câu, cơ mà, người còn không quan trọng bằng đồ ăn đâu.” Cái miệng hần khê nhếch lên, cười hanh một tiếng.

Đứng dậy đuổi người, tay phải nhu nhu cái cổ mỗi, “Thật là một tiểu tử vô tâm mà.” Y biết mà.

Cha quan trọng hay đồ ăn quan trọng hơn đây? Hần cũng đã vài ngày không về, tiểu bạch nhãn lang kia cũng chẳng buồn hỏi lấy mấy câu...

“Người không định cho hần biết sao?” Thấy y có ý định mò đến bên máy tính, Lí Hiên liền kéo lại, “Ngồi xuống!” Không cho chơi nữa, chơi nhiều sẽ thành nghiện mất.

“Ai nha? Sao lại phải cho hần biết chứ?” Giang Duy khó hiểu nhìn hần, “Hần ở nhà Lí Sở không phải rất tốt sao?” Trước kia, mỗi khi có nhiệm vụ không về được, y đều gửi Giang Hoài ở nhà Lí Sở, người nhà họ rất tốt a.

“...” Lí Hiên trầm mặc, hần không có thói quen nói xấu sau lưng người khác.

“A...” Y sáng tỏ cười, “Ta biết rồi, người nhất định đã bị phương pháp giáo dục của bọn họ dọa rồi đúng không?” Cũng đúng, người ngoài nhìn vào, kiểu gì cũng sẽ hiểu lầm a, này có thể lý giải mà...Ha ha...

Tức giận xoa xoa mi tâm, hần không phủ nhận hần có bất ngờ, ai đòi lại dạy nó sái Thái Cực, chơi mạt chược, ít ra thì cha mẹ hần cũng không dạy, mà cũng không cho hần học.

“Người lúc nào cũng khiến ta phải nhìn với ánh mắt khác.”

Giang Duy tựa như an ủi, vỗ vỗ vai hần, “Quen rồi sẽ tốt thôi,” ngáp trộm một cái, y cho rằng, dù là trẻ con cũng cho suy nghĩ của con trẻ, chúng sẽ tự biết cái gì nên học, cái gì không, còn giáo dục bắt buộc sẽ khiến bọn chúng mất đi tính sáng tạo, còn những cái khác, y sẽ không tham gia.

Dĩ nhiên là, ngày xưa, cha mẹ y cũng dạy y như vậy, y cho rằng như thế rất tốt.

Nhìn lướt qua người kia, “Ta thực tò mò không biết khi trưởng thành Giang Hoài sẽ có bộ dạng gì nữa.”

Vợ chồng Lí Sở + Lí Tu + Dương Đằng + Giang Duy =??

Giang Duy vui vẻ, cười kịch liệt, “Yên tâm đi, người nhất định sẽ sống tới lúc đấy mà...Ha ha...” Người tốt thường không thọ, mà trông hần thế kia, nhất định là chưa từng làm việc gì tốt đi? Hắc hắc... (cái lý thuyết

ở đâu ra vậy?)

Lí Hiên trầm mặc nhìn về phía trước, thanh âm nhàn nhạt mà rõ ràng phát ra từ đôi môi cánh hoa, “Nghe nói...Vợ người đang ở Mĩ?”

Có những chuyện không nên giấu trong lòng, tỷ như việc này.

“Ui da?” Giang Duy cau mày, nheo mắt cười châm chọc, “Hảo, ngay cả con trai ta cũng không ta? Nói! Người đã moi được những tin gì?” Ai nha, ai ngờ, con trai y mới thấy ăn thôi đã bán cả cha đi rồi.

Cơ mà, Lí Hiên là cố tình sao? Hắn vì sao lại muốn biết? Hắn rất cực muốn làm gì đây?

Cũng chẳng cần phải giấu giấu diếm diếm, Lí Hiên thẳng thắn nói, “Nói thật, là ta hỏi.”

Trở mình thất vọng, ài, thật phiền mà, “Nói là vợ trước thì đúng hơn, bọn ta cũng đã ly hôn rồi.”

Câu trả lời cũng đủ thỏa mãn, cơ mà Giang Duy mới nói có một câu, liền vờ lảng tránh.

“Sao? Không muốn nghe ta nghe chuyện tình lâm li của hai người à?” Hắn đã muốn đóng tai lên nghe, muốn giải quyết nghi hoặc trong lòng.

“Đúng thế,” Y nhếch miệng cười, “Ta cho rằng chúng ta chưa thân quen nhau đến mức đem tất cả bí mật của ta kể ra.”

Thật thẳng thắn đi = = Hắn nhả nhận cười, kết quả này đúng như dự liệu, dù sao thì cũng chẳng ai muốn đem mọi bí mật của mình kể ra, kể cả với những người thân thiết, đều có những điều giấu kín, huống chi bọn họ chỉ là bạn bè.

Bất quá, Giang Duy như thế này, mới thu hút hắn tìm hiểu.

“Hơn nữa...” Giang Duy xảo quyệt cười, “Nếu như đem ta thấu tỏ, không phải người sẽ rời khỏi Đông trấn này sao?”

“Làm sao? Ta chưa đi đã luyến tiếc rồi a?”

“Người biến đi!”

“Ha ha...”

“Ta là nói, không công bằng.”

“Sao?”

“Người xem. Người đem cả nhà ta tìm hiểu hết cả, nhưng còn ta chẳng biết tí gì về người hết, này, tiểu tử kia, mau đem ngày sinh tháng đẻ khai ra!”

“O(_)O~ ta theo đạo thiên chúa.”

“Tiếp!!”

...

Hai người tựa như mấy đại nhân hơn trăm tuổi ngồi trên ghế sofa cười đùa âm ỉ, Lí Hiên có vẻ không phát hiện ra, hẳn từ khi đến Đông trấn này, đã cười nhiều hơn.

Bởi vì lúc này, hai người đồng chí cô đơn gặp nhau, không thể cùng người khác kể ra nỗi khổ tâm, đối diện nhau như thế này, bọn họ không cần phải dè dặt che giấu, có thể không cần để ý đến ánh mắt của người ngoài...

Hai người lý tưởng hoàn toàn khác nhau, bọn họ đều tin tưởng vào người kia, không bao lâu, đã trở thành bạn thân giao.

Nhưng, sau bạn bè là gì đây?

Bọn họ hình như chưa từng suy nghĩ đến vấn đề này.

Thế thì, tương lai phía trước, cũng nên hảo hảo ngẫm lại.

13. Chương 13: Cầu Huyết Tiền Tình

Thời gian trôi qua như nước chảy, đảo mắt một cái, Lí Hiên đã tới Đông trấn này một năm rồi.

Cũng đã nửa năm rồi, xảy ra cũng không ít chuyện, tuy là chỉ có mấy chuyện đồ đạc cởn con, nhưng đối với người Đông trấn mà nói, đây cũng đủ để bọn họ rảnh rỗi thường trà bàn luận đôi ba giờ đồng hồ.

Đầu tiên là Giang Duy bắt được nhóm buôn bán thuốc phiện, cầm đầu là Ngô XX, tàng trữ và buôn bán

ma túy, bị cảnh sát bắt được, còn bị khởi tố mang súng ống trái phép, bị tịch thu toàn bộ tài sản, phạt tù mười năm, những kẻ theo sau cũng lần lượt sa lưới mà bị tóm gọn.

Thiệt hại nặng nhất vẫn là Giang Duy thì cũng được nghỉ phép, hẳn nhiều năm hoạt động xuất sắc, lại thêm lần này anh dừng hành động, liền được Tây sở viện thăng lên làm đội trưởng, từ một tổ trưởng lên làm đội trưởng, coi như là thay thế lớp người già cả.

Mà Giang Hoài, tháng bảy này cũng đã tốt nghiệp trường mẫu giáo Xuân Thiên, chuẩn bị vào tiểu học.

Mà đợt này, Lí Hiên tần sớ ra vào nhà Giang Duy ngày càng nhiều, đến mức mà, Giang Duy còn đã đánh sẵn cho y một cái chìa khóa nhà.

Mối quan hệ của hai người này ngày càng mập mờ a, dù là trong tâm tưởng của người Đông trấn, bọn họ cũng chỉ là hảo huynh đệ thôi. Nhưng vào mắt của những người có suy nghĩ sâu sa và đen tối¹, thì đây lại là một chuyện khác.

Giang Lí, hai người cũng đã nhận ra phần nào suy nghĩ đó, bất quá, cả hai đều tảng lờ đi, coi như không biết.

Là suy luận vớ vẩn sao?

Lúc này đây, hai người họ cũng không có tâm tư gì khác biệt cả.

Cần thiết hơn cả người yêu, thứ hẳn cần là bằng hữu.

Hôm nay, Giang Lí, hai người họ gặp nhau ở pub, nhưng rất tiếc, vai chính lúc này không phải là bọn họ.

“Đồ đầu heo, đồ lợn chết! Vương bát dẫn, trứng rùa!! Dương Đằng chết tiệt, người nhất định sẽ bị trời phạt!”

Trong pub có dãy ghế dài, cánh cổng lớn, ngăn lại tiếng nhạc âm ỹ truyền ra ngoài.

Khách bên trong ngồi thành hai dãy, Lí Tu tóc tai bù xù, say khướt, vẻ trách móc nhìn Giang Duy, cùng Lí Hiên đang nghiên cứu kĩ thuật pha chế rượu.

Lí Tu chưa từng thất tho như thế này, nước mắt ngấn dài vương trên má, miệng nốc rượu, là rượu đế đó! Nhìn xem, trên bàn bày la liệt vỏ chai, nàng sẽ không bị ngộ độc rượu đi?

Nếu như bình thường, Giang Duy sẽ ngồi đây châm chọc nàng vài câu, nhưng hôm nay, hẳn ngay cả nói cũng không biết nói như thế nào.

Lí Tu khóc.

Hắn đã biết nàng hai mươi năm, Lí Tu, cô gái kiên cường đến nam nhân còn phải ngưỡng mộ, lần đầu tiên ở trước mặt hắn khóc.

Vì sao ư, có lẽ nào nàng cũng không thoát ra khỏi chữ “tình”?

Nhìn vào thứ đang tựa vào người mình, Lí Tu say mềm không còn biết trời trăng gì, hắn lo sợ tay chân luống cuống, không biết làm gì cho tốt nữa...

Nói thế nào? Nói gì đây? Hay là hỏi có chuyện gì xảy ra?

Hắn hướng Lí Hiên với ánh mắt cầu cứu, nhưng bị y lạnh lùng tảng lờ...

Thật là một tên không có tình nghĩa gì mà! Y ngồi xa như thế làm gì chứ! Hắn đối với phụ nữ say, hoàn toàn không biết xử trí thế nào a!!

Nếu mà ánh mắt có thể giết được người, hắn Lí Hiên đã chết không toàn thây dưới ánh mắt nóng rực của Giang Duy rồi...

Con người lúc nào cũng ích kỷ, đối với tình huống này, Lí Hiên cũng đành bó tay.

Đối với chuyện tình cảm, người ngoài không thể nhúng tay vào được, huống chi, hắn cũng không ngờ mọi chuyện lại tồi tệ đến thế.

Tay trái cầm ly Brandy, tay phải lắc lắc ly Whiskey, lát sẽ thử rượu nho, ưm, hương vị thật tốt mà!

Hú, giả bộ! Giang Duy khinh thường trừng mắt nhìn y, khó chịu, nghĩ muốn đứng dậy tới giáo dục lại cái tên nam nhân như thế nào là có nạn cùng chịu.

Còn chưa kịp đứng đã bị kéo lại rồi...

“Người muốn đi sao?!” Lí Tu ai oán ôm lấy Giang Duy, “Các người,...Hức, cả người cũng không cần ta nữa sao?” Bị hơi rượu lu mờ suy nghĩ, chỉ là nói ra một câu thôi, nước mắt đã lại chảy xuống.

“Không có, không có!” Giang Duy vội vã trấn an, “Tu này, Dương Đằng đâu rồi?” Hắn thử đặt câu hỏi thăm dò.

Ai ngờ đâu đáp lại lại là phản ứng kinh thiên động địa –

“Không cần nhắc đến cái gã vô lương tâm ấy!!”

Lí Tu mơ hồ dùng đầu đập vào bụng hấn cảnh cáo, “Mới cãi nhau một tí đã bỏ về quê rồi!!” Như đàn bà ấy! Chẳng chút khí phách nam nhân gì hết!!

Lí Tu say quá cần câu, liên tục dùng bạo lực, chỉ thấy vang lên tiếng đầu đập vào bụng Giang Duy, nàng thì không sao, cơ mà Giang Duy bị trúng phải dạ dày, một cổ buồn nôn bốc lên.

Tên Dương Đằng chết tiệt!

Giang Duy cúi đầu mắng, khó trách cuối tuần cũng không thấy bóng dáng đâu, hóa ra là về quê rồi.

Nghe nói quê hấn ở Hồ Nam hay sao đó? Thực xa xôi đi?

Hai người này quan hệ cũng đã tới ba năm rồi, tuy là cũng có cãi nhau ầm ĩ, chính là chưa có lần nào mà Lí Tu lại phải bỏ đến pub, uống rượu giải sầu như thế này...

“Về quên thì có làm sao đâu?” Hấn xoa xoa đầu nàng. “Đừng có nghĩ bậy, chắc là đi vội quá nên không kịp báo người biết thôi?” Miệng thì nói vậy, nhưng hấn là đang giương nanh múa vuốt nhìn Lí Hiên, hua hua vài quyền.

Đồ thấy chết mà không cứu, lần sau nhất định ta sẽ trừng phạt ngươi!

“Mà nếu hấn có rời bỏ ngươi thì sao chứ? Là thiệt cho hấn mà thôi! Là hấn không xứng với ngươi – một nữ cảnh sát!”

Còn về phần nữ cảnh sát của chúng ta thì sao đây? Trên bàn bày tám chai rượu trống trơn...

“Nam nhân trong trấn không đủ cho ngươi tìm sao? Ngày mai ta sẽ dán bảng tin để bọn họ đến tìm ngươi vậy!”

Hấn đỡ Lí Tu đứng dậy, lau đi giọt lệ vương trên khóe mi nàng, “Đây là Lí Tu mà ta biết sao? Là người lệ thuộc vào kẻ khác sao? Khí phách khi ngươi bắt trộm đâu rồi! Dương Đằng là cái thá gì chứ!! Chờ hấn trở về, ngươi nếu còn tình cảm, liền đem hấn nhốt trong nhà lao đi, nhốt đến khi nào hấn không dám lí khai ngươi nữa thì thôi! Bằng không đẩy hấn tới Hắc Long Giang! Coi như không biết!!”

Giang Duy khí thế hào hung nói, phân nửa là để an ủi Lí Tu.

Hấn đây cũng không biết hai người họ cãi nhau vì sao, Lí Tu hiện tại cũng không cách nào nói hấn biết, hấn chỉ có thể cố hết sức xoa dịu tâm tư nàng, giúp nàng không vì tung quần mà bỏ mạng nơi ngõ nhỏ.

Ai, tình yêu a...

Bên kia, Lí Hiên vui vẻ thưởng thức lý rượu thứ bảy, là sự pha trộn giữa Brandy với Whiskey cùng *n* loại rượu khác, còn được bổ thêm chút nước quả, màu sắc mỹ lệ cực kì, so với rượu vang còn muốn hấp dẫn hơn vài phần.

Lí Tu ngẩng đầu cười, vừa cười vừa khóc làm người ta muốn sờn gai ốc, “Đầu...”

“Àn?” Muốn nói cảm ơn sao? Không cần khách sao.

“Người nói nhiều quá đi...”

Bùm một tiếng, Lí Tu ngã ra khỏi lòng Giang Duy. (Có thể dùng từ bùm được sao?- Lời tác giả)

Tuy là không được xưng là “nghìn chén không say”, cơ mà nàng cũng coi như là nữ trung hào kiệt đi.

“Như nào lại nói ta nhiều lời chứ... = =” Thực là, nàng cũng không buồn ngẫm lại xem ai ngồi đây bội nàng uống rượu ở quán chứ...

Bất đắc dĩ đem Lí Tu nằm trên ghế, còn cởi áo khoác đắp lên cho nàng khỏi cảm lạnh, hần làm đội trưởng thật không dễ dàng mà? Bình thường công tác đã phải gánh mọi mắng chửi do mấy tiểu tử mới vào dây ra, đời thường còn phải dốc lòng nghe người ta kể khổ, có lần một nữ đồng nghiệp còn chạy tới hỏi hần hôm nay nên ăn gì... = =

Ai, làm cấp trên thật khó mà...TT

Gọi điện cho thanh mai trúc mã của nàng là Lưu Thanh tới đón, cho gã một cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, xong xuôi, hần mới xắn tay áo tới chỗ Lí Hiên giải quyết.

“Người đúng là một kẻ vô lương tâm mà! Cũng không qua tới giúp ta một tay!”

“Người có gì không ổn sao?” Liên tiếp uống vài ly, Lí Hiên đầu óc vẫn còn rất thanh tỉnh, còn có thể thoái thác trách nhiệm, “Người là đội trưởng của nàng, công lao này ta sẽ không cùng người tranh giành.”

“Người còn bao biện!” Hần tức giận trừng mắt nhìn y, hần ngồi xuống một ghế gần đó, tầm mắt bị mấy ly rượu có màu sắc mỹ lệ hấp dẫn...

“Ôi chao, còn có thể ngồi thưởng rượu nữa, tiểu tử, người là giầu tài nha.” Nói xong nâng lên một ly, một hơi uống cạn.

“Sách, sao mùi vị kỳ vậy?” Mới nhấp thì có vị ngọt, sau đó hơi cay cay, hẳn cũng chưa có thử quá a? Hẳn tưởng rượu chỉ để nhắm với đồ ăn thôi chứ?

“Cái này chỉ là hàng thử nghiệm thôi, muốn uống rượu nguyên bản thì phải ra ngoài.” Muốn uống liền uống, cần gì nói nhiều vậy chứ.

“Không cần, bên ngoài ẩm ỉ chết.” Hẳn đối với loại nhạc đình tai nhức óc cực kì chán ghét, uống một ly có màu quý dị, hẳn gợi men lột mặt cười bất đắc dĩ, “Ta xem ra nên đổi qua nghề bác sĩ tâm lí, có khi còn kiếm bội hơn.”

“Chuyện của bọn họ, chúng ta chỉ có thể đứng ngoài xem thôi.”

“Lí Tu mỗi khi cô đơn cũng chưa từng tới tìm ta nói chuyện, lần sau nhất định phải bắt nàng trả phí.”

14. Chương 14: Jq* Phát Triển

“Người còn có tâm tình thu tiền nàng?” Lí Hiên thấp giọng cười khẽ, chuyển đề tài, “Nghe nói trường Giang Hoài học, khai giảng là phụ huynh phải đến đấy?” Ngón tay hẳn lướt qua trên môi, che đi tiểu ý.

“Này, đừng có nhắc tới nữa đi!” Kéo dài âm cuối, Giang Duy giống như đứa trẻ che đi lỗi tai, ác mộng ác mộng a...

“Sách,” Giang Duy dần bình tĩnh lại, “Người nói thế này nghĩa là sao? Hơn chục năm trước là giáo viên chủ nhiệm của ta, chục năm sau lại là giáo viên chủ nhiệm của con trai ta, người nói xem, làm sao mà ông ấy vẫn chưa thăng chức chứ?” Nhiều năm như vậy, cho dù là không có công trạng gì, nhưng cũng là lao động vất vả a, thế nhưng vẫn cứ ở đây làm giáo viên chủ nhiệm là sao, thật khiến người ta chẳng thể hiểu được.

“Đến lúc đó, người hỏi hẳn là được rồi?” Hẳn cười cười.

“Ta sợ nhất, chính là ông ấy đó...” Hồi nhỏ hiếu động, nhận không biết bao nhiêu khổ, cho nên kí ức khắc sâu tới mức trên đường thấy mặt ổng, là y tìm đường vòng, tránh mặt... = = ổng là bóng ma trong tâm tư a...

“Ai nha,” Giang Duy bỗng nhiên quay người lại, y mới nãy có nhắc tới một người, “Lưu Thanh? Cái tên tay sai a?”

Nói thật, Giang Duy cũng không muốn gọi khó nghe vậy đâu, dù sao cũng là người quen cả, chính là tên Lưu Thanh kia, từ nhỏ đã bám chân Lí Tu rồi, nàng nói gì hẳn nghe vậy, còn rất khúm núm, thật chẳng ra dáng mà! Tuy là cùng trong một sở, nhưng chức của hẳn như thế nào lại cao hơn của y chứ? Đối với y lúc nào cũng bằng mặt không bằng lòng, thật đáng ghét!

“Ừ, là Lí Tu sắp xếp để ta bên cạnh giúp đỡ.”

Lí Hiên cũng vậy, đối với Lưu Thanh không có hảo cảm mấy, với cả, ai lại có thiện cảm với một người có cái gì đều đem báo cáo cho người khác chứ?

Mà, hắn cũng biết, địa chỉ cùng số điện thoại của hắn là do Lưu Thanh cung cấp cho Lí Tu. Hắn từng thắc mắc tại sao Lí Tu lại biết nhiều về hắn vậy, hóa ra là vì có người là gián điệp 007 a.

“Haha...”Giang Duy kịch liệt cười, “Người vẫn còn ôm hận hử...”

Y không có ý chê bai Lí Hiên đâu, ôm hận thì cứ ôm hận chứ sao, ở đời mà không có chút khuyết điểm nào, thì còn gì là người nữa.

Giang Duy cầm lấy mấy bình rượu, cũng bắt đầu tham gia vào hội pha chế rượu ở bên trong, cơ mà y không biết Lí Hiên có hứng thú với rượu thế đâu nha, tùy tiện lấy mấy ly Riga cùng mấy loại không biết tên, “Làm cha mẹ tốt, cũng đành phải đi thôi,” Y cũng đã gần ba mươi rồi, lão sư cũng sẽ không bắt hắn cởi quần trước mặt mọi người, rồi đánh vào mông y đâu, “Người có thể thử bằng ta sao?” Hắn lộ ra bộ dạng đồng cảm, cơ mà trên khóe miệng lại lộ ra vẻ hả hê.

“Người cũng nghe nói sao?”

“Toàn bộ Đông trấn đều biết, ta có thể không biết sao?” Thông tin hắn nắm bắt không nhanh bằng Lí Tu, chính cũng không quá chậm a. “Người tìm được nơi tốt để đi chưa?”

Kí túc của Đông sở cũng đã hơn năm mươi năm rồi, định phá đi, tin này đối với người Đông trấn là nửa vui nửa buồn. Vui vì sắp tới sẽ có một nhóm công nhân tới Đông trấn, thời hạn khoảng nửa năm, việc này đối với kinh tế của Đông trấn thực có lợi nhiều lắm.

Còn buồn là vì, đây là kí túc cho cảnh sát của trấn, tuy chỉ là mấy gian phòng trọ cấp, nhưng trong khoảng thời gian ngắn, làm sao bọn họ có thể tìm được phòng nào gần sở, lại rẻ chứ?

Tiền lương của cảnh sát tuy là có hơn nhân viên công vụ một chút, nhưng mà phải đối mặt với nguy hiểm cận kề a, hưởng hồ kí túc chỉ có một hội độc thân với nhau, theo nghề của bọn họ, có khi phải ra công viên ngủ sớm mất?

Lí Hiên còn thảm hại hơn, mới tốt nghiệp đại học, tham gia công tác chưa được bao lâu, nhà lại ở bên ngoài, chắc, phiền a...

Mãi nghĩ ngợi, Giang Duy giật mình, đằng sau sao lạnh vậy, ngẩng đầu, Lí Hiên đang vuốt cằm, có điểm đắm chiêu nhìn y, có dự cảm chẳng lành a, “Người nhìn ta làm gì!”

Nhìn kiểu gì khiến người ta gai ốc nổi đầy rồi...

Lí Hiên xoa xoa cằm, mắt lóe tinh quang nhìn về phía y, “Người biết mà,” Hấn mờ ám cười.

“Ta không biết!” Nhanh chóng phủ nhận!

“Người kích động vậy làm gì? Ta cũng không có đem người ăn...” Nhìn vẻ mặt hoảng sợ của y, thực thú vị mà...

“...” Có phải hấn có kế hoạch từ trước rồi đúng không?

Giang Duy cũng không phải là người hẹp hòi, điều ấy là khỏi cần bàn cãi.

“Nhà ta có hai phòng, ta một phòng, Giang Hoài một phòng, phòng sách rất bừa bộn người chẳng nhẽ muốn ở phòng khách?” Khẽ thở dài, xem ra y trốn không thoát làm người tốt rồi.

Không biện pháp a, ai bảo y là đủ tư cách làm bạn với hấn chứ.

“Ta cùng Giang Hoài ngủ chung...” Hấn cũng không có ý đồ gì, thật xấu hổ a...

“Đừng...” Giang Duy ngăn cản, “Người cùng hấn ngủ chung, ta sẽ chết cho người xem.” Biểu tình hung ác, “Phòng sách dọn dẹp một chút, người ngủ ở đấy được rồi...Đừng dụ dỗ con ta...” Nó bây giờ mở miệng là Lí Hiên thúc thúc, hoàn toàn không đem người cha này vào mắt...Oai phòng người cha còn đâu a!!

Đều là do hấn, lúc bị thương cùng trầm mê trong game, để Lí Hiên tới bồi con trai....Y hảo hỉ hận a...T T

“A...Phòng sách a...” Lí hiên quỳ quyết cười, có nơi trú rồi...

“...” Giang Duy hận không thể tát vào miệng mình một cái, y sao lại thành chủ động mời hấn a! Còn cho hấn tới nhà mình ở nữa chứ! Không phải chỉ cần cự tuyệt là được rồi sao!

Ai...

“Tùy người...” Tốt xấu gì cũng là bạn bè, y có thể không giúp đỡ sao?

“Đừng tranh giường của ta là được rồi...” Chiếc giường kingsize của y là nhiều năm tích góp mới mua được, đến cả Giang Hoài, y cũng không cho lại gần a...

“...Không biết được a...” Hấn quý dị cười.

“... = =”

Hai người trò chuyện, uống rượu, đều cho chính mình tửu lượng cao, hưởng hồ, cũng đã làm vài ba ly, mặt cũng không đỏ, uống càng thêm hăng.

Ân, đương nhiên chỉ có Giang Duy là xem đây như trà để uống thôi...Bất quá, Lí Hiên uống cũng không ít...

Nếu như đây chỉ là bia rượu thường, hai người nhất định có khả năng xưng danh nghìn chén không say, tửu lượng của nam nhân cũng không tệ nga.

Cơ mà, thứ bọn họ uống là cocktail a...Bọn họ có lẽ quên mất rồi đi...

“Lí Hiên...Ân...Người đừng có quay quay nữa đi...Ân, lắc làm ta hoa mắt rồi...”

“Người say rồi...”

“Chết tiệt! Ân!! Người chế ra rượu gì thế hả!” Thế mới nói, Giang Duy người này bản tính, say rồi cũng không quên mắng người... = =

“Ân...Ta còn hỏi người uống rượu a...” Hảo chóng mặt a...

“Ân! Lưu Thanh còn chưa tới sao?” Người đầy mùi rượu thế này, về nhà nhất định sẽ bị Giang Hoài lải nhải đây...

Thực chóng mặt mà...Lí Hiên từ khi nào học được thuật cát a...Ân...

Mới biết nhau chưa đầy nửa năm, cũng có cùng uống rượu...Ngày trước, hấn cùng Lâm Tử biết nhau tới ba năm mới mời hấn đi ăn a~ (Đó không phải do người quá keo kiệt sao?) Thế mà bây giờ còn cho người ta vào nhà mình ngụ, y quả là cô đơn quá mà làm liều a...

Suy nghĩ đã bắt đầu hỗn loạn, mơ hồ...

“Phịch” Một tiếng, đồng chí Giang Duy đã anh dũng ngã xuống.

=====Tiểu kịch=====

Nghiêm khắc bức cung

Xuyên: Lưu Thanh!

Lưu Thanh: Đến!

Xuyên: Nói! Vì sao đối Lí Tu tốt vậy! Người không lẽ đối nàng, hắc hắc, có tình cảm gì a? (ám muội nháy mắt mấy cái!)

Lưu Thanh: (Khóc không ra nước mắt): Ngài phải tin tưởng ta...Ta đối nàng tuyệt không có ý đồ gì!

Lí Tu: Nga...Lưu Thanh, nguyên lai người thâm mến ta a?

Lưu Thanh: Đại tỷ à, ta thực không có!

Giang Duy: (Tò mò): Vậy người vì sao đối nàng tốt vậy? Tự xưng nịnh bợ, không phải là có ý đồ bất lương, thì là thế nào?

Lưu Thanh: Ta là bị ám ảnh a? (ủi khuất) Hồi nhỏ bị bắt nạt đến quen...Nghe lời theo phản xạ thôi a... =

Xuyên: = =

Giang Duy: ... Người = =

Lí Hiên: (Tổng kết) Người thật không tiền đồ mà.

* JQ: gian tình =)))

15. Chương 15: Tình Cảm Một Nhà Thân Thiết

Bên này, Lí Tu cho dù rượu say bí tỉ vẫn cố lôi kéo hai người Giang Lí, bên kia, đầu sỏ Dương Đằng chỉ có một mình khốn khổ chiến đấu.

“Mẹ, người giả bộ bệnh bắt ta trở về rốt cục là có chuyện gì?”

Ngàn vạn dặm xa xôi, gió bụi mệt mỏi, Dương Đằng từ Quảng Đông trở về Hồ Nam, dọc đường đi thấp thỏm không yên lòng, đẩy cửa nhà mình, chứng kiến lão mẹ đang “Hô hô” cười, xem “Mẹ chồng ghẻ lạnh con dâu” thật hào hứng đi, trong nháy mắt đông cứng lại hết cả...

Trong điện thoại, tiểu muội đã nói gì với hần chứ? Lão mẹ sinh bệnh nhập viện, sốt cao không hạ, khóc lóc thảm thiết, kháo! Hần sớm nên nghĩ tới trò lừa bịp này mới phải!

Dương Đằng bắt mắt trừng mắt nhìn ai đó đang một mực nhìn vào máy tính, đối với huynh trưởng ngoảnh mặt làm ngơ, “Đồng bọn”, không nghĩ tới nàng cũng sẽ diễn kịch nha! Tưởng giả bộ không biết là thoát được chắc? Đợi lát nữa thử xem!

“Có chuyện gì! Thân là mẹ, muốn gặp con trai mình không được sao!” Bác Dương đã ngoài năm mươi, sức khỏe vô cùng tốt, sắc mặt hồng nhuận, oán trách con trai đi công tác liên tục, “Người đứng là đồ vô lương tâm mà! Công tác xong, người có mấy lần trở về nhà hả! Ta xem người đi như thế, đức hạnh là gì có khi người cũng quên rồi đi! Chỉ biết hàng tháng gửi tiền về, tiền là gì chứ! Ta nói người biết! Ta cũng có tiền lương, có thể tự mình sinh sống! Không thêm tiền của người gửi! Hứ!! (^) ”

Bác Dương cau như vậy cũng không phải là vô lí.

“Mẹ...” Nói hần bất hiểu như vậy cũng hơi, “Con không phải đã về rồi sao...” Hần vô lực cúi xuống, nói muốn gặp con trai, ai tin được? Hần lần trước nghỉ 1/5 mới về xong, e là còn có âm mưu gì đây?

“Nếu ta không giả bệnh, liệu người có chịu về không?” Bác Dương quét mắt nhìn hần một cái, “Ngày mai cùng ta tới nhà ông Lục nói chuyện, ông ấy có cô con gái, là Tiểu Cần, còn nhớ không? Khuôn mặt phúc hậu, nhìn qua cũng dễ dễ nữa a...”

“...” Quả nhiên...Mi mắt hần giật giật, xem mặt?

“Ngày mốt, chúng ta lại tới nhà bà Trương, bà có đứa cháu ngoại năm nay mới tốt nghiệp đại học, ta nhìn qua rồi, lớn lên khá ái, lại còn học trường Cao Tài nổi tiếng nữa.”

“Mẹ... = =”

“A, còn có nhóm người qua đường, Giáp biểu muội, năm nay hai mươi hai tuổi, tuổi rồng, kém người bốn tuổi, vừa đẹp.”

“Mẹ...” Dương Đằng xoa xoa huyệt thái dương đau nhức, “Người là gọi con về để xem mặt sao?”

“Là đương nhiên!” Bác Dương vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn hần, “Ta xem người cũng đến tuổi lấy vợ rồi đi.”

“Con cùng mẹ cũng đã nói quá rồi đi, con có người yêu rồi.”

“Người nói có bạn gái, thế nàng đâu? Người cũng phải đem về đây cho ta xem một cái chứ?” Bác Dương mới không tin, nó có bạn gái đã nhiều năm, đừng nói tới người, đến cả thanh âm cũng chưa từng nghe quá, nếu thực sự có bạn gái, hẳn nàng cũng nên gọi tới đây một cuộc, yêu cầu này cũng chẳng quá khó đi?

“Nàng không rảnh a,” Mẹ cùng Lí Tu giống nhau, diên diên khùng khùng, hai người mà gặp mặt, hẳn ngày sau muốn sống yên ổn cũng khó a.

Viện có! “Không rảnh?! Là không có đúng không?!” Bác Dương hung dữ lớn tiếng, tức giận hướng hẳn giậm chân nói, “Ta nói cho người biết, năm nay người kiểu gì cũng phải cưới về đây cho ta một nàng dâu! Bằng không ta không để người yên đâu!”

“Mẹ...” Hấn trong giọng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Con trai a, không phải mẹ ép người, người cũng trưởng thành rồi, vài năm nữa cũng đã ba mươi! Người nhìn em trai người xem, kém người một tuổi, mà con cái đã đầy nhà rồi! Người cũng không nên để ta ngồi ganh tị a!” Sửa thế tần công mềm mỏng.

“...”

“Được rồi...” Bác Dương giọng điệu vừa chuyển, dè dặt nuốt nước miếng, “Người có phải vẫn lừa ta có bạn gái đúng không, thật ra là người không muốn kết hôn đúng không?”

Không có mà! Mẹ như nào đến con trai mình cũng không tin chứ! “Àn...” Hấn hiện tại chính là không muốn kết hôn, hẳn cùng Lí Tu tình cảm vẫn chưa ổn định a.

Ai, nghĩ lần này, vội vội vàng vàng rồi đi, chưa kịp báo nàng một tiếng, không biết có sao không đây?

Bác Dương nhăn mày, tra hỏi kĩ càng, “Con trai a...Người không phải là...cái đó đấy chứ?”

“Gi?”

“Là đồng tính a!” Bác Dương thanh âm cao vút làm Dương Đằng suýt chút nữa cắn phải lưỡi.

“Hả?!”

Đem bộ dạng sừng sốt của con trai vào mắt bác Dương, chắc bị vạch trần rồi, bác nhất phó “Ta hiểu rồi” ngừng một lát, “Ta hiểu đây là thời đại tiên bộ, quan niệm thay đổi, ta cũng không phải là người cổ hủ...Chính là người là con trai duy nhất của nhà này a! Dương gia hương khói cũng không thể như này mà

đoạn a!”

= = Những lời này mẹ nói ra không phải rất mâu thuẫn sao? Dương Đằng định thần, “Mẹ, con có bạn gái rồi mà...”

“Vậy mang về đây xem a!”

“Nàng không rảnh!”

“Biến! Ngày mai đi xem mặt!”

...

Hai mẹ con vì vấn đề con dâu tranh cãi không ngớt, xem ra trong khoảng thời gian nắng chiến tranh này sẽ không chấm dứt đâu...

Vẫn đang chuyên tâm vi vu bên máy tính, Dương tiểu muội nhìn bọn họ một cái, quay vào phòng viết –

Ta là một đứa nhỏ đáng thương, cha mất sớm, mẹ nghiện ngập, cả ngày lôi kéo ta “Thập bát tương tống”, đại ca là một người trầm mặc, nhàm chán, còn là một đồng tính trá hình... Trong nhà, ta chính là người cuối cùng có tâm hồn trong sáng nhất...

Xong, sau khi gửi bài, liền lên nhóm trên QQ “Nguyên sang hồ đồng – sáng đèn”, Dương tiểu muội mị hoặc nói – “Ta không trong sáng thì có ai trong sáng đây.”

16. Chương 16: Rượu Vào Loạn Tính

Lí Tu sau ba ngày nghỉ phép, cuối cùng cũng chịu đi làm, lén lén lút lút chui vào văn phòng, những tưởng mọi người trong phòng đều ra ngoài cả rồi, cũng không ngờ tới mới đẩy cửa vào, đã đối mặt ngay với người đang ngồi bên trong.

“A...” Lí Tu da đầu tê dại, rụt lại một cái, “Đầu, sớm a...”

“Không còn sớm nữa rồi, mặt trời cũng đã lên tới đỉnh rồi đi.” Giang Duy lạnh lùng đáp, ngay cả nhìn cũng không buồn ngẩng đầu lên xem nàng một cái.

Anh trưởng hôm nay sắc mặt không tốt a... Lí Tu tự nhủ, trở về chỗ mình ngồi, lấy có sửa sang giấy tờ mà ngầm đánh giá Giang Duy.

Tối hôm đó, nàng đúng là có chút thất lễ, tới quán làm vài bình rượu, may là sau đó không phải là nàng thanh toán... == Cơ mà cũng thực hại người đi...Nàng nằm bẹp giường đau đầu mấy ngày liền, đã không được thầy u quan tâm, lại còn bị mắng nhiếc thậm tệ nữa chứ...

Nàng thực oan uổng đi! Nếu không vì cái tên chết tiệt Dương Đằng kia không nói một lời, bỏ về quê, nàng bực không có nơi phát tiết, liệu có phải mượn rượu giải sầu không!

Tóm lại, tất cả là tại cái tên sơn cảnh đấy! Chờ hần trở về, nàng sẽ khiến hần không còn mặt mũi nữa!

Có điều...Lí Tu lại lén nhìn bộ dạng Giang Duy, hần mắt nhìn tài liệu mà tâm trí lại lơ lửng phương nào a, có khi nào, nàng uống nhiều quá, đến giờ vẫn sinh ảo giác chẳng...Tối đó, nàng...Ân...Tựa hồ nhìn thấy...Giang Lí hai người...Hôn nhau, ân...Kiss...

Đêm đó nàng thực sự say, cho nên cũng không thấy rõ, nghĩ đó chỉ là ảo giác thôi, chính là...Thật sự rất lạ a...

Hai người đó, cho dù có giống nàng say đến không biết trời đất, cũng sẽ không làm những chuyện như thế chứ... Hần là không đi...

Lí Tu nhất định đem suy đoán đó gạt ra ngoài...

Kì thật, Lí Tu cũng không phải lần đầu tiên thấy Giang Duy cùng Lí Hiên xứng đôi.

Mà cũng không chỉ có mình nàng thấy vậy, Dương Đằng cũng có cảm giác giống nàng.

Không hiểu vì sao, khi hai người đó đứng cạnh nhau, cho dù không nói năng gì, cũng sẽ khiến người khác có cảm giác, ân, thế nào nhỉ, là thực thoải mái, đúng, là cho người ta cảm giác cảnh đẹp ý vui, thực dễ chịu.

Giang Duy tuy đã một nách một con, những trong nhiều việc, vẫn tỏ ra rất ngây ngô.

Trong công việc, hần có thể khá tỉ mỉ, nhưng trong sinh hoạt, hần thường rất sơ suất, lơ đãng.

Bản thân Giang Duy hần cho rằng, chính mình là người không bị ảnh hưởng bởi điều kiện sống, cho nên hơn hai mươi năm, hần đều là sống như vậy.

Lí Tu cũng cho rằng, Giang Duy như thế này, khoái hoạt là được rồi.

Chính là, một mình Giang Duy sống, cũng thực cô đơn đi?

Suốt sáu năm qua, cũng không ít người tới làm mối cho hắn, nhưng đều bị hắn từ chối.

Hắn lúc nào cũng cười nói, hắn có Giang Hoài thế này, không muốn liên lụy tới người khác.

Nhưng, Giang Hoài dễ thương, khả ái như vậy, người nhìn người thích, có thêm một người không phải hắn sẽ nhàn hạ hơn sao?

Giang Hoài, có thể là một trong số các nguyên nhân, nhưng nàng biết, hắn có điều gì đó gạt bọn họ.

Nàng cũng đã từng tò mò, cũng suy đoán lung tung, có khi là Giang Duy vẫn chưa quên được mẹ của Giang Hoài, còn đang chờ mong nàng quay về? Hay là, như các bác vãn đồn thổi, hắn có người thương rồi, nhưng không cách nào đến được với nhau, cho nên nguyện cô đơn cả đời? Có lẽ là...Àn, Giang Duy có bệnh tật gì?

Bọn ta cũng đã nghĩ qua đủ loại giả thiết.

Cuối cùng, nàng cũng đành từ bỏ.

Mỗi người đều có những bí mật không thể sẻ chia với người khác, Giang Duy không nói, đương nhiên là do hắn có uẩn khúc.

Cùng lắm là, nàng chịu ủy khuất một chút, tới chiếu cố cha con nhà họ cả đời là được.

Nàng thực có nghĩ tới điều đó.

Bình thường, nàng có khi rất thích cùng Giang Duy tranh cãi, châm chọc, nhưng nàng trong tâm, luôn kính trọng hắn như anh trai, cả đời thì cả đời, dù sao thì nàng cùng Giang Duy cũng đã tính, sẽ mãi ở lại thị trấn này.

Nhưng, Lí Hiên đột nhiên xuất hiện.

Từ khi hắn đến, mọi chuyện dường như có phần thay đổi.

Rất kì quái, Lí Hiên là dạng người mà Giang Duy rất không muốn quan hệ.

Giang Duy là một người thích khoe khoang, thích mọi chuyện đều nằm trong sự kiểm soát của bản thân.

Còn cá tính của Lí Hiên, chỉ cần liếc mắt một cái là đã vạch trần được lớp vỏ ngụy trang của hắn, nhìn thấu được tâm Giang Duy thực mỏng manh.

Nếu như là trước đây, Giang Duy nhất định sẽ tránh xa người này.

Nhưng, hai người bọn họ, lại thân thiết hơn mọi người dự đoán.

Giang Duy nhận tiền thưởng, sẽ mời Lí Hiên cùng đi ăn.

Giang Duy bị thương sẽ van nài hần bộ Giang Hoài đi chơi.

Giang Duy, tựa hồ rất tin tưởng Lí Hiên.

Không liên quan tới tình yêu.

Nàng cùng Giang Duy giao hảo cũng hơn hai mươi năm, thế nhưng lại không thân thiết bằng một người mới tới một năm?

Điều này làm nàng không cách nào chấp nhận.

Giang Duy, đã xem Lí Hiên như một thói quen rồi.

Là điềm báo không tốt.

Giống như đêm đó, nàng rõ ràng là gọi cho Giang Duy, nhưng hần lại đồng thời cùng Lí Hiên tới pub.

Lí Tu mơ hồ cho rằng, quan hệ của hai người này, có điểm không bình thường.

Nhưng nàng lại không dám đi tới kết luận cuối cùng.

Thói quen “nghĩ ngợi” mà không nói ra, cứ nghĩ lung tung của nàng, thành ra, sự việc phóng đại như thế nào, liền phóng đại như thế.

Thuận theo tự nhiên, tuy là một cách xử lí không mấy tích cực, nhưng cũng xem như một cách giải quyết đi.

Ai...Lí Tu vô thanh thở dài, ngồi nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này, không bằng hảo hảo ngồi chờ Dương Đăng trở về, dùng ngàn đao tra tấn hần thế nào cho xong!

Mà lúc này, mặt Giang Duy càng lúc càng tối lại.

Tâm tình hẳn hiện tại vô vùng u ám, ảo não ầm ầm mi tâm, thật khóc không ra nước mắt mà.

Hắn như thế nào cũng không nghĩ đến, vụ rượu vào loạn tính cũ mèm này lại phát sinh trên chính bản thân a.

Đúng vậy, chính là rượu vào loạn tính.

Địa điểm, là khu kí túc cho cảnh sát.

Diễn viên chính, hẳn, cùng...Lí Hiên.

Hắn hoài nghi có phải chính mình cảm dục lâu quá không, mà khi bộ não ngập rượu thì *thú tính* cũng bạo phát, liền thương người bên cạnh...TOT

Ngày đó tỉnh lại, ngay khi nhìn thấy người nằm bên cạnh trần như nhộng, hẳn thật sự chỉ muốn đâm đầu vào tường tự tử...

Hắn thật khổ nạn mà...Lôi kéo Lí Hiên...Đáng lẽ mối quan hệ của bọn họ đúng là có phần mập mờ, mơ hồ (*là do chính người không rõ ràng đó chứ? – Lời tác giả nha~*), nhưng lúc này, bọn họ có thể cười trừ, bỏ qua được sao?

Kí ức đêm đó như song cuộn tràn về trong tâm hắn.

Cơ thể đầy mồ hôi dính chặt, giao triền thân thể, phóng đảng luật động...

Là vì rượu sao? Khiến bọn họ càng thêm phóng túng...

Hắn hối hận a! Hắn làm gì lại phải đi khuyên giải Lí Tu chứ? Đi thì đi, lại còn dẫn theo Lí Hiên nữa? Mà lôi người ta đi rồi, làm gì mà lại hưng trí lên, nốc nhiều rượu vậy chứ?!

AAAA, hẳn muốn điên rồi!

Thời điểm mới tỉnh lại, hắn còn cái vài giây mơ hồ, nhất thời không biết đang ở nơi nào, rồi thì cảnh tượng đêm trước ủa về, làm người ta đỏ mặt, tim đập dồn dập...Hắn có thể xem như hết thấy chỉ là mộng được hay sao?

Mộng xuân cũng được, ác mộng cũng không sao, đau đầu là do say rượu, toàn thân đau nhức là ảo giác, đau nhức nơi đó chắc là vì bệnh trĩ đi... ==

Nhưng hiện thực cũng chẳng dư thừa thời gian cho hấn tự nhủ chính mình, nếu Lí Hiên thức dậy, mọi chuyện sẽ ngưng đọng hơn đi?

Bất chấp toàn thân dính dớp, hấn nhăn mày mặc quần áo, rồi chuồn thẳng...

Đều là do Lí Tu! Tự đừng gọi hấn đến pub là gì chứ!...Nhưng nàng mẹ nó uống còn nhiều hơn hấn...

Tự trách mình? Nhưng người chịu thiệt là hấn a!

Nhưng hấn cứ oán giận bản thân, trách cứ, rồi dần dần trách nhiệm như thế, hấn mới thấy an tâm đi đôi chút...

Giang Duy bức bối bạo phát, mà Lí Hiên ba ngày nay cũng không có chủ động đến tìm hấn, không chừng cũng phiền muộn như hấn đi?

For one night (*tình một đêm*) thôi mà, có gì đáng ngại chứ!!

Không nói đến, bọn họ đều là nam nhân, không có trách nhiệm về trinh tiết, lại sở thích bất đồng...Cho nên...Quên đi, quên đi...

Quyết định rồi!

Giang Duy vỗ bàn cái bộp, làm Lí Tu ở đằng sau sợ hết hồn.

Quyết định rồi! Hấn tan tằm sẽ đi tìm Lí Hiên! Ba ngày hấn không được ăn đồ Lí Hiên nấu, có điểm nhớ a...

Giang Duy chính là bên chuyện lớn thành nhỏ như con thỏ, cơ mà, không biết phía Lí Hiên có hay không cũng nghĩ như hấn a?

17. Chương 17: Nói Thẳng

=====Tiểu kịch=====

Về chuyện “đêm đó”, ta đi hỏi bạn bè xem nên mô tả dư nào, họ nói –

Hai người họ ôm nhau, đồng thời ngã xuống giường, cởi đồ, hôn môi, sờ soạng, lật động, over. =.=

Một đêm nồng nhiệt cứ như vậy diễn ra...

Người nào đó: H a, H a, H a, H a...Cái này làm ta bị tổn thương....

Tổn thương a, tổn thương a,, tổn thương a,, tổn thương a...Trong vòng năm năm, đừng mong có H trong văn của ta a...= = ' *này thì chịu rồi* T_T

=====Trở về chủ đề chính=====

Đêm.

Cũng không biết đây là bữa thứ bao nhiêu Lí Hiên ăn ở nhà Giang Duy rồi, chính là, chưa bữa nào xấu hổ như thế này a.

Đến cả Giang Hoài dường như cũng nhận ra không khí bất thường giữa hai người, dùng cơm xong liền vội vàng vàng chui vào phòng, làm bộ bận việc.

Ai, người lớn thật phức tạp, hần tốt nhất không nên quan tâm nhiều.

Giang Hoài chính là tràn đầy tự tin (thật ra là tự lừa mình thôi), hần nghĩ a, thời gian trôi qua, cái gì nên quên cũng đã sớm quên rồi, cái gì cần so đo cũng sẽ không đời đến thời điểm này mới tính toán. Thực rõ ràng, cha là người uống rượu vào là làm bậy, sau liền đem mọi chuyện vứt sau lưng. Cha vì thế cũng phiền não mấy ngày liền rồi, coi như là từ mình kiểm điểm đi.

Mà cũng có một người liên quan nữa a, Lí Hiên, hần chắc cũng nghĩ như vậy.

Lí Hiên, hần lại chọn cách im lặng, cùng ánh mắt thâm trầm, dò xét nhìn Giang Duy, cố ý để y biết.

Giang Duy bị nhìn, đành cố sức cúi đầu ăn cơm...Y cũng ăn đến bát thứ ba rồi...Ăn thêm nữa, không chừng bụng sẽ nứt ra mất...

Nhưng không ăn thì biết làm gì đây, sự tình biến chuyển dường như xa hơn hần nghĩ nhiều lắm...

Khó chịu a...Sớm biết đã không dăm bữa nửa tháng lại mời hần đến nhà ăn cơm...Đều do chính mình ham đồ ngon, chịu không được sức hấp dẫn của chúng mà...

Ăn...Theo như thế, Giang Duy hôm nay ăn uống tăng thêm cũng không phải là vì quần bách, không cách nào khác, mà là do cơm Lí Hiên nấu vừa miệng a... = =

Một phút, hai phút, ba tiếng chuông...

Thời gian chậm chậm trôi...

Giang Duy đến lúc này ăn thực không nổi nữa, ai, sớm biết đùa với tử thần là chết, y đã không hùng hồn hy sinh vì nghĩa lớn rồi đi...

Đang lúc, y tính toán bất chấp cùng Lí Hiên nói chuyện này nọ, Lí Hiên trái lại, mở miệng trước.

Khác với Giang Duy, Lí Hiên tỏ ra bình tĩnh hơn, hắn không nhanh không chậm hỏi... “Người hôm nay để ta tới đây, không đơn giản chỉ để ăn đi?”

Giang Duy cả người tức giận, như bon bóng bị thả khí, biết rồi, biết rồi còn muốn lôi ra nói làm gì? Cứ như vậy để mọi chuyện trôi qua không phải tốt hơn sao...

“Àn...” Y có phần lúng túng, chuyện này sớm muộn cũng phải làm rõ thôi, “Đêm đó, chúng ta đều đã quá chén...Cho nên...”

Không cần nói cũng biết điều đó.

“Cho nên, coi như không có gì phát sinh đi, chúng ta vẫn là bạn được không?”

Lí Hiên không chút biểu tình, chính là, trên mặt hắn chưa hề mỉm cười lần nào.

“Người cũng muốn như vậy?” Y nghe vậy, liền vui vẻ, cười lớn, ngẩng đầu, thẳng thắn nói cho Lí Hiên nghe tâm sự của mình, “Ta nói người nghe, ta cũng không để bụng đâu, người cũng nên xem đó là mộng là được rồi, người nói xem, hai chúng ta biết nhau chưa lâu, xảy ra chuyện này, cũng là do ta cả.”

Y cảm thấy trên mình gánh thêm một phần trách nhiệm, “Chính mình đã uống nhiều rượu như vậy, còn rót thêm cho người nữa,”

Kỳ thực trong lòng đã sớm mắng chửi, là lỗi của hắn chứ? Y không có lỗi a!

Là y uống rượu trước sao? Không phải!

Có điều, hiện tại đây không phải vấn đề quan trọng...

Y trước hết phải thừa nhận lỗi sai, việc còn lại tính sau đi!

“Người nói, quán bar này thực không phải chỗ tốt, ta lần sau không tới đó uống nữa! Cho dù là được nhà nước cử đi do thám, bắt tội phạm, ta cũng không uống, uống vào chỉ tổ hỏng việc thôi...Người nói đúng không?”

Phải, thế này thì trách nhiệm cũng không phải do y gánh cả...

Bất quá, lần này trách nhiệm cũng không phải là do y a...

Giang Duy cẩn thận hỏi một câu, cố gắng nói một cách rõ ý nhất, rằng, đêm đó, hai người họ là rượu vào loạn tính, cả hai đều chưa từng có ý định kia, cho nên, đau có, khoái nhạc có, ngày còn sáng, để mọi chuyện qua đi.

Bọn họ vẫn sẽ là bạn tốt, Lí Hiên vẫn thường tới nhà y nấu cơm rồi cùng ăn, tan tầm tới bởi Giang Hoài, nếu có thời gian nghỉ thì cùng đưa Giang Hoài ra ngoài chơi.

Vẫn là bạn tốt.

Nghe xong những lời Giang Duy nói, Lí Hiên cũng hiểu được thái độ của y. Hai tay hắn đan chéo, khẽ gật đầu, mắt mang theo tình quang nhìn y đã lâu, “Người nghĩ như vậy sao?” Chính hắn cũng không đoán được có bên trong y đang nghĩ gì.

Nếu hắn là Giang Duy, hắn cũng sẽ phản ứng như vậy.

“Bằng không thì làm thế nào đây?” Nói thật, Giang Duy cũng không phải hoàn toàn có lỗi, tuy là việc đem Lí Hiên tới quán bar là lỗi của y, nhưng cảm giác tội lỗi này cũng không khiến y ngờ nghệch đi đâu a, “Người muốn sao đây? Cho dù thế nào, ta nói trước, chuyện này, chính là do hai chúng ta rượu say mà làm bậy.” Y thiêu mi nhắc nhở.

Nghe vậy, Lí Hiên trầm tĩnh đến mấy cũng nhin không được bật cười, tuy là cười nhạt, nhưng Giang Duy cũng biết hắn tới nửa năm rồi, cũng chẳng thấy hắn cười nhiều, mà đa phần đều là cười nhạt...

“Người làm như ta ăn người không bằng.” Phải giữ mối quan hệ rõ ràng a...

“Nào có...” Giang Duy bất mãn coi thường...Làm như hắn so đo lòng quân tử với tiểu nhân ấy...

Thấy Giang Duy buông đũa, Lí Hiên đứng dậy, bắt đầu thu dọn bàn ăn, đưa lưng về phía Giang Duy, để y không nhìn thấy biểu tình của mình, “Nếu như ta nói, đêm đó, ta không say thì sao?”

18. Chương 18: Trước Tiên Là Phải Vào Nhà Người Đã

Giang Duy cứng người...Đây là có ý gì...Từ rượu say loạn tính biến thành dụ – gian?

Ân...Hắn có khi nào phải gọi 110 báo cảnh sát không?...A, không đúng...Hắn cũng là cảnh sát...

Ân...Không đúng, hắn không nên nghĩ như thế, điều Giang Duy phiền muộn chính là, Lí Hiên tựa hồ như không có ý nghĩ là “Rượu vào loạn tính” trong quá khứ...

“...Đừng đùa a, người phải biết là, có những chuyện không nên nói đùa...” Y nhú mày nhìn hắn, Lí Hiên xác định bản thân hắn đang nói gì sao? Hắn hiểu rõ lời này sẽ khiến hai người họ rơi vào tình cảnh vô cùng xấu hổ a?

“Ta không có nói đùa.” Lí Hiên trầm ổn nâng mắt, nhìn thẳng vào mắt Giang Duy, hắn nhắc lại, “Ta không hề nói đùa.”

...Hai người trầm mặc.

“Lí Hiên, ta nhớ rõ lần đầu gặp nhau ta đã nói, không cần đem tâm tư đặt vào ta.”

“Ta chưa hề như thế.”

“Chưa hề? Vậy hiện tại người đang tính toán gì chứ?”

“Ta chỉ có thể nói, đó là sự cố ngoài ý muốn.”

“Ngoài ý muốn?” Đúng là ngoài ý muốn a...Là y tìm hắn đến pub, là y rủ hắn uống, này trách nhiệm chung quy vẫn là do y gánh đi, nhưng y hiện tại chỉ muốn đem cái “sự cố” này thủ tiêu.

“Người trước đây không khó đối phó như thế này...” Y ai oán nhìn Lí Hiên một cái, là y cho hắn cơ hội tiếp cận, còn để hắn tới nhà cơm nước, thậm chí còn cho hắn làm việc nhà, hắn thật sự rất nghe lời a, nhưng giờ thì sao? Vậy mà hắn lại tính toán chuyện này, chắc, thật là lòng người khó đoán a...

“Này, người có chuyện gì thế...”

“Người thành như vậy là sao, ta nói trước, ta sẽ đi tố cáo người, chúng ta không quan hệ gì hết! Còn nói rõ, ta là bị bị chuốc rượu say, bị người dụ – gian!”

“Phụ!” “Còn dụ – gian nữa chứ... = = Y thật có trí tưởng tượng phong phú đi?”

“Cười cái gì?!” Y trừng mắt, phẫn nộ, “Không được cười!” Đang lúc quan trọng, việc nghiêm túc, hắn thế nào lại cười phá lên chứ?

“Không, ha ha, người nói tiếp đi, ta nghe.” Hắn lại còn chăm chú lắng nghe nữa chứ, thật khiến người ta dở khóc dở cười.

Không? Thế cái miệng kia ngoác ra nghĩa là gì chứ?! Giang Duy xem thường trừng mắt, tiếp tục nói, “Người trước kia sẽ không uống rượu say rồi abxyz cùng người khác chứ? Người có thể chịu trách nhiệm với người ta sao?”

“Không có.” Bất quá hắn trước đây không có uống rượu, vả lại hắn còn cố giữ mình trong sạch đó... Ha ha...

“Ta nói này,” Giang Duy nghĩ, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, y nuốt nước bọt, khó tin nhìn Lí Hiên một lượt, “Người sẽ không tự dưng thấy thích thượng ta đi?”

Có những người tâm tư vô tình thích thượng đối phương, tuy là ngoài miệng nói không thích, nhưng nội tâm đã sớm đem đối phương là người trọng yếu của mình, cái này gọi là muộn tao1a...

Lí Hiên không phải nằm trong số đó chứ?

“Ai?” Lí Hiên bật cười nhìn y, cũng không trả lời, ngược lại còn đeo găng tay, chuẩn bị rửa bát.

Nhìn nhìn Lí Hiên, Giang Duy tự nhận chính mình mới là người kì quái đi? Hắn là một người thật tốt a, ai cũng muốn dựa vào hắn mà không được, y đây lại còn không muốn, này gọi là có phúc mà không biết hưởng.

Ngay lúc Giang Duy nhìn Lí Hiên không đáp lại, trong lòng y thầm đoán mò, Lí Hiên đột nhiên quay lại, thiếu chút nữa làm Giang Duy sặc nước bọt.

“Yêu thì không, nhưng ta rất thích bộ dạng cần mẫn của người.”

Lời này nói ra, y hoàn toàn chưa có tính đến, làm Giang Duy vốn đã bình ổn cả kinh, nguy to rồi!

“Người, người muốn thế nào?!” Về mặt y hết hoảng nhìn Lí Hiên, chỉ còn thiếu khoanh tay trước ngực, hô lên “Vô lễ”.

Cũng khó trách Giang Duy sợ hãi, Lí Hiên hôm nay nói những lời này, hoàn toàn không giống Lí Hiên mọi khi y quen a. Nếu không phải Giang Duy biết rõ Lí Hiên xuất thân trong sạch, không có anh em sinh đôi, y khẳng định Lí Hiên đang ở trước mặt y lúc này là giả...

Lí Hiên cũng không đáp, xoay người không chút hảo ý (*dĩ nhiên là do Giang Duy thấy thế*) nhìn quanh nhà Giang Duy, “Ta nhớ rõ lần đó là người cho phép ta ở lại đây?”

“...” Tất nhiên còn nhớ...Y còn nhớ rõ lúc đó chính mình đáp ứng có điểm gượng gạo a...Chẳng nhẽ hần lúc này muốn chuyển vào? Sau khi giữa họ xảy ra chuyện đó? Không phải chứ...Giang Duy hồi hận, sớm biết sẽ ra nông nỗi này, đánh chết y cũng không gật đầu, bị nói vô lương tâm cũng chẳng sao hết...Vô lương tâm chung quy vẫn tốt hơn là bị thất thân a... =))))

“Ta đây mấy ngày nữa sẽ dọn tới,” không buồn để ý đến ánh mắt hốt hoảng của Giang Duy, Lí Hiên bình thản nói, “Ta hàng tháng sẽ đưa tiền thuê nhà cho người.”

Làm như y lo về tiền nhà đấy? Giang Duy nhướn mày, “Vậy người định ngủ phòng khách hay phòng sách?” Hừ, (^) bình lai tương xứng, thủy lai thổ yểm2, y không tin chính mình phòng bị hần không được!

“Ngủ trên giường của người.”

“= = Ta nhớ là ta đã nói cấm người tới tranh giường của ta rồi còn gì?” Quá kiêu ngạo! Mất đề trên đầu a! Xem cái điệu cười nhạt kia, Giang Duy càng lúc càng bất mãn!

“Yên tâm đi,” Lí Hiên trấn an nói, có điều trong giọng của hần chẳng mang đến nửa điểm an ủi, ngược lại còn giấu không nổi tiểu ý, “Ta sẽ không đá người xuống giường đâu...”

= = Y làm sao trước đây không phát hiện ra Lí Hiên này là một người nham hiểm chứ? Vốn định giải quyết sự cố, hiện tại thì hay rồi, chuyện kia còn giả quyết chưa xong, lại còn dẫn sói về nhà, để hần ở lại đây, còn cùng hần ngủ chung một giường, này không phải là sống chung sao?!

Tiền thuê nhà, hừ, còn giả bộ nhân nghĩa nữa hử.

“Phòng của ta rất nhỏ, còn nhiều đồ đạc này nọ, chật chội lắm.” Ý đồ từ chối rõ ràng thế, hần không lý do gì nghe không ra đi?

“Ta nhỏ người, đồ đạc cũng ít, không chiếm nhiều chỗ đâu.”

“...= =” Cao tới một mét tám lăm, còn không chiếm nhiều chỗ sao? “Ta hiện tại đâm lao đành phải theo lao sao?”

Lí Hiên gật đầu cười cười, hần nhất định đã chuẩn bị trước rồi mới đến, bất luận Giang Duy nói cái gì, hần đều có cách đáp trả, cho nên hần nắm chắc thắng lợi trong tay rồi. “Vậy là đáp ứng rồi chứ gì?” Tuy là hỏi, nhưng ngữ điệu rất tự tin nha.

“...” Giang Duy o()o bó tay, ỉu xiu bò ra bàn, ánh mắt đáng thương nhìn hần, “Lí Hiên, người không phải

sốt rồi chứ?” Lúc này, y không thể không nghĩ tới đầu óc Lí Hiên có phải bị làm sao rồi đi.

“() , ” Lí Hiên lặng thở dài, hần nghiêng đầu nhìn Giang Duy, suy tính một hồi, lời ra đến miệng, lại không biết nói thế nào.

“Giang Duy, người không cô đơn sao?” Thanh âm hần trầm thấp, “Nói cái gì tình yêu cao giá chứ, mất nhiều hơn ít, người là sợ hãi nó đi? Ta không dám cam đoan chúng ta ở cùng nhau thật lâu, ta cũng sẽ không nói những lời ngọt ngào. Những lời như “ta sẽ yêu người mãi mãi”, ta sẽ không nói. Cả đời có bao nhiêu lâu, ta cũng không biết được.”

Hần nhìn Giang Duy, ánh mắt thâm tình chân thành, “Ta chỉ có thể nói, những ngày ta ở bên người, ta sẽ đối tốt với người.”

“...” Giang Duy cúi đầu, không dám nhìn Lí Hiên, ánh mắt chân thành của hần là y chống đỡ không được. Những lời Lí Hiên nói, bạn của y cũng từng nói, thậm chí còn nói nhiều hơn thế, cũng rất có lý, chính là khi đó, y không có để ý. Lúc ấy y mới ở bên ngoài trở về. Lúc y ở bên ngoài, có lẽ đã phóng túng, chơi đùa, phát tiết đủ rồi, giờ trở lại, có một gia đình an bình, cùng đứa nhỏ.

Y có lẽ đã lâu rồi không có ước muốn gì.

Dường như.

Con người là động vật sống theo bầy, một người, chung quy cũng sẽ cô đơn.

Ngẫm lại, khó có một nam nhân nào tự nguyện vào bếp nấu nước, y hần là nên vui vẻ đồng ý mới đúng, còn từ chối làm gì...Y cũng đã tới tuổi ba mươi...Nếu không tìm thấy một người, sau này nhất định sẽ bị từ chối vì lớn tuổi...

“Ta nghĩ người đã chuẩn bị kĩ rồi mới đến đi.” Y miễn cưỡng cười, lời nói đã không còn bình tĩnh, nếu Lí Hiên đã tự tới, y cũng không có lý do để từ chối, phải chấp thuận thôi...Đến lúc hần rời đi, y cũng được ăn đồ ngon đủ rồi, cũng không cần tính toán gì cho mệt.

“Người cố chấp như vậy, ta cũng phải hảo hảo suy nghĩ kĩ, rồi mới đến a.”

“Được rồi,” Nếu đã đến nước này, Giang Duy cũng không kiên trì được nữa, Lí Hiên tuy là tiền lương ít hơn y, nhưng mà hần sẽ phải nấu cơm, làm việc nhà, xem ra, y cũng chẳng thiệt gì, “Cứ vậy đi.”

Giang Duy đổi ý thật nhanh đi.

Hết chương 18

19. Chương 19: Bạn Thân Cả Đời~

(này không phải chỉ Lí Hiên đâu nha)

Sau khi Lí Hiên rời đi, Giang Duy nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chính mình có phải quá dễ thích ứng với cuộc sống đi...Như thế nào mà một chút phản kháng cũng không có, dễ dàng đáp ứng Lí Hiên, cho hắn dọn vào đây ở?

Tuy là lúc trước đáp ứng hắn, khi hắn không có phòng sẽ cho hắn ở nhờ. Nhưng mà lúc đó, y tính để hắn ở trong phòng của cha mẹ, ai ngờ, hắn lại tới chiếm phòng của y a...

Ân...Hiện tại hồi hận còn kịp không đây?

Giang Duy trái nghĩ, phải ngẫm, y đáp ứng là vì không còn cách nào khác, Lí Hiên từng câu nói đều chạm tới tâm can y...

Y là một người nghĩ không ra cách hay, lại rất dễ bề tắc, vì thế, Giang Duy “đúng lúc” nghĩ tới bằng hữu kia – tới tận hai giờ sáng –

“Reng, reng, reng – ”

Ba tiếng chuông vang liên tiếp vang lên, một người chịu không nổi ầm ĩ, tai bị làm phiền, nhận điện thoại –

“Là tên vô lại nào thế?! Người có biết bây giờ là mấy giờ không hả?! Làm phiền mộng đẹp của người ta sẽ bị thiên lôi đánh chết đấy biết không?!” Nam nhân nhấc máy tuôn ra một tràng thô tục, hừ, đối với một người mới tăng ca về, thật vất vả mới ngủ được, lại bị đánh thức dậy, đều lịch sự thế đấy.

Thế nên, không thể trách hắn nóng nảy mà nói năng tùy tiện được.

“Lâm tử...Bình tĩnh đã...”

“Hà? Giang Duy?” Đầu dây bên kia truyền đến tiếng sột soạt, chắc là nam nhân kia đang bò lên giường,

“Giang Duy, người bị lệch múi giờ chắc? Có biết mấy giờ rồi không? Ta nói người biết, là hai giờ sáng, hai giờ hai mươi sáng đấy!”

Trời còn chưa sáng a, cho dù quan hệ của hai người có tốt đến mấy, y cũng không thể vô cớ gọi đánh thức hắn, thật muốn về quê ném y xuống sông đi!

Hóa ra cũng đã hai giờ sáng rồi a...Xem, đều là lỗi của Lí Hiên cả, làm y phiền não, đến ngủ cũng quên mất...(Đấy, trốn tránh trách nhiệm, này chính là sở trường của Giang Duy...)

“Lần trước người mười hai giờ gọi tới làm phiền ta...Lúc ấy, ta cũng không có mắng chửi người a...”

“P1! Ta lúc đấy là mười hai giờ trưa gọi tới mà? Được rồi, có chuyện gì, nói mau...”

“Ân...”

“Giang Duy! Người nếu như là đang táo bón trong toilet, thì đừng có phiền ta!” Ân...Người bị đánh thức, tính tính thật không tốt a...

“Ta có chuyện, không biết nên nói thế nào nữa...”

“Vậy người cứ nghĩ đi, lát gọi lại cho ta...” Người bên kia bắt đầu dĩ thử dài, tính treo điện thoại...Hắn ngày mai còn phải đi làm a...Không ngủ đủ sẽ không làm việc tốt được, vì miếng cơm manh áo, nên ngủ tiếp thôi...

“Đừng a, Lâm Cần! Người nếu như dám gác máy, ta ngày mai gọi cho mẹ người, nói người ở bên ngoài làm đủ loại chuyện bậy bạ!”

“= = Tổ sư...Vậy người có gì thì nói nhanh lên...” Lâm Cần ngáp lớn, uể oải lẩm nhẩm...

“Lâm Tử a...Có một gã đàn ông muốn sống cùng với ta...”

“Gì? Ở trong nhà người? Người không phải không có phòng trống sao? Người thiếu tiền đến mức đem nhà cho thuê sao?”

“Không phải...Là hắn cùng ta ở chung...”

“= = Này không phải sống chung sao...” Này, có chỗ nào đó không đúng a...

“Giang Duy! Người nói là một gã đàn ông muốn cùng sống với người?!” Đầu dây truyền đến tiếng la chói tai, khó tin của Lâm Cần, nếu hắn không nhớ nhầm, thì Giang Duy thích đàn ông a, mà lúc này y lại muốn sống cùng một gã đàn ông!!

Lâm Cần cùng Giang Duy có thể xem như là thanh mai trúc mã, ân, nói đúng hơn, ở Đông trấn này, một trấn nhỏ, trẻ con tuổi ngang nhau đều là thanh mai trúc mã cả. Dù sao chốn này cũng nhỏ bé, trường cũng không có mấy lớp, đa số đều học chung cả.

Lâm Cần, Giang Duy với Lí Tu, còn có mấy người khác đang làm việc ở bên ngoài, đều là lớn lên cùng nhau.

Nhưng trong từng ấy người, hiểu rõ Giang Duy nhất, cũng chỉ có Lâm Cần.

Giang Duy cũng Lâm Cần quan hệ phi thường tốt, lúc mới học mẫu giáo đánh nhau xong thành bằng hữu, đến khi lớn, ra ngoài học tập, tình nghĩa hơn hai mươi năm, không phải nói mấy câu là có thể hết chuyện.

Lâm Cần học đại học Quản lý tài chính, hiện tại đã là một phó quản lý phòng tiêu thụ, tất cả bạn hắn đều nói, hắn bình thường dốt nhất, mà giờ lại kiếm được chỗ ngon. Mà chuyện hắn lo nhất chính là đường tình ái của Giang Duy.

Sáu năm trước, tự dưng đưa tới một đứa nhỏ, làm Lâm Cần cùng Giang Duy âm ỉ một trận, hắn không hiểu vì sao Giang Duy là có một đứa nhỏ, hơn nữa, chính y thừa nhận, đấy là con mình, hỏi y cùng ai sinh, y là khó xử không trả lời.

Vì thế, bọn họ từng có một thời gian chiến tranh lạnh.

Nhưng sau đó, Giang Duy ở một mình, có thêm đứa nhỏ bên cạnh, hình như càng thêm vui vẻ, cuộc sống so với trước đây tốt hơn nhiều, hắn cũng không nói gì nữa. Dù sao, đây cũng là chuyện riêng của Giang Duy, nếu y đã không muốn hắn hỏi đến, vậy hắn sẽ không hỏi. Chỉ cần y sống thật tốt, là được rồi.

Hắn hiểu rõ, xã hội hiện tại đã có cái nhìn đúng về đồng tính luyến ái, không như trước đây kì thị, nhưng dù sao, đồng tính cũng chỉ có ít người, nước bọn họ cũng không cho phép đồng tính kết hôn. Giang Duy lại bảo thủ không chịu rời quê...Hắn hoài nghi, không phải y định cả đời sống một mình đấy chứ.

Nhưng hiện tại, y nói, có một nam nhân muốn cùng hắn sống chung?

Chuyện này đột ngột vậy, hắn là nên chúc mừng Giang Duy rốt cục đã thoát khỏi đời độc thân, hay là nên điều tra cái gã kia tường tận đây?

“Lâm Tử, đừng có lớn tiếng vậy...Mới hơn hai giờ sáng mà...” Nếu như là ồn nhà bên cạnh, sẽ không tốt a...

“Người còn biết lúc này là mấy giờ hả?” Y không phải chọn đúng giờ này để gọi đấy chứ... = = Cơ mà, y vì cái gã không biết tên kia mà gọi tới, có nghĩ là y đang do dự?

“Người nói rõ một chút, cái gã kia là từ đâu tới?” Người trong trấn, hắn biết cả, sẽ không có tên nào ở đấy tự dưng đối y như thế, có lẽ là từ nơi khác tới?

“Ân, là như vậy...”

20. Chương 20: An Tâm

Để kể hết sự tình, Giang Duy vòng vo gần một giờ đồng hồ mới cho Lí Hiên xuất hiện, rồi kể y từng bước để Lí Hiên tiếp cận thế nào, dẫn sói về nhà ra sao, sau đó là rượu say loạn tính = = Xong...

Quan trọng là chỗ –

“Lâm Tử à, người nói xem, ta có phải sai rồi không...”

“Có phải ta không nên đáp ứng, hay là nên đánh cuộc một phen, có phải hay không đồng ý quá nhanh?” Không hổ là bạn thân hai mươi năm, chỉ mới nghe thôi đã biết rõ điều y lo lắng.

“Nhưng mà người còn rượu say loạn tính...Chà, Giang Duy, vụ này người được lời nha!”

“Đầu sỏ là Lí Tu, là tại nàng cả, nếu cô ấy không gọi ta tới bar, ta có thể uống rượu sao?”

“Chắc, có điều, ta cũng thật tò mò a, cái tên Lí Hiên kia có bao nhiêu mị lực, lại khiến Giang đại cảnh sát của chúng ta dẫn lòng không được mà nhào tới, ôi trời...Vì sao lại là thời điểm ta vắng nhà chứ! Ta muốn dùng V8 chụp lại toàn bộ a!”

“= = Người nói cái gì thế hả...”

“Giang Duy, ta nói người này, người đáp ứng hẳn là không sai, nên làm vậy! Nam nhân tốt như vậy a, còn biết nấu cơm, chịu giúp người dọn dẹp cái ổ chó ấy, quan trọng hơn, hẳn có thể coi trọng người, quả không dễ dàng a! Người cho loại đàn ông này trên đời có bao nhiêu chứ? Phải biết nắm lấy a!”

“Người nói vậy, nghĩa là ta đây vô dụng lắm sao?”

“Không phải vô dụng, ai nói người vậy chứ? Giang cảnh sát của chúng ta anh dũng vô cùng, phá án như thần, thái độ phục vụ nhân dân tốt, ai dám nói người vô dụng? Lâm Cần ta sẽ đứng ra kháng nghị!”

“Thôi đi, cùng người nói chuyện nghiêm túc, người lại cho ta lên mây...”

“Ày ày, ta là nói chuyện nghiêm túc đấy chứ, ta không nói khoác nha, Lâm Cần ta đã nghiêm túc, thì cả cha của thiên hoàng cũng phải cúi đầu xưng thần nha...”

“Người còn không thôi đi? = =”

“Ha ha...Đây không phải chúng ta lâu rồi chưa liên lạc sao, người ta là muốn biểu đạt nhớ mong a...Ta cũng biết người đang phiền não gì đó...Dù sao ta với người là bạn lâu như vậy, chuyện này người nên suy nghĩ cẩn thận, ta có thể không nhìn ra sao. Hẳn đối với người, có phải chỉ là hứng khởi nhất thời, đúng không?”

“...” Tâm tư của y không ít, nhưng...Lâm Cần nói đúng, điều làm y lo lắng chính là chuyện này.

“Giang Duy a, không cần nghĩ nhiều vậy được không?” Lâm Cần thở dài, “Người với hần có cảm giác, điều này không phải nghi ngờ, nếu không người có thể để hần tùy tiện ra vào nhà sao? Nga, đúng rồi, người mới nãy còn nói, đã đánh cho hần một cái chìa khóa nhà mà. Ta biết người đã hai mươi năm, người đã cho ta cái chìa khóa nào chưa? Đừng nói ta quanh năm ở bên ngoài làm việc, cầm chìa khóa cũng vô dụng, ta biết, là người kiêu cố thôi. Người không thích người khác đến nhà, bởi vì đây là nhà người, cũng là nơi người cất giấu mọi bí mật, cũng là tâm tư người. Người chỉ có thể thả lỏng khi trở lại nơi ấy, chuyện này, bọn ta đều biết cả, cho nên, bọn ta mới không làm loạn đòi tới nhà người làm phiền.

Hình tượng tốt đẹp gì đó, người từng có sao? Ta năm đó chẳng phải nói là mẫu bạn gái là phải giống Bạch Tố Trinh¹, ôn nhu, hiền hậu sao? Giờ thì sao? Lại toàn giao du với kiểu con gái tri thức đầy mình đây sao.”

“Phụt – ” Giang Duy nghe, vừa đúng lúc nghĩ có phải chính mình từ đầu đã chấm Lí Hiên, mà Lâm Cần đột nhiên nói vậy làm y không nhìn được bật cười.

“Đừng cười! Ngồi yên nghe ca ca nói!” Lâm Cần truyền đến thanh âm bất mãn, sau đó lại tiếp tục lẩm bẩm, “Những cái khác tạm thời không nói, đã nói rồi, ần, rượu vào loạn tính...Ta nói người như thế nào còn theo khuôn mẫu cũ chứ...Lúc này còn nói vậy, cái này gọi là 4192,”

Tất nhiên là câu đó còn có về sau nữa, chính là Lâm Cần nhỏ giọng thầm nói, Giang Duy thì giả bộ không nghe thấy, mặc kệ có phải rượu vào làm bậy hay là 419, cũng giống nhau cả thôi, y cũng chẳng muốn tốn nước bọt cùng Lâm Cần tranh cãi.

“Uống rượu say thì sao? Say rồi thì người mất hết lí trí sao? Say rồi thì người thấy ai liền nhào tới chặc? Người không lẽ đói khát vậy sao, năm đó chúng ta một đám, nga, đừng nói là chúng ta cả một hội uống rượu. Cũng có lúc ta cùng người một mình rượu say trong pub, người cũng chẳng làm gì ta a? Ta, Lâm Cần tốt xấu gì cũng là anh tuấn, tiêu sái, khí độ bất phàm a, tuy là ta chưa có nhìn qua Lí Hiên, nhưng! Trên đời này có người đủ sức so sánh với ta, ta nói người biết, là rất ít, biết chưa! Người thế nào lại không tấn công ta chứ?”

“...” Tự kỉ điên cuồng.

“Thừa nhận đi, Giang Duy, người đối với hần, cũng không chỉ đơn giản như vậy thôi đâu.”

“...”

“Nói, vừa nãy hần, a, không, phải là tối qua mới đúng, hần đã nói gì với người? Đề mà người lại đồng ý cho hần trụ lại, hay là hần hạ mê dược, ám vào cổ người hả?”

“Không, nói mấy lời giống như người hay nói với người khác ấy, vừa nói vừa p, (Lí Hiên mà làm mấy trò vậy sao?). Nói hần không dám đảm bảo sẽ cùng ta một chỗ mãi mãi, nhưng thời điểm ở bên ta, sẽ đối xử với ta thật tốt.” Lời này từ miệng mình thốt ra, quả thực rất kì quái...

“...Giang Duy, người là phân biệt đối xử! Ta lúc trước hết lòng giúp đỡ người, xem ta với người có bao nhiêu trọng lượng! Thế mà, một gã Lí Hiên, tùy tiện nói vài câu liền đem người lừa được! Ta không phục a!!”

Hần lúc trước đối y quả thực hết lòng dạy dỗ, y một câu cũng không nghe, hần hồi đó còn nói y biết, tình yêu không phải là thứ có thể trao đổi, là vô giá, còn cùng y nói, tình yêu tựa như thị trường chứng khoán, phải mạo hiểm mới có kết quả, tranh luận quan trọng như vậy, y lại nghe tai trái, ra tai phải. Uống công hần khổ tâm một phen!

“Nào có...” Sức y không đủ để phản bác...

“Có điều, thế không phải đã chứng minh cho lời ta nói sao? Bất luận hần nghĩ thế nào, ta thấy có thể được người coi trọng, hần là sẽ không tồi đi? Người xem như một hồi yêu đương là được...”

“Người nói như dễ lắm ấy...”

“Không phải ta nói dễ, là người lo nhiều quá thôi...Người năm nay bao nhiêu tuổi rồi, biết không? Cũng đã đến ba mươi rồi, đến một người bạn cũng không có, sau này, người không sợ đến già sẽ cô đơn cả đời sao?”

“Phi phi phi, người mới sắp ba mươi ấy, ta mới hai sáu thôi? Hơn nữa, người với ta bằng tuổi, người còn không sợ, ta đây còn lo sao?”

“Này, người chẳng lẽ lo, ta kiếm không được một bà vợ sao?...” Một tràng cười tự mãn, tiếp đó là lời khuyên đầy ân tình: “Bất kể thế nào, hai người các người, thích hợp hay không hợp, cũng phải ở chung mới biết được a, người coi như trong nhà có nam bảo mẫu, chẳng nhẽ người còn sợ hần làm gì? Hơn nữa,”

Nói tới đây, Lâm Cần đột nhiên mờ ám nở nụ cười, “Người cùng hần cũng đến quan hệ này rồi, không đem hần chiếm đoạt là lỗ to a!...”

“= = Người là cái đồ không trong sáng...”

“Ai không trong sáng a? Lúc trước là ai lên xem GV bị ta phát hiện ra nhỉ?”

“Thôi đi, người còn nói? Là do người vào phòng mà không gõ cửa!”

...

Giang Duy là người cả đời không có quá nhiều tri âm, nhưng đều là những người có thể vì y mà không tiếc cả mạng sống, chỉ có thể nói, Giang Duy vận khí thật tốt, khiến người ta ghen tị.

Hết chương 20

1: Bạch Tố Trinh: là một con rắn tu luyện trăm năm thành tiên, là nhân vật chính trong “Bạch xà truyền kì”. Bạch Tố Trinh ở núi Thanh Thanh tu luyện đắc đạo, pháp thuật cao siêu. Nàng có vẻ đẹp tuyệt thế, mắt ngọc mây ngài, khuynh quốc khuynh thành, một thân cao quý. Thiên tính thiện lương, dùng y thuật cứu giúp bách tính, công đức vô biên.(còn nhiều lắm, ta ngại type:P)

2: 419: For one night =))

21. Chương 21: Xin Chỉ Giáo Thêm

Sáng hôm sau, Giang Duy bị đánh thức bởi một hồi chuông cửa âm ỉ, tuy là nói y phải đi làm, nhưng lại không có vụ gì quan trọng, trước chín giờ thì chưa cần đến cảnh cục. Cùng Lâm Cần nói chuyện lâu quá, không để ý đến thời gian, mãi đến tờ mờ sáng, hai người mới lưu luyến gác máy, cho nên, y cùng lắm mới ngủ được một hai tiếng.

“Ai vậy, chết tiệt, mới sáng sớm đã phá mộng đẹp của ta a...” Bất mãn lắm nhảm, Giang Duy đầu tóc bù xù như tổ chim, bò ra mở cửa.

Hóa y vẫn biết đến từ “quấy nhiễu mộng đẹp của người ta” a...Nửa đêm qua, y không phải cũng đã phá giấc nồng của Lâm Cần đó sao...

May là Giang Hoài là đứa hiểu chuyện, có thể tự mình chăm lo cho sinh hoạt thường ngày, nếu giao chỉ trông đợi vào cha là Giang Duy, không chừng, hấn sợ là đã cùng *tiểu la bạch đầu*1 anh dừng hi sinh rồi.

“Ai đó?”

Nguyên lai định mắng chửi một hồi cái tên hỗn đản kia, nhưng mới mở cửa, Giang Duy liền ngậy người.

Đứng ngoài cửa, là người rõ ràng mới gặp tối qua, Lí Hiên, và...Dưới chân hấn là cái túi lớn, chứa toàn bộ tài sản của hấn...

“Buổi sáng tốt lành.”

Lí Hiên cười, nụ cười phi thường sáng chói, rực rỡ đến mức Giang Duy phải nheo mắt lại, không dám nhìn thẳng.

Sau này, xin chỉ giáo thêm.

Kiến chiêu sách chiêu2, chỉ Lí Tu mới làm được

“Ai nha, Giang Duy, nghe nói Lí Hiên bên Nam sở chuyển đến nhà người ở? Hai người các người giao tình không tồi nha...”

“Tiểu Giang à, thêm một người thêm phiền a, nếu có thể đem Lí Hiên đến Đông sở, ta xin mời người một châu! Tiểu tử Lí Hiên kia không tồi a, có khả năng, lại khiêm tốn, chính là hơi ít nói một chút...”

“Hắc, người thì biết gì? Người ta gọi đấy là lạnh lùng! Cool, lạnh lùng, biết chứ? Ai nha, tiểu Giang a, khi nào bảo Lí Hiên đến nhà chúng ta ăn đi, hắc hắc, người biết mà, con gái nhà bọn ta chính là có để ý hắc a...”

...

Chưa đầy một buổi sáng, dường như cả Đông trấn ai ai cũng biết chuyện Lí Hiên chuyển tới nhà y ở, bao nhiêu náo nhiệt, có bấy nhiêu ồn ào, có mấy người còn muốn gả con gái cho, bất quá cũng chỉ là một nam nhân lớn lên hơi đẹp trai tí thôi, có cần thiết phải phô trương đến vậy không...

Giữa trưa, Giang Duy bị mọi người làm phiền, trong lòng thầm đem Lí Hiên mắng nghìn lần, không phát hiện hai mắt y thâm quầng do thiếu ngủ sao? Không biết y cần yên tĩnh nghỉ ngơi sao?

Cơ mà trước mặt y lúc này toàn là các bậc cha chú cả...Y có thể nói gì đây?

Giang Duy nghĩ, nếu như có vị anh hùng nào tới đây cứu y lúc này, y nhất định cho rằng người đấy mới từ trên núi Quang Phúc tu luyện xuống, phù hộ cho người tốt sống bình an cả đời a.

Cơ mà Phật Tổ cũng không rảnh để mà nghe lời khẩn cầu của Giang Duy, hay là Thượng đế Tây phương Jesus kia cũng thế, đến thiên thần chẳng cử đến một vị nào.

“Ai ai ai, làm sao mà nhiều người vậy a? Liên hoan mà không gọi ta đến?”

Mọi người đang tranh luận sôi nổi, đột nhiên truyền đến thanh âm chói tai, nga, không, là giọng nữ dễ nghe.

Mọi người quay đầu nhìn –

Lí Tu một thân cảnh phục đang đứng ở cửa, trên mặt còn nở nụ cười quỷ dị...

“Này không phải Trương bá bá ở Nam sở sao? Như nào lại tới đây? Tìm sở trưởng của bọn ta uống trà hử? Vừa hay, Lí Sở của chúng ta mới đi vắng, nếu như ngài không chê, ta tới bồi ngài? Thuận tiện ta cũng có chuyện muốn tâm sự với các người? Người cũng phải biết, bọn ta mà thiếu hửn, nhất định sẽ loạn a...”

A? Muốn tới đây đoạt người sao?

Trương cảnh sát vừa nghe, vội vã dọn đồ, chuẩn bị chuồn.

“Không, không, không, ta là tiện đường tới thôi, ta có chuyện gấp, đi trước a...” Con gái a, cha không giúp được rồi, gặp phải người này, có khi con rể còn chưa thấy, đã bại trận rồi.

“A? Có việc gấp sao?” Nàng còn chưa nói đến chuyện chính a...

“VẬY...” Lí Tu cười thầm đánh giá vài người, “Lưu tỷ?”

“Là đi ngang qua thôi, bọn ta cũng chỉ là tiện đường thôi mà...Bọn ta đi đây!”

Vài người hoảng hốt bỏ chạy, cũng thật ăn ý đi.

Lí Tu cô nàng này, kì thực không tồi, gia thế tốt lại xinh xắn, có điều, ân, lại thích đe dọa người khác...

Ân, nói tóm lại chính một cô gái khỏe mạnh.

Nhưng...Bọn họ chính là sợ loại này a...

Còn vài nhóm ở lại hỏi, Giang Duy những lúc như thế này là vô dụng a? Vài người cũng không đối phó được, xem Lí Tu đi, người ta chỉ nói mấy câu đã đuổi hết đi được rồi.

Ai, này không phải đều là người nhà tiểu Giang sao?

Những người đó có chức vị cao hơn y, tuổi cũng hơn y khá nhiều, y có thể làm gì được? Hơn nữa, người ta hôm nay không phải rất có tinh thần sao, y bình thường thì có thể chống lại, còn hiện tại thì sao? Y chỉ muốn ngủ một giấc thôi...

Lí Tu thì khác, Lí Tu là ai chứ?

Con gái Tây sở trưởng, bạn gái của Đông sở Dương Đăng, trưởng trấn cũng là anh em kết nghĩa của nàng...= = Người ta là có chỗ dựa vững chắc a...

Bất quá cũng đừng cho Lí Tu tới giúp người là có ý tốt, trong từ điển của nàng là không có hai chữ này a. Nàng không phải muốn đuổi tất cả mọi người đi là để tự mình nghe tin đó sao...Ha ha...

Lí Tu nhón mi, kéo một cái ghế ngồi bên cạnh Giang Duy, vẻ mặt cùng cái hội bát nháo đói khát kia như nhau, khiến Giang Duy thấy gió lạnh từng cơn...

“Đầu, người cũng thật không chút suy nghĩ, Lí Hiên muốn ở lại nhà người mà không nói ta một tiếng, ta tới quét dọn giúp a!”

tất nhiên, quét tước là giả bộ, nhân cơ hội tiến tới điều tra nơi riêng tư là thật.

“...” Buồn ngủ lắm rồi, y cái gì cũng không muốn nghe...

“Ta nhớ nhà người chỉ có hai phòng thôi mà? Vậy Lí Hiên ngủ ở đâu?”

“...” Nàng moi tin rốt cục là để làm gì chứ?

Không nghe, không để ý, không nói, chính sách “Ba không” được Giang Duy thực hiện triệt để.

Đem nàng hóa không khí à? Lí Tu thở mạnh, ngữ khí khó tả, “Vậy về sau ta mỗi ngày đều đến nhà người ăn cơm đi? Ta nghĩ, người cũng sẽ không để bụng nga?”

Không trả lời hử, cũng có dừng khí chống lại nàng hử, dù sao, nàng cũng có cả đồng cách để moi tin của Lí Hiên ra...

Lí Tu cười đắc ý, quả nhiên làm cảnh sát khiến tài năng của nàng bị vùi dập a...

TT Được rồi...Giang Duy thừa nhận...Chức đội trưởng của y đối với Lí Tu là vô dụng...Lãnh đạo thì có ích gì...Nàng ngay là lão cha là sở trưởng cũng không lưu tình mà gọi là “lão già” a...Y là một con ngựa giấy, có thể là gì được nàng... ==

So với đối đầu với quấy rầy không ngừng của nàng, chỉ bằng hiện tại khai ra. Nếu không nàng chạy tới chỗ Lí Hiên hỏi, không chừng sự việc càng thêm khó cứu... ==

“...” Giang Duy trầm mặc một lúc, “Hắn cùng Giang Hoài ngủ chung.”

“Nga?” Ngữ khí hoài nghi.

“Nếu không người nghĩ hắn ngủ đâu a?!” Giang Duy trừng mắt, cái tên chết tiệt, y lưu lạc đến nước này,

không phải do nàng làm hại?

Vốn nghĩ, Lâm Cần nói cũng có lí, nếu đối Lí Hiên không chút cảm giác, có lẽ y sẽ chẳng để ý đến vấn đề của hắn đâu.

Nếu y ngay từ đầu đã xem Lí Hiên là bạn như Lâm Cần, như vậy, rượu say loạn tính, y cũng không để trong lòng, nhưng y có phiền não a.

Đại khái giống như Lâm Cần nói, y là đã sớm để ý Lí Hiên rồi đi.

Ai () , quả nhiên sức quyến rũ của vẻ ngoài rất lớn a...Ngay cả y cũng không chông lại được, phải hạ vũ khí đầu hàng...

Ở chung cũng chẳng sao, có điều Giang Duy không nghĩ Lí Hiên lại nóng vội đến vậy, sáng hôm sau đã xách đồ đến nhà y rồi. Chẳng lẽ hắn không sợ y đổi ý? Hắn sao tự tin là y sẽ để hắn trụ lại chứ?

Không được, đợi về nhà phải hảo hảo tra hỏi mới được.

“O(_)O~ Ha ha...” Lí Tu mờ ám cười cười, “Đáng tiếc người là nam nhân a, bằng không một người tốt như Lí Hiên người không nắm được, cũng thật lãng phí a.”

Là y bị bắt a, nói ra thì có gì hay ho chứ? “ = = Người sao không nói đáng tiếc, Lí Hiên là đàn ông?”

“Ha ha...Không phải điều kiện của hắn sơ với người tốt hơn nhiều sao?”

“Ta nhớ người bình thường mở miệng là, tiểu tử Giang Hoài kia cho ta nhiều lợi thế hơn, không lẽ vẫn còn kém Lí Hiên?”

“Ha ha...Đầu, người không phải ghen tị đấy chứ?”

“Phi! Ai ăn dấm chua chứ? Được rồi, người mau đem tài liệu buổi sáng ở Lí việc qua đây, chiều ta họp.”

“Đầu, là đánh trống lảng hả!” Lí Tu bất mãn chu miệng.

“Người quản được ta chắc!”

Nháy mắt, Giang Duy cũng chẳng buồn để ý đến nàng nữa, cùng cái người này nói chuyện, thật mệt mỏi!

Không bằng hảo hảo ra chợ, xem buổi trưa ăn gì ngon, trong nhà cũng có một anh giai nấu cơm cho rồi, phải tận dụng, thỏa mãn khẩu vị của mình a...

Hắc hắc...Lí Hiên a, chỉ mong hắc sẽ không hối hận chính mình ngu ngốc lại đến nhà Giang Duy...Hắc hắc...

Hết chương 21

1: *tiểu la bặc đầu*: là Tống Chấn Trung, là liệt sĩ trẻ tuổi nhất Trung Quốc cũng như trên thế giới. Cha mẹ là Đảng viên. Khi Chấn Trung được tám tháng, cha mẹ em bị bọn phản động bí mật bắt, em cũng bị mang vào ngục. Sau đó, hắc tám năm liền sống trong tù, ăn uống kham khổ cho nên cơ thể phát triển không bình thường, tám chín tuổi, trông em như một hài tử bốn năm tuổi, đầu to, nên mọi người gọi em là “đầu củ cải”. Có công lớn trong việc mật thám tin địch. Khi bị phát hiện, bọn phản động đã dùng lưỡi lê giết hại dã man cha mẹ Chấn Trung ngay trước mặt em. 6/9/1949, Chấn Trung hi sinh khi mới được 9 tuổi. =(

2: kiến chiêu sách chiêu: giống như đi đến đâu hay đến đó, bước một bước tính một bước

22. Chương 22: Một Chút Bài Xích

Cho dù ngày đầu tiên Lí Hiên ở nhà Giang Duy không khí thực trầm lắng, nhưng Lí Hiên vẫn cứ nghiêm nhiên vào, mà Giang Duy khá kiên trì kia, cũng dần bị ôn nhu của Lí Hiên mài mòn hết.

Ngày đầu tiên, Giang Duy chọn một đồng thực đơn, bàn ăn nhà họ Giang hôm nay, so với mâm cỗ tết có khi ngang ngửa. Lí Hiên cũng chẳng nói gì, chỉ cười cười, như thể đã nhìn thấy ý định không để hắc ở lại đây lâu của Giang Duy.

Buổi tối, Giang Duy còn vẽ lên giường một vạch dài, chỉ còn thiếu đặt chậu nước bên cạnh, để bảo toàn trong sạch của bản thân nữa thôi...

Ngày thứ hai, Giang Duy được nghỉ, khó có thời gian y được nằm nướng trên giường, liền giao nhiệm vụ cao cả là đưa Giang Hoài đi học cho Lí Hiên, ngủ thẳng một mạch đến 11 giờ, đến lúc Giang Hoài tan học mới dậy. Y nhìn Lí Hiên, vẫn không tỏ vẻ khó chịu gì.

Tối hôm sau, vẫn tiếp tục kẻ vạch.

Ngày thứ 3, buổi sáng tỉnh lại phát hiện ra chính y đang quần lấy người Lí Hiên như đĩa...= = May mà y so với Lí Hiên, tỉnh sớm, vội trở mình, nằm lại chỗ cũ, nhắm mắt lại ngủ tiếp, làm bộ như không có gì xảy ra.

Giữa trưa, Lí Tu lại mò sang ăn chực, còn mang theo thịt ba chỉ cùng mướp đắng, y nghiêm mặt cảnh báo, nếu lần sau nằng còn vác thứ này tới nữa, đừng trách y không “khách khí”.

May là Lí Tu không có mò tới phòng bọn họ rình mò, y còn chưa chuẩn bị sẵn sàng. Nếu như bị phát hiện là y cùng Lí Hiên chung giường, nhất định Lí Tu lại nghĩ bậy cho xem.

Tối đi ngủ, Giang Duy còn cẩn thận dặn Lí Hiên, nhất định không được vượt qua ranh giới, dám tới ăn đậu hủ của y thì biết tay đó.

Mà tới sáng thứ tư tỉnh lại, Giang Duy nhận ra chính mình đang quẩn lầy Lí Hiên không rời, còn người kia vẫn an ổn ngủ say... = = Chắc vì hai người ngủ sẽ không lăn xuống giường đi... Nhân lúc Lí Hiên còn chưa dậy, y liền lăn về chỗ cũ nằm, chuyện này chỉ có trời biết đất biết, và Giang Duy hẳn biết, hắc hắc, với lại cũng không đáng ngại gì, hướng tới nơi ấm áp là bản năng của con người a... Ngủ tiếp thôi...

Sáng dậy, ta cẩn trọng bảo Lí Hiên, hôm nay là rằm a, cho nên buổi trưa phải ăn sủi cảo... Có trời mới biết ngày rằm cùng sủi cảo có liên quan gì với nhau a... = = Rồi tới trưa, y rất không khách khí nêu ra thực đơn, cơm trắng này, rau trộn đậu nà, khoai chưng, nấm bung xào, hành lá trần, củ sen trần. Nghe thực đơn y liệt kê, Lí Hiên mắt cũng không buồn động. Đến tối bày ra một bàn thức ăn, Giang Duy bị lời người nào đó nói làm cho suýt sặc đậu hũ.

“Người sợ ta làm gì người hay sao? Ăn nhiều đồ chay đến vậy...”

Khụ khu, phải biết rằng, chính y cũng không nghĩ sẽ nhiều như vậy... = =

Ngày thứ năm, buổi sáng thức dậy vẫn là như cũ a... = = Vốn cho rằng hôm nay cùng mấy ngày trước giống nhau, trở về chỗ cũ là được rồi, dù sao quỷ không biết thần chẳng hay a. Có điều, đầu vừa nhắc lên, liền bắt gặp Lí Hiên đang cười, đôi mắt cong thành một đường, thăm rồi... Bị phát hiện rồi a...

“Buổi sáng tốt lành a...”

“Buổi sáng tốt lành O(_)O~”

Nhìn Lí Hiên đắc ý cười, Giang Duy dãn mặt, không biết nên làm gì nữa... Tối qua y còn rất hưng phấn vẽ vạch a... = =

Bất quá, Lí Hiên cũng không có nhắc đến, còn chuyển chủ đề, hỏi y muốn ăn gì. Y còn không thoải mái gì nữa, là tự hấn chuyển đề tài mà? Y còn bận tâm là gì nữa!?

Kết quả, hai người ném chuyện đó sang một bên, một ngày nữa lại trôi qua.

Tối đến, Giang Duy cũng chẳng còn nhớ tới cái chuyện xảy ra giữa hai người nữa rồi ...

Hết chương 22

23. Chương 23: Thói Quen Thực Đáng Sợ Mà

Đảo mắt đã một tuần trôi qua, Giang Duy cảm thấy, chính mình giống như đã thích ứng được với sự tồn tại của Lí Hiên.

Cũng đã thành thói quen, sáng sớm tỉnh dậy có Lí Hiên nằm cạnh, tiếp đó cố nán lại trên giường, sau đó là bị gọi dậy đánh răng rửa mặt. Ăn xong bữa sáng, xem ai hôm nay rảnh rỗi thì đưa Giang Hoài đi học, nếu như không ai vội thì cùng đi. Buổi chiều cũng sắp xếp như thế, từ đó, trên đường in bóng một nhà ba người.

Mà Giang Hoài lại càng không để ý đến tôn nghiêm của cha hắn, cả ngày bám lấy Lí Hiên quay vòng, giống như Lí Hiên kia mới là người sinh hắn, nuôi hắn ấy...= =

Mà vụ ngủ cùng giường kia, Giang Duy cũng không chút ngại ngùng, quang minh chính đại đem Lí Hiên thành gối ôm, như thể chuyện này là đương nhiên vậy.

Thế là, sau vài hồi gây sức ép, hai người họ xem như chính thức ở chung.

Bởi vì công việc, thời gian hai người nói chuyện phiếm chủ yếu là trên bàn cơm và khi đã cơm no rượu say, phê phôn trên sofa xem tivi, kể chuyện ngày hôm nay xảy ra những gì, hắc hắc... Còn về đêm đến, hai người họ nói gì trong phòng, chúng ta làm sao biết được...

Hiện tại, Giang Lí hai người đang ngồi xem tivi, bất quá Giang Duy là đang cùng Lí Hiên kể lại chuyện cười ngày hôm nay ở sở.

“Ta nói người lúc đó không được trực tiếp chứng kiến, thật sự là đáng tiếc a, nữ nhân kia vừa thấy gã kia, liền lần tức cho hắn một cái tát, trên mặt hắn còn in vết hồng hồng năm ngón tay a! Nữ nhân kia còn nói, “Người còn không lăng nhân tử luôn đi (‘lăng nhân tử’, là tiếng địa phương của người Hán vùng Quảng Đông..., có nghĩa là người chết... = =) còn mang theo hóa thủy nữa (‘hóa thủy’, là tiếng địa phương, tức tình nhân), người sao không chết ở bên ngoài đi! Còn đến cảnh cục là ta mất mặt! Còn muốn ta tới bảo lãnh cho người! Người đi chết đi!” Sau đó lại thêm một cái tát nữa, nàng thử hồng học mà đánh a...”

“...”

“Người cũng không biết a, hai tay nàng tát có biết bao nhiêu sức!” Cũng đúng, loại nam nhân này, đánh là đáng!

“Ta nói, họ hành động ấy a,” Lúc tát thì vẻ mặt hung tợn, còn có thanh âm vang lên không thua kém gì diễn viên trên tivi a... “Sao họ không đi thi học viện truyền hình Bắc Đại a?” Bằng không hiện tại nhất định đã đoạt giải Golden Chicken* cho nam diễn viên chính rồi.

“Nói đến đây lại bực bội!” Giang Duy đập bàn, trừng mắt, vẻ mặt tức giận, “Ta lúc trước không có muốn thi vào trường cảnh sát!”

“A? Thế làm sao lại thi vào?” Là bị Lí Sở thân tình ép buộc sao? Có điều, y cũng không phải người dễ bị khuất phục, chẳng nhẽ lại có uẩn khúc gì chẳng?

“Là do cái đám bạn kia làm hại!” Đáng hận a, đáng hận a...Tiền đồ tươi sáng của y lại bị cái đáng đáng chết kia chính sửa lại hết! “Ta nói người nghe, ta hồi trước là muốn thi vào trường sư phạm, trở thành một thầy giáo a. Ta từ khi đi học đã nghĩ, ta về sau nếu có thể đứng trên bục giảng, kiêu ngạo mà nhìn xuống chỗ học sinh, lúc trẻ nghịch ngợm trước ánh mắt của ta cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, thật thích a!”

“...” Cái người này nhất định tâm tính có vấn đề... = =

“Cơ mà, bọn họ nói, nếu như ta làm thầy giáo, về sau sẽ không kết hôn được, cái gì mà nếu kết hôn, sinh con, đứa nhỏ tiền đồ nhất định sẽ một mảnh tăm tối, còn nói gì mà ta sẽ quản lý không được lớp học, nói ta nên từ bỏ...” Nhớ tới chuyện cũ, Giang Duy chính là một mảnh thương tâm a...

“...” Tiếp tục trầm mặc, không nói...May là lúc trước bạn bè y ngăn cản a...Bằng không nhất định sẽ làm hại cả một thế hệ a... = = “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta nghĩ, có lẽ chính mình không thích hợp với nghề giáo viên thật đi? Ta liền hỏi bọn hần, ta đây nên đi học cái gì. Bọn họ đáp lại cả đồng ngành, nào là ngành y, công nghệ thông tin, tu sửa ô tô, thiết kế mạng, gì cũng có...Cái tên Cương bắt đầu Lâm Cần kia còn nói hần có khả năng tặng ta một cái xềng...”

“Hần muốn người làm gì?” Trông trọt sao? Tặng y cái xềng?

“Hần muốn ta đi đào mộ trộm cấp của cải!” Giang Duy hai vai suy sụp, không thềm để ý đến Lí Hiên đang cười sặc sụa, bị ai cảm thán tại sao chính mình lại có một đám bạn chết tiệt như thế, chẳng có người nào tốt, mà Lâm Cần lại là đứa xấu tính nhất.

“Ha ha, khi đó “Đạo mộ bút kí” còn chưa được sáng tác đi? Hần như thế nào nghĩ ra cái nghề đó?” Còn cái xềng nữa chứ...Thật hết chỗ nói...

“Ai, không ai bảo người làm cảnh sát mà, vậy sao người sau đó lại thi vào trường này?”

“Ân, nhân duyên trùng hợp, Lí Sở đề nghị ta thi trường cảnh sát, lúc đó ta nghĩ, làm cảnh sát không phải là dây tở của nhân dân sao, cho nên ta đi thi thôi.” Đương nhiên không có nói ra, lí do chính là, Lâm Cần nói, trong trường cảnh sát có nhiều người đẹp trai a, y nhất thời không có chịu được cám dỗ, liền thi vào trường ấy, còn là điểm cuối bảng mà vào nữa chứ... = = Người như y có thể vào được trường, này có phải do trường cảnh sát năm đó quá thiếu người đi...= = Chọn cả y vào...

“Thật trùng hợp a, từ giáo viên, bác sĩ, đến đào mộ, cuối cùng là cảnh sát, người đúng là từ thiên đường

chui xuống địa ngục đi...= = ”

“Tùy tiện đi,” Giang Duy nhún vai, khi đó hắn không thể trở thành giáo viên, đối với tương lai một mảnh mờ mịt. “Ta hiện tại khỏe mạnh là được...”

Tiền lương không thấp, cuộc sống hoàn hảo, nếu như Lí Hiên không xuất hiện, y có lẽ cứ như vậy mãi, cả một đời, chờ Giang Hoài trưởng thành, nhìn hắn kết hôn, sinh con, sau đó chính mình cũng sẽ già đi...

“Người so với ta còn khá hơn.” Lí Hiên trầm tư, gọi khéo môi, “Có điều, ta cảm thấy người không đi làm diễn viên, quả là lãng phí a...” Đây có tính là duyên số không? Khi đó hắn lựa chọn nhiều như vậy, lại không đề cập đến cảnh giáo, nếu như y không có thi trường cảnh sát, trở thành một cảnh sát, có lẽ, bọn họ đã không gặp nhau a?

“Vậy còn người? Vì sao lại làm cảnh sát?” Giang Duy nằm dài trên ghế, hiếu kì hỏi.

Cũng không nghĩ nhiều, y đơn giản hỏi, Lí Hiên thế nhưng lại không trả lời ngay.

“...Điền bừa thôi.” Ánh mắt hắn có điểm do dự, rõ ràng là nói dối.

Àn? Lần này, Giang Duy nổi lên hiếu kì.

Chẳng nhẽ là chuyện nó nói?

Y hào hứng quay qua, nắm lấy hai vai Lí Hiên, trên mặt là tò mò khó tả, nhưng ngữ khí lại nhẹ nhàng: “Người không muốn nói thì thôi, ta không ép.”

Chắc, nhất định là có nội tình bên trong a!

Giang Duy hiện tại hoàn toàn cảm nhận được tâm tình Lí Tu khi dò la người khác a.

Chính sách phá nhiễu, đây là chiêu bức cung bọn họ hay dùng.

Có một số người bị tra khảo đến chết đi sống lại cũng không khai ra, có khi, thối lui từng bước, lại có thể thu được kết quả không tưởng.

Tuy là trong lòng Giang Duy đang gào thét, “Nói đi, nói đi, đem bí mật của người tất cả nói hết ra cho ta đi...Ta cam đoan sẽ không nói cho người thứ 3...” (Chỉ cần là người đều sẽ nói câu này, có điều số người biết đến chắc chắn sẽ lớn hơn 3, nhỏ hơn n...Ha ha~) nhưng y giờ đây ngữ điệu lại khiến người ta nghĩ y có thể tin cậy được.

Lí Hiên chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Giang Duy, “Thời điểm ta phải điền vào bản đăng kí dự thi đại học...” Hắn giống như khó xử, lại cúi đầu.

Giang Duy tràn đầy chờ mong, đợi hắn nói tiếp, thế nào, làm sao? Là có tai họa bất ngờ từ trên trời rơi xuống, hay là người sao hỏa tới đánh chiếm a?

“Thầy ta nói,” Hắn cố ý tạm ngừng giọng, “Thầy cảm thấy ta thích hợp làm cảnh sát, cho nên ta liền điền là trường cảnh sát.” Nói xong, Lí Hiên không nhìn được, bật cười.

“Hà?” Chỉ đơn giản vậy thôi? Giang Duy đang mong chờ có tin tức lớn, sẽ đem ra khoe Lí Tu, bỗng nhiên một tiếng sét đánh xuống, làm hắn thiếu chút nữa rụng cả quai hàm.

Nghe thấy tiếng cười của Lí Hiên mới phát hiện ra chính mình bị hắn đùa giỡn, “Người, cái đồ vương bát đản này!” Y lập tức chế trụ gáy hắn, đương nhiên, lực đạo không nặng lắm...

“Người đùa giỡn ra!”

“Ha ha...” Lí Hiên cũng không giãy dụa, hắn thuận thể đem y kéo vào lòng, ôm lấy lưng y.

“Đừng lớn tiếng, Giang Hoài còn đang làm bài trong phòng. Ngoan ngoãn xem tivi đi.”

Thôi đi, y thật lo lắng, lẽ Giang Hoài đi ra ngoài thấy y đang bị ôm thì sao.

Con trai y nhìn thấy, thì y biết phải trả lời thế nào đây?

Giang Duy huých tay vào người hắn mật cái, “Đưa điều khiển đây, đại trưởng phu lại xem kịch Quỳnh Dao.”

Biết rõ Giang Hoài bất kì lúc nào cũng có thể đi tới, biết Giang Hoài nhìn thấy, bọn họ sẽ khó giải thích, nhưng Giang Duy cũng không muốn rời khỏi cái ôm ấm áp này.

Nói y buồn nôn cũng được, nói y phiến tình cũng được, với y mà nói, hạnh phúc bất quá chỉ là giờ phút Lí Hiên ôm y thế này thôi.

Hết chương 23

*Golden Chicken: giải “Kim Kê”- một giải thưởng về điện ảnh của Hồng Kông.

24. Chương 24: Cuộc Sống Hòa Hợp Lâu Dài

Giang Lí, hai người ở chung với nhau đã sang tháng thứ hai.

Tháng đầu tiên, hai người coi như là an ổn, vô sự, mặc dù có một vài xung đột, nhưng là không đến mức động dao nổi sóng.

Xung đột nho nhỏ, mẫu thuẫn đương nhiên phải có, dù sao hai người cũng là hai tính cách hoàn toàn khác nhau, muốn sống hòa hợp, cũng phải có một khoảng thời gian.

Nhưng quả thật, hai người Giang Lí cần mất khá nhiều thời gian đi...

“Giang Duy!” Chỉ mặc độc cái quần đùi, trên vai vắt chiếc khăn mặt, tóc còn đang ướt sũng, Lí Hiên vẻ mặt tức giận từ phòng tắm đi ra, ngữ khí âm trầm vang lên tựa sấm rền. “Ta nhớ, ta đã nói với ngươi không dưới mười lần! Tắm xong phải đem xà phòng để lại chỗ cũ! Ngươi là muốn mưu sát ta đúng không?!”

Mấy ngày nay đều rất tốt, hần còn tưởng y đã sửa được rồi, cũng không nghĩ hôm nay sơ suất, thiếu chút nữa đem hần tới chầu Diêm Vương sớm!

Lí Hiên đã sớm hiểu được Giang Duy không ít, trước khi tới đây ở, hần cũng đã biết, mà khi hần chân chính cùng y sinh hoạt cùng nhau mới phát hiện ra, chính mình đúng là đánh giá thấp Giang Duy, một ông bố đơn thân nhếch nhác.

Tắm xong, quần áo liền ném trong phòng tắm, máy giặt chỉ cách đó mấy bước chân cũng chẳng buồn tới bỏ đồ vào.

Thỉnh thoảng tắm bồn, tắm xong, cũng đừng hi vọng y sẽ nhớ phải cọ bồn.

Xà phòng rơi trên mặt đất cũng sẽ không nhặt lên.

Còn có thói quen nằm trên giường ăn bánh quy, vụn bánh rơi xuống cũng không phải, nói cái gì mà, rồi sẽ có gián, kiến tới mang đi chứ.

Ngươi xem, ngươi xem, mấy lời này mà cũng có người nói ra được sao?

Lí Hiên cũng không phải người khiết phích¹, chính là trong nhà, cũng phải có bộ dạng sạch sẽ một chút chứ?

Vì thế, hần ra sức đưa ra ý khiến không biết là lần thứ bao nhiêu, nghiêm túc yêu cầu y phải sửa đổi, có điều, y chỉ biết gật đầu, hảo hảo, được rồi, đã biết, rồi lại đem tất cả những lời hần nói ném lên chín tầng mây.

“Ân? Phải không a?” Dựa lưng vào đầu giường đọc sách, Giang Duy thuận miệng đáp, “Biết rồi, biết rồi, ta lần sau sẽ chú ý.” Chẳng có vẻ gì hối lỗi hết.

Xem ra, hần chiều y quá rồi. Cư nhiên bắt hần phải làm các công việc của ô sin?

Lí Hiên âm lãnh trừng mắt nhìn y, “Từ ngày mai, việc nhà mỗi người một nửa.” Xem y còn dám tùy tiện bảo “quên” được nữa không!

“A?” Giang Duy, cái này nghe rõ nha, vừa ngẩng đầu, lúc này mới trông thấy vẻ mặt tức giận của Lí Hiên, “Ha ha ha...” Cột nhả cười, “Đừng kích động như vậy mà...”

Y buông sách, vội vàng nịnh hót, lặn mình về phía bên kia giường, cầm lấy khăn mặt, lau lau đầu cho y (tay sai a...)

“Bình tĩnh, bình tĩnh đã!” Bắt y làm việc nhà? Sao có thể như vậy được? Y thật vất vả mới tìm được một nam nhân có thể dọn nhà, nấu nướng, không thể để lãng phí a!

“Ngươi tránh ra!” Lí Hiên nhìn hần nghiến khắc...Nhưng không có từ chối để y lau đầu, thật là khẩu bất đối tâm2.

“Đừng như vậy mà,” Giang Duy kiên nhẫn cười, đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn hần, lại mờ ám mà cọ xát lên cơ thể ở trần của hần, “Cổ nhân nói, có mây, có người tài, vất vả cũng không sao, ngươi nói có đúng không a?”

Xem xem, dáng người này thật không sai, cường tráng mà không béo, thon thả lại không gầy, thất lưng nhỏ, không vẻ có bụng, lại chẳng có sẹo, bảo sao người ta nói cảnh sát cùng quân nhân là nghề rèn luyện vóc dáng tốt nhất a...(Hiện tại nịnh bợ đã không kịp nữa rồi...= =)

Có điều cũng không đúng hần a, Giang Duy tuy là vóc dáng cũng không tệ, cơ mà nhìn thế nào cũng có phần gầy a, cao một mét tám lăm, mà còn không đến bảy mươi cân, nhẹ, là quá nhẹ.

Lí Hiên hung hăng đánh cái tay không an phận của Giang Duy đang sờ soạng, “Để làm gì chứ? Ngày mai muốn về đội, đừng có lòi la ra kiếm cớ xin nghỉ.”

“Ai nha...Ngươi sao có thể nói ta như vậy...” Giang Duy không tự nhiên rút tay về, chợt dạ sờ sờ mũi, bại lộ rồi a...

“Cùng ngươi nói chuyện nghiêm túc, đừng có đánh trống lảng a.” Lí Hiên không khách khí vỗ trán y, người này trong đầu rất cùng là có những cái gì a?

Y lăm bắm xoay đầu, “...Không phải chỉ một cục xà phòng thôi sao...Còn muốn gì nữa...”

“Ta đã sớm nói người rồi, ta mà bị ngã, người chăm sóc ta hả?”

“Thôi đi, ta nói người cũng có nghe đâu?” Dựa vào cái gì mà hấn nói y phải nghe chứ?

“Người nói gì?”

“Người còn giả ngu gì nữa,” Từ khi hấn ở nhà này, nấu cơm cho y, hấn thừa biết y ghét nhân là món thịt rọi xào mướp đắng, thế mà mâm cơm hôm nay, y lại trông thấy nó a!

Gì chứ? Nắm quyền nấu nướng trong tay, hấn liền giở thói độc tài? Chẳng nhẽ trước kia nói chuyện tốt như vậy, đều là giả vờ sao?

“Kén ăn không tốt.” Hấn nhẹ vươn vai, ngắn gọn nói.

“Người dần vừa chứ,” Y cầm lấy khăn, tính ném vào mặt hấn, chính là chỉ ném vào ngực hấn đi, “Không kén ăn, thì đây là heo a!” Thân là động vật cấp cao, y có quyền lựa chọn ăn cái gì, kén ăn thì sao chứ! (^)

“Người không thích, không có nghĩa là Giang Hoài không được ăn a, người muốn nhìn thấy nó mỗi tối chỉ ăn hơn nửa bát sao?”

Trên thực tế, việc Giang Hoài ăn ít hay nhiều cũng đồ ăn không liên quan...= = Khẩu vị nhà này cũng thật kì quái đi?

“Mướp đắng có gì ngon chứ...” Thật không vậy? Y làm sao lại không phát hiện ra chứ?

Nhưng y vẫn không thích mướp đắng với thịt rọi a...Y nhìn thấy chúng liền buồn nôn... = =

“Người chịu khó tí đi, ta cũng không ép người ăn, Giang Hoài đang tuổi lớn, ăn nhiều rau mới tốt.”

“Hừ~ (^) ”

“Giang Duy, ta và người sống chung, mà cũng không chỉ đơn thuần là sống cùng nhà. Chúng ta cùng một chỗ, cảm giác không tốt sao, cứ như vậy cả một đời cũng được, phải không nào?” Hấn kéo tay Giang Duy giở trò.

Cảm giác này nhất định không sai, lần đầu tiên, hấn muốn giữ ý định này, hấn tin tưởng, Giang Duy cũng nghĩ vậy.

“Thì sao? Người cho là chúng ta có thể làm thay đổi thói quen sao?” Giang Duy nhú mày, nghĩ khí có điểm khó chịu.

Dựa vào cái gì? Bởi vì cùng một chỗ, cho nên phải vì đối phương mà thay đổi? Phải chiều ý người kia sao?

Cho dù y đối Lí Hiên có ý, nhưng vẫn thật không công bằng a.

“Không phải vì, là bởi vì,” Hấn nhìn y, từng chữ nhấn mạnh, khẩu khí nghiêm túc.

Không phải chỉ hơn một chữ thôi sao? “Khác biệt chắc?”

“Vì y bị động, còn *Bởi vì* ý chủ động, người cho nó giống nhau sao?” (ta chẳng hiểu gì câu này hết T_T)

“...” Dương nhiên là có, còn khác biệt rất lớn đi.

“Người xem, người không cho ta để di động ở phòng ngủ, ta đã đem qua phòng sách a?”

Giang Duy nghiêng đầu, liếc mắt nhìn, muốn lừa y chứ? “Ta còn cho người mang đồng hồ báo thức vào.” Phòng y tuyệt đối không được phép mang đồ công nghệ cao, cùng đồng hồ báo thức!

“A...” Lí Hiên đảo mắt, “Ta không phải là sợ người dậy muộn sao...”

“Hử?” Hóa ra hấn cũng học được cách thoái thác trách nhiệm? (có học cũng là từ người mà ra chứ đâu... =)

“...Được rồi...Là ta dậy muộn...” Hấn bị huyết áp thấp, rất khó dậy sớm, còn Giang Duy này, ranh ma như quỷ ấy, nhất quyết không chịu ăn uống gì.

“Người buổi sáng dậy không được, ta sẽ gọi người, bên giường có tiếng tích tắc ta không ngủ được,” Y đối với tiếng động thực nhạy cảm, y có thói quen đứng dậy giờ rồi giường, trước kia là vì phải đi học, còn bây giờ là để đưa con đi học, cho dù có ôm giường lâu thế nào, y cũng đứng dậy giờ sẽ mở to mắt, đây là thói quen hơn hai mươi năm rồi.

“...Được rồi.” Chỉ mong y có thể làm được thật, đừng có đến lúc đó gọi hấn dậy mệt quá, lại lấy một đồng lí do, Lí Hiên khẽ cười đáp.

Mong là y có khả năng gọi hấn dậy a...

Um...Ở trong lòng đang âm thầm gờ kị hiệu chiến thắng, còn muốn sẽ cùng Lí Hiên bàn chuyện khác, chợt

nghe Lí Hiên nói một câu, như sét đánh ngang tai, oanh một tiếng, phá hỏng ý định của y.

“Được rồi, ngày mai chúng ta bàn tiếp, còn việc nhà, vẫn là chia đôi,”

A?! Hắn như nào còn nhớ rõ chuyện này a...TT

Giang Duy gào thét, kêu rên, còn Lí Hiên nhẹ hé môi cười.

Cuộc sống như này rất tuyệt, không phải sao? Ha ha ha ~~O(_)O~

Hết chương 24

1: khiếp phích: ưa sạch sẽ

2: khẩu bất đối tâm: miệng nói thế này, bụng nghĩ thế khác.

25. Chương 25: Hạnh Phúc Đơn Thuần Chỉ Cần Một Ngọn Đèn

Trời đêm, trăng sáng, ánh đèn thừa thớt, trái đất đã say giấc nồng, ngoại gió hiu hiu thổi cùng tiếng chó sủa văng vẳng đâu đây, vạn vật hầu như đều im ắng, mà Giang Duy lúc này lại đang tiêu sái trở về nhà.

“Mệt quá đi...” Y uể oải than vãn, hôm nay phải tăng ca, hại y chóng mặt, thất lưng đau nhức, chân tay cũng đã muốn mỏi nhừ...

Nửa đêm rồi, y cũng chẳng tìm được xe ôm để về, y lại ngại nhờ vả đồng nghiệp đưa về. Dù sao, đến giờ này, ai cũng mệt mỏi cả rồi, gì chẳng muốn về nhà tắm rửa, ngâm mình, rồi ngủ một giấc a...Cho nên đành phải ủy khuất hai chân y thôi...T T

Tính tính toán toán, đi bộ từ cảnh cục về đến nhà, đi nhanh cũng phải tới nửa tiếng, y lúc này lại mệt quá rồi, chẳng nhẽ lại làm một con mèo ngủ ngoài trời...

Chắc y phải tính đến chuyện mua xe đi?

Giang Duy trong bụng thầm tính toán, mua xe thì phải thi lấy bằng nữa, tuy là nói chỉ tốn một bữa sáng, nhưng hàng năm đều phải chi một khoản không nhỏ cho việc bảo dưỡng cùng xăng xe, mà giá dầu thế giới lại đang biến động, mua xe thực thối sách, thối sách a.

Chỉ trong không quá một phút, Giang Duy đã lập tức đem ý định kia đá vào sọt rác.

Mua nhà đã tốn của hắn phân nửa tiền để dành rồi, Giang Hoài cũng mới học tiểu họ, mười một đứa nhỏ thật không dễ dàng a, cái gì có thể tiết kiệm thì cố tiết kiệm thôi.

Lắc lắc đầu, xóa bỏ tạp niệm, Giang Duy tiếp tục lê thân xác mệt mỏi, gian nan hướng về phía trước...

Gắng sức tiến bước...

Dần dần, tòa nhà nơi hắn ở hiện ra trước mắt, mà đồng thời, ánh đèn le lói trong bóng đêm cũng lọt vào tầm mắt y.

Tầng ba, bên trái.

Là nhà của Giang Duy.

Người dân Đông trấn có thói quen đi ngủ sớm, rất có ý thức tiết kiệm, tới mười giờ, phần lớn các cửa hàng đều đóng cửa, các nhà cũng tắt điện đi ngủ, y một đường về nhà, trừ bỏ ánh đèn đường ảm đạm, mờ ảo (bị hỏng chắc? = =), cũng không có thấy ánh sáng nào khác.

Vì sao vẫn còn lưu lại một ánh đèn a?

Giang Duy nhớ lại, hình như lần trước y tặng ca, về đến nhà, vào phòng khách tối om, liền vấp phải bàn mà sưng chân, từ lần đó, Lí Hiên sẽ vì y tặng ca mà để lại đèn ở phòng khách.

Xúc cảm ảm áp khó tả lan tỏa trong lòng Giang Duy.

Lí Hiên nói được thì làm được, hắn đối với y thật tốt.

Tuy là hai người đôi khi vẫn cãi cọ, đương nhiên, chỉ là mấy chuyện cỏn con thôi, nhưng nhìn từ góc độ của người kia, có khi nào đây là phương thức để bồi dưỡng tình cảm a?

Bị Lí Hiên cương quyết yêu cầu, Giang Duy cùng hắn gánh vác việc nhà, thật ra cũng không có gì đáng ngại cả, trước khi Lí Hiên tới, chẳng phải việc nhà đều là do y làm sao?

Có điều, hiện tại đã khác trước rồi.

Thời điểm làm việc, bên cạnh có thêm một người, cùng trò chuyện, cùng tranh cãi, Lí Hiên thỉnh thoảng còn có thể thốt lên một hai câu nói đùa làm y bất ngờ sưng sốt, sau đó hắn sẽ hé môi cười nhẹ.

Giang Duy thừa nhận, Lí Hiên như vậy, làm y có phần sợ hãi.

Đã bao lâu rồi, bên cạnh y cũng chưa từng có người kề cận như vậy?

Hay đúng hơn, là bên cạnh y chưa từng có người nào khiến y động tâm đến thế?

Nhớ tới ngọn đèn vẫn đang chờ y, nghĩ tới Lí Hiên lúc nào cũng nhìn y ảm áp, Giang Duy cước bộ không khỏi nhanh thêm.

Y muốn nhanh chóng về nhà.

Về đến nhà, mở cửa phòng ngủ, chỉ còn ngọn đèn nơi đầu giường bật sáng, Lí Hiên đã sớm ngủ say.

Với lại, nếu mà Lí Hiên không ngủ, thức chờ y về, đợi y tắm rửa xong, có khi Giang Duy thích ứng không được, cả người nổi da gà mà quát tháo mất.

Tắm rửa cấp tốc, sấy khô tóc, bò lên giường, mới tắt đèn ngủ xong, tay lại bị người nào đó nắm lấy.

“Về rồi à?” Thanh âm khàn khàn từ phía sau truyền đến.

“Ừ,” Không gạt tay hấn ra, Giang Duy thuận thế gối lên tay người nọ.

“Có muốn ăn khuya không?”

Y cọ cọ vào tay hấn, mí mắt bắt đầu díp lại, “Không cần, ngủ đi...” Trước mắt, ngủ là quan trọng nhất, y đã muốn mệt đến chết, còn tâm trí nào để ăn nữa...

“Ừ.”

Gối đầu lên tay người nọ, người nọ nắm tay y...

Cuộc sống, chua cay mặn ngọt đủ cả, hạnh phúc, cũng chỉ cần một ngọn đèn đợi chờ mà thôi.

Hết chương 25

26. Chương 26: Lí Tu Lo Lắng Không Yên

Bốn giờ chiều, trong quán cà phê nào đó bên đường, cạnh Nam sở, một nam, một nữ ngồi.

Hai người họ ngồi trong quán, tuy là không có thân cận gì, nhưng trong mắt người ngoài, nhìn vào lại thấy tản ra không khí màu hồng phấn (*này là chỗ tự sướng nặng đi*). Mà hai người này, chẳng phải là Lí Hiên cùng Lí Tu đấy sao? Còn cái không khí phấn hồng này là từ đâu ra a?

Lí Hiên thân nhiên uống cà phê, này đã là tách thứ ba rồi đấy, Lí Tu vẫn giữ vẻ mặt đăm chiêu nhìn hẩn, bầu không khí lúc này, chỉ có thể dùng từ quý dị để miêu tả đi?

Rất lâu sau, Lí Tu cuối cùng nhin không được, mở lời trước.

“Người hẩn là biết ta gọi người đến có việc gì đúng không?”

Nếu đối phương đã mở lời trước, theo lễ nghĩa, Lí Hiên cũng nên đáp lại câu hỏi của nàng, chính là, trả lời như thế này, có khi không nói còn hơn...

“Không biết.”

Vừa nghe điện thoại, đã gọi hẩn lập tức tới đây, ngồi xuống liền nhìn chăm chăm hẩn, Lí Hiên hẩn làm sao biết được nàng có ý định gì chứ? Nếu không phải vì nàng là bạn của Giang Duy, hẩn liền mặc kệ nàng.

Lí Tu trờng mắt, như bình thường, nàng có khi đã không khách khí mà phát huy quyền lực của mình rồi, nhưng không được, nàng ở trong lòng tự trấn an mình, chuyện kia quan trọng hơn.

“Ta nghe nói người ở nhà Giang Duy?”

Vẫn như cũ, đáp lại là sự ôn hòa, không nhanh không chậm, “Cũng đã tới mấy tháng, người bây giờ mới nghe nói sao?”

Nghiến răng, cái tên có phần khiếm tấu*, “Người ngủ phòng nào?” Nhưng Lí Tu cười cười, vẫn là nên nhin xuống một chút, nàng giả bộ lơ đãng hỏi.

Nếu nàng muốn moi được tin gì từ miệng Lí Hiên, thì đây quả là bước đi sai lầm rồi. Trước tiên, Lí Hiên cùng Giang Duy đã sớm bàn bạc kĩ, mà cho dù không ăn ý, thì Lí Hiên, liệu có thể mắc bẫy nàng không? Nàng nghĩ đơn giản quá rồi.

“Cùng Giang Hoài một phòng.”

“Thật sao?” Khẩu khí nghi hoặc.

“Đương nhiên,” Không chút mảy may chột dạ, “Ta nghĩ, hôm nay người tới tìm ta, không phải chỉ đơn giản hỏi ta ngủ phòng nào thôi đi?”

“...” Nàng lặng thở dài, quên đi, nàng thật ra cũng không moi được tin gì từ Lí Hiên đâu mà, “Hắn lúc nào cũng cho ta cái gì cũng không biết, nhưng hắn có hay không nghĩ tới, ta cái gì cũng biết cả?”

“...” Lí Hiên không đáp, chỉ lẳng lẳng nhìn nàng, nhìn nàng chưa xót cười.

“Hắn cái gì cũng không nói, cái gì cũng giấu trong lòng, là không muốn bọn ta lo lắng sao? Hắn không nói ra, càng làm mọi người thêm lo lắng a?”

Nàng quay đầu, hướng mắt nhìn ra xe cộ cùng đám người bên ngoài đi lại.

Ánh mắt này, Lí Hiên chưa từng nghĩ tới, giống như lúc Giang Duy nói với hắn, y lưu luyến Đông trấn này, cũng buồn bã, bịn rịn vậy.

“Ta cùng hắn biết nhau lâu lắm rồi, khi ta còn trong bụng mẹ, chú vẫn hay nói đùa, nếu như là con gái thì sẽ kết thông gia, còn bị cha ta cười nhạo.

Hồi bé, Giang Duy nghịch lắm, túm tóc, ném sâu, chuyện gì hắn cũng làm được. Lúc ấy, bọn ta chơi với nhau thật tốt, chuyện gì cũng không phải lo lắng, mỗi ngày chỉ cần nghĩ xem nên chơi trò gì mới cho vui.”
Tựa hồ nhớ lại kỉ niệm ngày thơ bé, Lí Tu nở nụ cười.

Lúc này, Lí Hiên lẳng lẳng ngồi, hắn biết, Lí Tu căn bản không cần hắn trả lời, nàng hiện tại chỉ cần một người lắng nghe, để nàng trút bầu tâm sự.

“Hồi tiểu học, bọn ta cùng đi công viên, chiu vào các hầm bỏ hoang, cả đám, chỉ có mình ta là con gái. Trong hầm, ta lỡ lạc mất dấu bọn họ, xung quanh chỉ có bóng tối, ta sợ lắm, chỉ biết khóc lớn lên, chính là, bọn họ chẳng ai quay lại tìm ta cả. Đến lúc đi ra ngoài rồi, bọn họ ai cũng xin lỗi ta, dỗ ta ngừng khóc. Lâm Tử còn giơ nắm đấm dọa ta, nếu không ngừng khóc, sẽ đánh ta nữa.”

Nàng đột nhiên bật cười, hồi bé, Lâm Cần rất đầu gấu a. “Chỉ có Giang Duy, chỉ có hắn, để ta dựa vào người hắn khóc.”
Tựa hồ muốn mọi sợ hãi của nàng theo nước mắt mà vơi dần.

“Nhưng đến thời trung học, hắn tuy là vẫn thế, có điều...không còn thân thiết với ta như hồi nhỏ nữa.”
Lúc đầu, nàng còn tưởng vì cha mẹ hắn mất, cho nên để hắn một thời gian, chờ hắn bớt bi thương, rồi bọn họ lại chơi với nhau thật vui như trước.

Cũng không nghĩ tới, thời gian bọn họ chờ đợi, cũng đã mười lăm năm.

Lí Tu quay đầu, nhìn về phía Lí Hiên, trên mặt là vẻ mặt nghiêm túc hiem thấy.

“Lí Hiên, người có hiểu hần không?”

Nàng cùng hần đã là bạn hơn hia mươi năm, cũng không dám nói bừa là thật sự hiểu Giang Duy.

Lí Hiên một tiểu tử mới tới Đông trấn còn chưa được một năm, có thể hiểu được y bao nhiêu đây? (= =, không nên hỏi ta, Lí Tu rất cục bao nhiêu tuổi rồi...Nói chung là lớn hơn Lí Hiên, nhỏ hơn Giang Duy a...= =)

Nếu không biết, hần dựa vào cái gì được hưởng thụ đối xử đặc biệt chứ?

Lí Tu thừa nhận, nàng là có chút rối rắm.

Nghe người ta nói, từng nhìn thấy cha con Giang Duy cùng Lí Hiên đến chợ mua đồ ăn, cười cười nói nói, không khí hòa hợp, ai không biết, còn tưởng bọn họ là người một nhà đi.

Người kia lập tức bị Lí Tu trừng mắt, dọa sợ chạy mất.

Cái gì mà người một nhà chứ? Lí Hiên bất quá chỉ là một khách trọ mà thôi!

Nhiều lắm, cũng chỉ là bạn tốt thôi a!

Tuy là nàng cùng Dương Đằng cũng có cảm giác được, rằng Giang Duy cùng Lí Hiên quan hệ có vấn đề, nhưng, nàng hiện tại có điểm hồi hộp, cái “có vấn đề” này, rốt cục là ẩn giấu bọn họ bao nhiêu chuyện?

Lí Hiên lắc đầu, không chút giặt mình (*dùng từ này thật là... = =*) thu lại ánh mắt, chỉ thần nhiên nhìn thẳng nàng, “Ta thực chưa hiểu hết được hần.” Trước khi Lí Tu kịp mở miệng nói tiếp, hần đã cướp lời, “Nhưng ta không cần phải hiểu hết hần, mỗi người đều có bí mật của riêng mình. Người có hay không nghĩ tới, có một số việc, hần muốn nói cho người, chỉ là không biết nên nói thế nào thôi.”

Thật ra hần nghĩ, điều Lí Tu bối rối, chẳng qua là, do lo quá nên loạn thôi, huống hồ, bọn họ cũng đã là bạn hơn hai mươi năm, cảm giác chẳng phải đã là người thân rồi sao?

Lí Tu không đáp, nàng chỉ lẳng lặng nhìn Lí Hiên, trong đầu hàng trăm, hàng nghìn suy nghĩ quay vòng.

Hết chương 26

* khiếm tấu: chỉ người nào đó làm chuyện mờ ám, nên bị trừng phạt.

27. Chương 27: Nếp Sống Hư Hông

Buổi tối, Giang Duy nhàn rỗi cầm quyển sách, tựa vào thành giường đọc, bộ dạng phần khích vô cùng, Lí Hiên lại có vẻ mặt khó coi đi đến, giật lấy quyển sách trên tay y.

“Nói, bánh quy trong tủ lạnh có phải là người ăn vụng không?” Cái vỏ bao thì phồng to, mà bánh quy bên trong lại không cánh mà bày, khá lấm, là tại hắn không nấu cơm, để y đói sao?

“Bánh quy? Bánh quy nào?” Giang Duy khó hiểu chớp mắt, bộ dạng vô tội a.

Lí Hiên trừng mắt nhìn y: “Còn giả bộ a, người còn dám! Ta ngày hôm qua mới mua bánh về, đến hôm nay đã hết sạch, không phải người ăn vụng thì còn có ai nữa?”

“Giang Hoài a.” Giang Duy giật lại quyển sách về phía mình, bất mãn nhìn hắn, đối với nghi ngờ của hắn thấy vô cùng phần nộ, có điều, nếu như y không lảng lạng mà di chuyển, thì lời nói của y có sức thuyết phục hơn. “Người đã hỏi qua nó chưa a?”

“Ta hỏi rồi, nó nói không có ăn.” Thật ra, có hỏi cũng chỉ dư thừa, Giang Hoài cho dù thèm ăn, nó cũng sẽ không một lúc ăn sạch cả túi, chứng cơ rành rành thế này, động cơ gây án rõ ràng là thế, thủ pháp gây án thành thạo, vừa nhìn đã biết thủ phạm nhất định là Giang Duy này!

“Nó nói không sao? Ta nói người nghe, tiểu tử kia là nói dối đó!”

“Nói dối a, không biết là ai? Ta tìm thấy trên giường có vụn bánh quy này.” Hắn lôi ra bằng chứng.

“Là người ăn rơi ra! Dù thế nào, cũng không phải ta ăn!” Kháng cự mạnh mẽ, đánh chết y cũng không nhận! “Người cũng đừng có đổ oan cho người vô tội a!”

“= = ...”

“Sao, sao? Ta ăn thì sao chứ? Ta nói, bánh quy kia là ta mua về! Ta không thể ăn sao?!”

“Người không phải tối qua nói, người đang bị nhiệt sao, còn ăn bánh quy? Không sợ nóng người hả?”

“Hôm nay khỏi rồi.”

“Ta thấy, miệng người còn sưng thêm thì có.”

“Nóng thì uống trà giải nhiệt...”

“...Ta phát hiện ra thói quen sống của người vô cùng tệ,” Hắc vô cùng hoài nghi, y có thể sống đến lúc này, có phải do tổ tiên y phù hộ độ trì hay không a, “Bánh quy khiến nóng trong! Người hôm qua chẳng phải vì nhiệt miệng mà không ăn cơm sao?”

Tệ? Tệ thì tệ, dù sao, hắc cũng chẳng phải người đầu tiên nói với y như thế, y cũng chẳng quan tâm (^), “Nhưng mà, hôm qua, lúc tan tầm người ta đói a...Không có gì...” Ngày hôm qua, y phải chạy hơn nửa Đông trấn này để bắt tội phạm, sức lực tiêu hao hết, Lí Hiên lại không có về nhà, trong nhà cái gì cũng không có để ăn, vì không muốn ngày hôm sau, báo đưa tin trang nhất, “Cảnh sát Đông trấn chết đói trong nhà”, y đành ủy khuất mà ăn bánh quy ăn cho đỡ đói, y cũng là bất đắc dĩ mới phải vậy a!

“Vậy hóa ra là lỗi của ta sao?” Thấy Giang Duy tính gật đầu, hắc nghiêm khắc nhìn, không muốn sống nữa sao?!

“Hahaha...” Cười gượng... “Ta cũng không có nói như vậy mà...”

“= =... Không có cách bắt người, tới, há miệng, xem nhiệt có nặng lên không nào.”

“Người có phải bác sĩ đâu?” Nói vậy, chứ Giang Duy vẫn ngoan ngoãn há miệng, “A~”

“Tiểu tử người, còn chưa mọc răng khôn sao?” Hắc nâng cằm y, nhìn trái nhìn phải, tình hình có vẻ xấu hơn, xem ra ngày mai phải cho y uống thuốc, chỉ uống trà giải nhiệt chắc không hết nhiệt được.

“Không, ta chỉ mong nó cả đời không mọc lên nữa, ta nghe nói, mọc răng khôn có thể khiến một người khỏe mạnh đau để chết...”

“...Ai nói người thế? Gì mà phóng đại đến vậy chứ?” Có khi nào do đầu óc y như vậy, nên cái răng mới không mọc chẳng...

“Lâm Tử, hắc nói trên mạng bảo thế.”

“= = Người bị lừa rồi...” Nói xong, liền nghiêng người, áp lên đôi môi y, nhẹ gặm cắn, Giang Duy cũng ngoan ngoãn mà vòng hai tay qua cổ hắc, y thích cùng người kia hôn môi a.

Kết thúc nụ hôn dài, Lí Hiên nghiêng người lật lật quyển sách nhằm chán Giang Duy vừa đọc.

Biết rõ y đang bị nhiệt còn hôn mạnh vậy, Giang Duy nhú mày, trừng mắt nhìn hắc một cái, là hắc thừa cơ trả thù sao?

“A, chiều nay, người cùng Lí Tu nói gì thế?”

“...” Y làm sao nắm được tin nhanh vậy? Thế thì hẳn còn có riêng tư gì nữa a? “Không có gì, chỉ tâm sự vài chuyện thôi.”

“Này, nếu là người khác thì ta tin, chứ người cùng nàng có thể tâm sự gì chứ? Người tự hỏi bản thân mình xem.” Y cũng không phải đồ ngốc, có thể lừa được ư chắc?

28. Chương 28: Giang Duy Bị Chiêu Hư

Ha ha... Lí Hiên cười cười, hẳn đương nhiên biết không lừa được Giang Duy, “Lí Tu cùng người tình cảm hảo tốt nha.” Hẳn cùng Lí Tu lén lút gặp nhau trò chuyện, hẳn tin tưởng Lí Tu cũng không muốn cho Giang Duy biết nàng có suy nghĩ như vậy đâu...

“Là đương nhiên, chúng ta chính là đã biết nhau hơn hai mươi năm rồi,” Giang Duy xoay người, nằm phè lên giường, nhìn trần nhà, “Ta nhớ hồi nhỏ, cha ta còn định hứa hôn cho ta cơ, may mà Lí Sở không đồng ý a, bằng không, có khi, Giang Hoài đã là con của ta với nàng rồi.”

Ngẫm lại, phải vô cùng cảm tạ Lí Sở anh minh a, bằng không, đời này của y, nhất định sẽ bị hủy trong tay nàng...

“Đúng rồi, hôm nay người không thấy Dương Đằng à?”

“Sớm đã gặp rồi, trên cổ bên phải còn có một dấu răng nữa.” Khắc sâu đến vậy, hẳn là cắn không nhẹ đi... =
= Chắc là Lí Tu kia cắn rồi, chắc, hạ răng thật không lưu tình.

“Hahaha...Người cũng thấy? Mất mặt muốn chết! Trời nóng như này, hẳn sẽ không mặc áo cao cổ được, mang theo dấu răng đi khắp hang cùng ngõ hẻm tuần tra, thể diện của Đông cảnh, bị hẳn hủy hết mất thôi...” Rõ ràng là cười trên nỗi đau của người khác mà...

“Người, cái này là cười trên nỗi đau người khác a.”

“Hắn đáng bị vậy!” Nếu không tại hắn, y cùng Lí Hiên làm sao lại có một vụ rượu say loạn tính a? Tuy là nói, y cùng Lí Hiên sống chung không tồi, nhưng mà, cũng không xóa bỏ được lỗi lầm của hắn a!

Giang Duy nhúng vai, bò đến bên, “Người có nghe chưa? Hắn lần trước vội vã về quê là vì mẹ hắn muốn bức hôn a!”

“Nga? Người chưa nghe sao?”

“Người không để ý, ta đây là cấp trên, không thể thua kém Lí Tu a...”

“Ép cưới có gì hay chứ? Dương Đằng không phải đã có bạn gái rồi sao?” Muốn kết hôn, hai người ấy trực tiếp tới phòng dân chính là có thể làm giấy đăng kí a.

“Nhưng lo lắng vậy cũng đúng, mẹ hắn chưa từng gặp Lí Tu a, đừng nói đem nàng về ra mắt, đến điện thoại, Dương Đằng cũng không để hai người gọi tới một cú.”

“Àn?” Cái này kể cũng lạ, bọn họ không phải cũng kết giao lâu rồi sao? Thế nào còn chưa đem tới ra mắt cha mẹ a? “Vì sao a, Lí Tu cũng không phải xấu xí mà.” Tuy là cái tính của nàng có điểm thất thường, nhưng muốn nguy trang thành ngoan ngoãn, chính là cũng lừa được mẹ hắn đi?

“Cái này người không biết? Mẹ Dương Đằng cũng là một chủ nhà rất phiền phức, thích rắc rối, cùng Lí Tu là kẻ tám lạng, người nửa cân a, hơn nữa, người ta còn là thành viên trong liên hiệp chống bạo hành phụ nữ, hắn là lo hai người đó gặp nhau, hắn sẽ không còn được trải qua những tháng ngày hạnh phúc nữa a!”

“...Thì ra vậy, Dương Đằng cũng thật vất vả đi...Lí Tu không biết sao?”

“Không biết.”

“A? Không sao, việc này người cũng biết, làm sao nàng không biết cho được?” Cho dù Giang Duy thích làm việc xấu này không nói cho Lí Tu, nhưng với mạng lưới quan hệ của Lí Tu, không lí nào nàng lại không biết.”

Nhìn thấu suy nghĩ trong bụng Lí Hiên, Giang Duy quỷ dị cười, “Bởi vì Lí Tu là người đem tất cả tâm tư đặt lên người khác, từ lúc Dương Đằng cũng nàng hòa hợp, nàng sẽ không tốt tâm tư đi bởi rắc rối từ hắn.”

“... = = Ta cảm thấy...”

“Àn?”

“Hai người không nên làm cảnh sát nữa, người nên học trường nghệ thuật, còn Lí Tu làm nhà báo là hợp... = =” Hắn đáng tiếc lắc đầu, thật sự là lãng phí nhân tài a...

Giang Duy cùng móng vuốt cào hắn, “Đúng rồi, cha mẹ người làm gì?” Lại nói, y đối với Lí Hiên là hoàn toàn không biết gì hết, chút tư liệu con con cũng là do Lí Tu cung cấp cho T_T, thất bại, thất bại a...

Lí Hiên hoài nghi nhìn y, mấy thông tin này, hắn là trong hồ sơ phải viết rồi chứ? Y như nào không biết? “Kinh doanh a, Lí Tu không nói cho người?” Y từ khi hắn tới Đông trấn, đều thu thập thông tin đủ cả...

“Là kinh doanh gì?”

“Không biết.” Hấn thẳng thắn lắc đầu đáp.

“Không biết? Người trên ta chắc?” Y hai mắt lóe sáng nhìn hấn, đó là cha mẹ hấn a, ở đâu cũng không biết sao? Hấn như vậy cũng là con? Hay là...Hấn cố ý dấu y?”

Lí Hiên lạnh lùng nhún vai, “Ta thật không biết, năm kia hai người họ đi Đài Loan bán hoa quả, năm ngoái tới Vân Nam buôn thảo dược, có trời mới biết năm nay họ ở đâu...”

“ ... ”

“Bất quá, ta có thể khẳng định, hai người họ vẫn còn đang ở Trung Quốc.” Lí Hiên nghĩ nghĩ một lát, cấp cho y một câu, cũng khó tính đây là câu trả lời a.

“Vì sao?”

“Bởi vì bọn họ ngoại ngữ mù tịt, một câu “Hello” nói cũng không xong, còn muốn ra nước ngoài buôn bán được.” Thật kì quá, tiếng Anh của hấn đạt loại giỏi a, là di truyền từ ai vậy, chẳng nhẽ là từ đời trước?

“...Không biết ai nuôi lớn người a...” Y lẩm bẩm.

“Người nói gì cơ?” Lỗ tai có điểm ngứa, không giống mấy lời khen ngợi nha.

“Không có, ta đang nghĩ ngày mai nên ăn gì a.” Người kia lập tức bày ra bộ dạng nịnh hót tươi cười.

“= = Người đổi đề tài cũng thật nhanh đi...” Ứng phó nhanh thật, may mà hấn cũng đã tiếp xúc một thời gian, khá quen thuộc rồi, bằng không nhất định theo chẳng kịp = =

“Hahaha...” Giang Duy cười gian vỗ vỗ vai hấn, “Là thói quen, thói quen thôi...”

“Vả lại...Đúng rồi, còn không phải đi?” Vừa nhìn Giang Duy bộ dạng le lưỡi, lẩn lẩn đi, hấn đột nhiên nhớ ra, “Còn không mau dọn?”

“Ta, không phải quên rồi sao...” Dữ tợn vậy làm gì a... = =

“Đừng quên người là người có lỗi trước! Hôm qua bữa trưa của ta, người cũng quên! Làm hại ta phải ra ngoài ăn!” Y chỉ là muốn hấn ngày nấu cho y ba bữa cơm thôi mà, có gì quá đáng đâu chứ?

“Ân...” Lập tức cau mày, “Là người sẽ đối ta tốt, chẳng nhẽ những gì những gì người nói đều là dối trá sao? Chẳng nhẽ người là định dùng lời ngon ngọt dụ ta mắc bẫy, sau đó bắt nạt ta?!” Y thật đáng thương a, đã mồ côi cha mẹ, lại còn gặp phải kẻ bạc tình a...*(thỉnh hát khúc dân ca “Tiểu bạch thái”** ... = =)

“...” Sao lại thành nữ nhân bị bội tình thế này...- - “Ta đối với người còn chưa đủ tốt sao? Cơm ta nấu, bát ta rửa, ta cất, ta chỉ còn thiếu nước đem đồ cúng người như Phật nữa thôi, người nói từ lúc ta dọn vào đến giờ, người làm được gì a? Không hề! Người cái gì cũng bắt ta làm!”

“...Ân...” Chột dạ... “Kia, quần áo là ta giặt a?”

“ - -” Khinh thường nhìn y, “Đó là máy giặt làm cả, người chỉ có đem quần áo ném vào thôi.” Y còn muốn tranh công?

“...”

“Ta xem a, người là vì muốn thuê một nam giúp việc về, nên mới cho ta dọn vào ở đi?”

“...” Lâm Tử cũng nói như vậy... “Ha ha...” Mấy lời này làm sao nói ra được a, y thật oan ức mà... “Người so với nam giúp việc còn tốt hơn a...”

“Đúng, tốt hơn, có phải vì ta không chút oán than, còn không đòi tiền, đúng không?”

“... Ta nói người đừng so đo nữa mà...” Thật khó chịu.

“Này không gọi là so đo,” Lí hiên từng từ rõ ràng nói, “Ta là thật tâm muốn cùng người sống chung, cho nên, người ngày mai, vẫn phải quét dọn!”

“Ta là thật tâm muốn sống cùng người”. Lúc Giang Duy nghe đến lời này, thất thần một lát, lời này, cũng chưa có ai nói với y, ngay khi y đang động tâm bởi lời của hắn, Lí Hiên lại lập tức đẩy hắn xuống vực thẳm...

Ai (), làm thì làm, Giang Duy trong bụng nói, chỉ cần Lí Hiên sau đó không hối hận là được.

Ân, có một số người không làm việc nhà, cốt là vì lười biếng, nhưng Giang Duy a...cũng chỉ có thể nói y trời sinh không có khả năng tự chiều cổ mình tốt, dọn dẹp nhà cửa. Lau nhà thì sẽ làm cả sàn ngập nước *(hồi trước, y là đợi sàn khô = =)*, rửa bát mười cái có thể làm vỡ tới năm *(cho nên nhà y dùng chủ yếu là đồ nhựa hoặc inox)*, nấu nhiều cơm, chí ít cũng có thể ăn, không đến nỗi ngộ độc, có điều hơi khó ăn chút...

Dù sao cũng chỉ là khó ăn thôi, không phải không thể ăn a...Bằng không, Lí Hiên nghĩ tại sao y phải ra ngoài ăn nhiều năm đến vậy chứ?

Ai, hi vọng Lí Hiên từ từ sẽ hiểu được Giang Duy, đừng không chút kiên nhẫn, vứt bỏ y a.

Hết chương 28

* Tiểu bạch thái: là dân ca tỉnh Hà Bắc, nói về một tiểu cô nương mồ côi mẹ, cuộc sống bi thảm vô cùng.

29. Chương 29

Một buổi chiều nào đó, hiếm khi thấy cả Giang Duy và Lí hiên cùng sớm tan ca, liền cùng nhau đến trường tiểu học Hạ Thiên đón Giang Hoài về.

Nhìn ngoài cổng trường, các bậc phụ huynh tới đón con xếp hàng dài, Giang Duy không khỏi chạnh lòng, “Này không phải quá khoa trương rồi đi?” Còn hơn cả biểu tình quần chúng nữa... = =

“Ân?” Lí Hiên nhú mày khó hiểu, hỏi, “Người cũng không phải lần đầu tới đón Giang Hoài, tình trạng này chẳng phải lần đầu mới thấy đi?” Làm gì mà kinh ngạc như thấy chuyện lạ bốn phương vậy.

“Ân...” Giang Duy ngượng ngùng, gãi gãi đầu, “Ta lúc tan ca, tới trường, mọi người đều đã về cả rồi...”

Hắn khó tin nhìn Giang Duy, “Người không phải là muốn nói, người tới đón Giang Hoài đi?” Này không phải hơi vô trách nhiệm sao?

“Thường thôi mà,” Giang Duy sắc mặt bình thản vỗ vỗ vai hắn, “Lúc có nhiệm vụ, đến cơm ba bữa còn không đảm bảo được, nói gì tới đưa đón.”

Y trong lòng hiểu rõ, chính mình như vậy thực không xứng đáng là một người cha tốt, nhưng, y cũng là mồ côi cha mẹ a, này chẳng phải là tìm cơ thoái thác, mà thật sự là như vậy mà.

Ánh mắt y lộ vẻ bất đắc dĩ, Lí Hiên mím môi, nghĩ nghĩ một hồi, cũng vỗ vỗ vai y, “Yên tâm, yên tâm, hiện tại đã có ta là chỗ dựa vững chắc cho người rồi.”

“Người?” Giang Duy híp mắt cười, tỏ vẻ không tin tưởng, ngẩng đầu, hoài nghi nhìn hắn, “Người so với ta còn thấp hơn vài centimet đi? Đừng tưởng ăn vận vào rồi là ta nhận không ra.” Đúng là, dù y còn cao hơn, lớn tuổi hơn hắn, nhưng hắn có lẽ là chỗ dựa tốt đi?

Hắn sửa lại: “Là ba phân.”

“Ài, người đúng là thích tính toán chi li a!”

Bất quá, thời điểm mới gặp hẳn, y thật sự vô phát tưởng tượng Lí Hiên sẽ có bộ dạng như hiện tại.

Mặc tạp dề trong nhà bếp nấu ăn, quét dọn, phơi quần áo, đến trường đón trẻ về, ra chợ cùng đám *âu ba tang** cò kè giá cả = = Tuy nói cuộc sống là như vậy, nhưng hẳn quả thực làm Giang Duy vô cùng kinh ngạc.

Cái người này, đến tột cùng còn có bao nhiêu điều mà y chưa biết nữa?

“Có một số việc phải tính toán cẩn thận a.” Chẳng phải có chút tính toán thì cuộc sống mới thêm phần vui vẻ sao?

“Reng, reng, reng...”

Hai người còn định trò chuyện thêm đôi chút, lại bị tiếng chuông dồn dập cắt ngang, sau đó là vô số trẻ nhỏ từ trong trường ùa ra ngoài, Giang Duy vô pháp tưởng tượng, phải chen chúc trong đám đông này để tìm ra con mình, này so với lúc y đuổi bắt tội phạm còn khó hơn.

Cũng không đến ba hồi chuông sau, y còn đang bận rộn quan sát đám người, tìm bóng dáng con trai mình, góc áo lại bị kéo kéo, y cúi đầu xuống nhìn –

“Giang Hoài?!” Nó từ lúc nào đã ra tới đây a?! Y thế nào lại nhìn không thấy a?! Y cũng đã phóng 200% tinh lực ở cổng trường, thế nào lại không phát hiện ra chứ?

“Cha, người thật kém tầm ...” Lúc bắt trộm không phải thị lực rất tốt sao, như nào mà đến con trai mình cũng không tìm được? Xì, kém tầm (#)

“A?” Y khó chịu nhìn về phía Lí Hiên đang cười trộm, “Được rồi, được rồi,” Y xoay người ôm lấy đứa nhỏ, lại tính sai trọng lượng của nó, cước bộ lão đảo tí thì ngã nhào, “Giang Hoài a, con nặng vậy!” Y thiếu chút nữa sẽ mất mặt trước bao nhiêu người = =

“...” Giang Hoài bất mãn bĩu môi, “Cha, người thật sự rất kém tầm...” Thật không biết y có phải là cha hẳn không nữa...

Nó có thể không nặng sao? Không tính nó đang ở tuổi lớn, ngày trước ăn uống không đầy đủ, nay có Lí Hiên thúc thúc nấu cơm ngon canh ngọt cho, nó có thể không tăng cân sao?

Cho nên, nó mới nói, cha thật kém kỏi..Thật đấy...

Giang Duy vừa định phản bác lại – Y chính là một người cha rất quan tâm con cái a – lại bị Lí Hiên ngắt lời, “Rồi rồi, đi thôi, Giang Duy, người yên tâm về buồng Giang Hoài ra đi.” Hẳn nhịn cười, “Giang Hoài dù sao cũng tám tuổi rồi, cũng nặng gớm đấy.” Nói xong, không hiểu hẳn cố tình hay vô tình nhin không

được bật cười.

“... Hừ (^) !”

Giang Lí hai người cùng dạo bước về nhà, hình như lần trước cả ba người cùng đi đã là chuyện của nửa năm trước đi?

Thời gian trôi qua thật nhanh a...

“Cha, con lần này thi toán được 100 điểm a...”

Trẻ con vẫn là trẻ con, thanh âm khó nén vẻ kiêu ngạo.

Nhưng Giang Duy kia chẳng phải là người thích trêu chọc kẻ khác sao? Nếu như Giang Hoài muốn từ miệng Giang Duy nghe được lời khen ngợi, này quả là mơ mộng hão huyền a.

“Có phải hỏi $1+1=2$ không? Ta nhắm mắt cũng đạt được 100 điểm.” Ý đây không thèm, xem thường a.

“...” Biết ngay mà! Giang Hoài giận dữ, giấy giữa chạy tới bên cạnh Lí Hiên, “Lí Hiên thúc thúc...” Nhóc đáng thương nhìn, nháy nháy đôi mắt to tròn, nó muốn từ Lí Hiên giúp nó đòi lại công lí a.

“Ngoan,” Lí Hiên thân thiết xoa đầu nhóc, ngẩng đầu, không chút tán thành nhìn Giang Duy, “Trẻ con luôn thích được khen.” Chẳng trách Giang Hoài không nghe lời y, trong mắt đứa nhỏ này, y làm gì ra dáng một người cha chứ? Như nào lại cùng một đứa nhỏ tranh hơn thua?

Thật là...Ai...

Xem ngữ khí hần kia, y còn cần hần dạy bảo sao? “Người đóng vai chính diện, ta vai phản diện, người cũng thật tính toán a.” Khó trách Giang Hoài cả tâm tư cũng bị hần lừa gạt cả.

“Hhaha...” Hần nhướng mày cười, tâm tình vui vẻ, “Rồi rồi, nhanh về thôi.” Hần cúi đầu, “Không phải còn muốn về nhà xem tivi sao? Không về nhanh sẽ hết đó~”

“A!” Giang Hoài hét lớn, nũng nịu kéo tay Lí Hiên lắc qua lắc lại, “Nhanh lên, nhanh lên nào!”

“Là chương trình gì mà gấp vậy?”

“Lỡ dự hữu ước.”

“...” Hình như là một chương trình phỏng vấn mà? “Không phải phim hoạt hình sao?” Nó mới vài tuổi a? Như nào lại xem mấy chương trình khó hiểu vậy?

Hắn nhếch môi, kiêu ngạo cười, “Người không xem, đừng bắt người khác không được xem, “Lỗ dự hữu ước” là một chương trình phỏng vấn có chất lượng, về nhân chứng lịch sử, suy tư của con người, những bí mật về sinh mạng và tâm linh, tuy là Giang Hoài còn nhỏ, nhưng để nó học cách đối nhân xử thế trong xã hội cũng tốt.”

“Ta nhớ thời điểm chương trình này phát lại là lúc năm rưỡi a? Lúc này cũng lỡ rồi còn gì nữa.” Cần gì phải gấp gấp vậy?

Giang Hoài bướng bỉnh hướng y làm mặt quỷ, “Mới là lạ, mỗi lần cùng hai người về nhà, đều là vô cùng chậm chạp.” Hại nói bỏ lỡ mất mấy lần liền.

Hai người họ lúc nào cũng vừa đi vừa nói chuyện phiếm, có lúc còn tự dưng ngồi xuống ghế đá ven đường ngắm cảnh == Năm rưỡi có thể về đến nhà chắc? Bây giờ cũng chưa chắc được ăn cơm ấy chứ.

“A?” Giang Duy ngẩn người, “Rất chậm? Không phải chứ?” Y nhìn Lí Hiên, ánh mắt dò hỏi. Y cảm thấy không phải a.

“Ấn...” Hắn bình thường cũng sẽ không tính thời gian hai người về đến nhà, bất quá hình như lúc về đến nhà cũng hơi muộn thì phải... “Chắc thế...”

“Vậy thì đi nhanh lên nào!” Giang Hoài nóng vội kéo kéo tay hai người, “Tạt qua ngõ nhỏ, thẳng tiến!”

“Ai nha, chạy chậm chút, cẩn thận ngã!”

Y cũng Lí Hiên nhìn nhau cười, để Giang Hoài thuận lợi kéo tay hai người chạy.

Thì ra, không chỉ nhà có thêm một người, mà hết thấy mọi thứ, kể cả tốc độ về nhà, đều đã bị người này ảnh hưởng.

Hết chương 29

*Âu ba tang: là ngôn ngữ thường ngày, đại ý là: các bác gái, cô dì.

30. Chương 30: Thuận Theo Tự Nhiên

Cho dù Giang Hoài có chạy nhanh đến mấy, nhưng đồng chí Giang Duy kia không chịu phối hợp, thành ra cậu rất cục cũng không về kịp để xem phần mở đầu của chương trình, cậu tức giận, bĩu môi, chẳng nói chẳng rằng với Giang Duy cả buổi.

Giang Duy thở dài, thế mới nói vất vả sinh con trai, không bằng đi làm thịt nướng, thế nhưng nó chỉ vì một chương trình (mà cũng mới chỉ mất đoạn đầu thôi mà) liền dỗi y, tức chết đi mất!!

Hai người Giang Lí ra sức lấy lòng Giang Hoài, đến khi phải đem cậu về phòng ngủ, Giang Hoài rất cục nhịn không được, hỏi một câu làm hai người kia sững sốt không nói lên lời.

“Cha, người buổi tối đi ngủ làm gì mà phải đóng cửa a?”

Ấn?! Nó làm sao biết y khóa cửa?!

Giang Duy rất sợ Giang Hoài sẽ phát hiện ra, tim đập thành thịch, nhưng trên mặt vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, chỉ có mồ hôi trong tay thể hiện y đang lo sợ.

“Có chuyện gì sao?”

“Không a,” Giang Hoài cũng không biết câu hỏi của chính mình lại như tảng đá đè nặng lên Giang Duy cùng Lí Hiên. “Con đem qua đi vệ sinh xong, muốn qua xem cha cùng chú ngủ chưa.” Nhưng cửa phòng lại khóa, cậu nhớ rõ trước đây cha đi ngủ hình như không có khóa cửa a?

Giang Duy toàn thân căng thẳng dần thả lỏng, thiếu chút nữa hù chết y rồi, cứ tưởng Giang Hoài nghe được cái gì không nên thấy chứ.

“Nga,” Lí Hiên tỉnh ngộ, bất ngờ vỗ tay, “Là chú có thói quen khóa cửa. Tiểu Hoài nếu như muốn vào có thể gõ cửa.” Hắn mỉm cười vỗ vỗ lưng Giang Duy, ý bảo y cứ thoải mái đi.

Thầy giáo bảo, vào phòng gõ cửa là tác phong của trí thức, àn, cậu sẽ làm một tiểu trí thức a...Giang Hoài ngoan ngoãn gật đầu, “Vâng.”

Đến lúc nằm trên giường rồi, cậu mới nghĩ ra, “Thế sao Lí Tu tỷ lại nói Lí Hiên thúc thúc ngủ với ta chứ?” Chú ấy rõ ràng là ngủ cùng cha mà.

Bất quá, Lí Tu tỷ thật sự rất kì quái, luôn bắt chước các kí giả trên tivi, a, không, còn lợi hại hơn bọn họ nữa cơ, đến cả nhà bọn họ cùng bột giặt gì, cũng hỏi cho ra. = =

“Bởi vì tỷ ấy có rất nhiều việc muốn hỏi a,” Lí Hiên thản nhiên nói dối, “Tiểu Hoài nghĩ xem, nếu như tỷ

ấy biết chú cùng ba ba ngủ chung, nhất định sẽ hỏi tiểu Hoài rất nhiều câu hỏi a, tiểu Hoài có kiên nhẫn trả lời không?”

“Không đâu!” Không chút suy nghĩ, Giang Hoài nhanh nhẩu đáp, Lí Tu tử tuy là đối với cậu tốt lắm, nhưng mà về vấn đề hỏi han là cậu nhất định sẽ không kiên nhẫn!

“Vậy là tốt rồi, tiểu Hoài phải nhớ kĩ, không được nói cho tử ấy nha...” Hắc vương tử nhỏ, “Chúng ta ngoắc tay nào...”

“Được, ngoắc tay...”

Rốt cục cũng đem đứa nhỏ lừa thành công, Giang Kí hai người trở về phòng, Giang Duy vô lực ngã lên giường –

“Làm ta sợ muốn chết...”

Tối hôm qua, y cùng Lí Hiên đúng là có làm chuyện đó đó, có trời mới biết, lúc Giang Hoài đi qua có nghe thấy âm thanh gì không... = = Y lại không dám hỏi nhiều T T Ôi trời, trái tim y rất mỏng manh a, làm ơn đừng thử thách y có được không?!

Lí Hiên đi tới ngồi bên cạnh y, “Yên tâm, nó còn nhỏ, cho dù có nghe được, cũng chưa hiểu được.” Bất quá cũng may là hắc có thói quen khóa cửa, nếu như Giang Hoài tối qua trực tiếp mở cửa đi vào, lại thấy phải cái cảnh kia, thì hai người bọn họ nhất định gặp rắc rối to a.

Giang Duy xoay người, nhìn chằm chằm Lí hiên, “Người đã lừa gạt tiểu hài tử a!” Còn ngoắc tay nữa chứ...Cũng chỉ có Giang Hoài ngu ngốc mới tin tưởng hắc...

“Kia không gọi là lừa gạt a,” Hắc nghiêm túc chỉnh sửa, “Đấy là lời nói dối có thiện ý a.”

“Phi,” Y chu mỏ, còn nói cái gì mà lời nói dối có thiện ý chứ, hắc bị nhiễm phim truyền hình rồi chắc?

“Ở nước ngoài, những cặp đồng tính nếu như nhận nuôi con, bọn họ sẽ thú nhận thẳng thắn với đứa nhỏ về quan hệ của hai người.”

“Nhưng trong nước là khác biệt a, nước ngoài còn cho phép đồng tính kết hôn a.” Giang Duy trầm thổ dài, “Nó còn nhỏ, nói cho nó hiểu thế nào đây?” Nó rối loạn thì sao? Mà liệu nó có thể hiểu được không?

“Người lo sao?”

“Lo gì?”

“Nó lớn lên sẽ biết.” Không có chuyện gì có thể lừa dối cả một đời được, nếu như Giang Hoài trưởng thành rồi, như vậy, cho dù không nói, nó cũng sẽ tự mình phát hiện, đến thời điểm đó, y biết làm thế nào?

Y trước kia là hoàn toàn không lo lắng chuyện này, y căn bản đã hạ quyết tâm sống độc thân, Giang Duy trừng mắt nhìn Lí Hiên, tuy rằng người kia vô tội, nhưng mà không thể phủ nhận, hắn đã phá tan kế hoạch cả đời của y, nếu không có hắn, y có thể rơi vào hoàn cảnh kinh hồn bạt vía vậy không?

“Nói không lo là nói dối, nếu là người thì sao? Đành thuận theo tự nhiên thôi, bất kể sau này nó có biết hay không, có chấp nhận hay không, nó vẫn là con trai ta.” Máu mủ ruột già, đây là sự thật không thể chối cãi.

Lí Hiên khẽ cười nhìn y, “Yên tâm, cho dù thế nào, người vẫn là cha nó mà.”

Có một số việc, không cần thiết phải lo lắng, cứ để thuận theo tự nhiên, tuy đây chẳng phải cách ứng phó tích cực, nhưng ít ra, so với mù quáng làm bừa, thì tốt hơn nhiều.

31. Chương 31: Nhớ Nhưng

“Lí Hiên, tối ăn gì đây?”

Giang Duy đang dạo bước chọn mua thức ăn, quay đầu lại hỏi Lí Hiên, nhưng lời mới phát ra khỏi miệng làm y nhớ ra, Lí Hiên là vì đại diện cho cảnh sát trong trấn đi dự hội nghị rồi.

Không có nhà.

Từ lúc hai người chính thức sống chung đến giờ, rất ít khi Giang Lí, bọn họ phải xa nhau, đây là lần đầu a, thời hạn là ba ngày, hôm nay bất quá mới là ngày đầu thôi mà.

Tuy là trước kia cũng có vì tăng ca mà không về nhà, nhưng chỉ là một đêm thôi, có điều lần này, là tới ba ngày bốn đêm lận.

Thật không quen a.

Rất không quen a.

Không có ai nói cho y nghe ngày ba bữa nên mua cái gì, cũng chẳng có người cùng y trong bếp rửa chén, không có người bắt y tỉnh giấc để lau khô tóc, lại không có người dọn hần chơi vừa thôi, đừng đi ngủ muộn...

Hai người ở chung đã được bao lâu a? Còn chưa tới một năm đi?

Vì sao Giang Duy đã có cảm giác chính mình không thể li khai Lí Hiên rồi a?

Giang Hoài cũng cảm thấy không quen, tóm lại, ba ba cũng không ôn nhu như chú, ba ba buổi sáng không có gọi cậu dậy, làm hại cậu đi học muộn...Nếu như là ngày thường, Giang Duy nhất định sẽ tranh cãi với Giang Hoài, sau đó kéo Lí Hiên vào cuộc, hung hãn giáo huấn đứa nhỏ, nói cho cậu biết, ai mới là ba cậu.

Nhưng hôm nay không có a.

Có chút nhớ nhưng a.

Nhớ đôi tay Lí Hiên ấm áp, mỗi sáng đều vì y mà chuẩn bị quần áo.

Nhớ đôi mắt hần tràn ngập tiếc ý, trong lúc y đang rửa bát, sẽ tựa bên cửa cùng y nói chuyện.

Nhớ lời lải nhải của hần, nhắc nhở bản thân không được tiêu tiền mua những thứ linh tinh.

Nhớ cơ thể ấm áp của hần, giường đôi lớn như vậy, một mình y nằm ngủ chung quy cũng rất lạnh lẽo.

Đã không muốn rời xa hần rồi sao?

Đã muốn nghiện hần rồi sao?

Đáp án có lẽ đã quá rõ ràng rồi.

Giang Duy vô pháp phủ nhận, nỗi nhớ điên cuồng đã bao trùm toàn tâm tư y.

Chưa từng nghĩ qua, chính y lại có thể nhớ một người đến thế.

Lí Hiên, ta muốn ngươi, mau về đi.

Ba ngày sau, Lí Hiên mang theo một đồng hành lí trở về.

Giang Hoài còn chưa tan học, Giang Duy còn chưa tới ca trực.

“Ta về rồi đây.” Mở ra cánh cửa, hướng vào phòng hô lớn, lát sau đã nhận được lời đáp.

Quả nhiên, vẫn là ở nhà mình thoải mái.

“Người về rồi a.” Giang Duy khó nén nổi cao hứng chạy tới, giúp hấn bê hành lí vào nhà, “Cái gì mà nhiều vậy?” Y cau mày, nếu y nhớ không nhầm, hấn là đi công tác chứ không phải đi du lịch a?

“Là trà Lí Di, mứt quả Tiểu Phương, quả trà Ngô Tư...” Hấn mất cả một buổi chiều mới mua được hết chỗ này đó.

“Của ta đâu?” Một đồng lớn, đều là cho người trong sở cả... ==

“Haha, không có quên đâu a~ tại hành lí tương đối nhiều, người tự mình tìm đi.” Buông cái túi lớn bên người xuống, Lí Hiên ôm lấy Giang Duy, hai tay vòng bên thắt lưng y, đặt cằm lên vai y, “Có nhớ ta không?”

Tục ngữ có câu, tiểu biệt thắng tân hôn*, quả nhiên là có đạo lí.

Lí Hiên cảm thấy, chính mình tựa hồ như càng ngày càng không muốn rời xa căn nhà này, rời xa Giang Duy.

“Nhớ lắm.” Nũng nịu ôm lấy Lí Hiên, Giang Duy gắng sức hít lấy mùi hương đàn ông của hấn, mạnh miệng nói ra nỗi nhớ của mình.

Trái lại làm Lí Hiên giật mình, nghĩ tới nghĩ lui, cũng cười theo.

Nguyên lại, nỗi nhớ này, cũng không chỉ có một người.

Hết chương 31

* Tiểu biệt thắng tân hôn: Đêm “gặp gỡ” sau ít ngày xa cách còn... hơn đêm tân hôn

32. Chương 32: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn

Tục ngữ nói chí phải, thành ra tối đó, hai người có chút phóng đã cũng không quá đáng.

Kích tình quá đi, căn phòng còn ngập tràn không khí ám muội.

Lí Hiên mờ ám vươn tay vuốt lấy xương quai xanh của y, ngửi khí trên chọc, “Hiếm có a...” Nếu như nói tạm xa nhau mà đổi lại được chủ động từ Giang Duy, hấn từ nay chăm đi công tác một chút để tăng thêm chút tình thú...

Giang Duy bắt mắt thường cho hấn ánh mắt sát khí, không thấy y đã muốn đứng không nổi rồi sao? Còn muốn trêu chọc nữa?

Nhưng ánh mắt ấy lọt vào mắt Lí Hiên dục hỏa mới ngưng, lại mang theo ý câu dẫn, “Đừng nhìn ta như vậy, người sáng mai còn muốn đi làm chứ?” Thanh âm hấn lộ rõ vẻ ám muội.

Hừ, là hấn đầu óc không trong sáng, y liên quan gì chứ?

Kích động cái rắm...Y hiện tại thất lưng tê dại hết cả, nếu không thì ngày mai xin nghỉ đi, dù sao trong sở cũng không có việc gì trọng yếu.

Thật khó tin a, chính y thế nào lại nhớ một người, nhưng chỉ là xa cách có ba hôm thôi, việc này nếu là trước kia, chính y cũng không thể tin nổi đi?

Dựa vào hấn đã muốn thành thói quen rồi a...

Nếu như chia xa, sẽ nhớ, xem ra, quan hệ hiện tại của bọn họ chẳng phải đang rất nguy hiểm sao?

“Lí Hiên...” Giang Duy thấp giọng nói.

“Gì?”

“Người có thấy rất không công bằng?”

“Cái gì không công bằng?” Y lại đem trọng tâm câu chuyện ném đi đâu rồi?

Giang Duy cắn cắn môi, không dám nhìn thẳng vào hấn, “Ta nhớ người, hình như đã muốn dựa vào người cả đời...” Mà muốn dựa vào hấn, không phải là tình cảm đi?

“...” Lí Hiên trầm mặc, “Người muốn nói gì?”

Ngữ khí hấn vẫn nhẹ như gió thoảng qua mặt nước, nhưng Giang Duy biết, Lí Hiên đã muốn nổi giận rồi.

Y có phần hối hận, có lẽ y không nên nói lời đó, ít nhất, là không phải lúc này.

Nhưng hôm nay, lời đã nói ra rồi, y chỉ có thể kiên trì nói tiếp.

“Bởi vì ta cảm thấy, chính mình dựa vào người, tựa hồ như là thói quen, không phải tình cảm.”

Y sợ hãi.

Có lẽ vì khoảng thời gian này quá đổi hạnh phúc, làm y suy nghĩ lung tung, cũng có khi vì y đã cô đơn quá lâu, cho nên mới đổi Lí Hiên nảy sinh một loại thói quen ỷ lại?

Con người dù sao cũng là động vật sống theo đàn, có lẽ vì y đã cô đơn quá lâu, thời điểm này, cho dù là ai chẳng nữa, chỉ cần đối tốt với y, y đều có thể như chết đuối vớ được gỗ nổi?

Y đối với tháng ngày hiện tại cảm thấy thực thỏa mãn.

Chính vì loại thỏa mãn này làm y bắt đầu lo lắng, bắt đầu hoang mang.

Cũng có thể nói, y có phần lúng túng.

Lí Hiên không đáp, hắn chỉ lẳng lặng nhìn Giang Duy, không phần nộ gào rống, trách cứ, trong đầu hắn rốt cục đang suy nghĩ những gì, mà không chút vội vàng đáp lại, chỉ lẳng lặng nhìn.

Giang Duy có thể cảm giác được ánh mắt chăm chú của hắn, y muốn nhắm mắt làm ngơ, nhưng lại kiềm chế không được quay đầu lại.

“...Người cho rằng cái gì là tình cảm?” Ánh mắt sáng tự dỗi vào y, “Người đối với ta có ý muốn ỷ lại, thói quen, nhớ, chẳng phải đây là tình cảm sao?”

“Nhưng tình cảm này, có phải tình yêu không?”

“Ta thấy người xem ra không chỉ thích đóng phim tình cảm, còn thích suy nghĩ linh tinh nữa,” Hắn cười cười kéo cổ tay y, há miệng cắn, để lại dấu răng rõ.

Giang Duy khẽ cau mày, nhưng không kêu đau, y đang đợi câu sau của hắn.

“Tình cảm gia đình có rằng buộc huyết thống, có thể vì tình bạn mà hi sinh cả mạng sống, chỉ có tình yêu...” Hắn cố tình dừng lại.

“Tình yêu thì sao?” Giúp bạn không tiếc mạng sống? Nếu như hắn cần, y có thể cho a, vậy, y cùng hắn, là tình bạn sao?

“Chỉ có tình yêu, mới làm con người nảy sinh dục vọng.”

Ngã – Nguyên bản Giang Duy đang vô cùng kì vọng nghe thấy thế, liền tức muốn ói máu, “Ta nghĩ người

sẽ nói cái gì huyền ảo, triết lí một chút chứ...” Cái lời này, trên mạng y thấy cả đồng, còn cần hấn giảng cho sao?

Hấn cười nhẹ, tiếp nhận cái nhìn khinh thường của Giang Duy, Lí Hiên vẫn chưa dừng lại.

“Đối với người mà nói, những lời này là dễ hiểu nhất.” Bởi vì cuộc sống của y cũng rất giản đơn.

Chủ đề vừa chuyển, hấn mang theo vẻ mặt cười cười, nói: “Ta vốn không định nhắc lại chuyện cũ, nhưng người đã hỏi vậy, ta cũng không thể không cùng người nói cho rõ ràng. Giang Duy.”

“Hả?” Chuyện cũ? Hấn cùng y có chuyện gì chưa giải quyết sao?

“Đêm đó, người thực sự say sao?”

Chuyện ngày đó đã thay đổi toàn bộ cuộc sống của hai người bọn họ, bằng không, hấn không có thẳng thắn cùng y dây dưa như này, có lẽ, đến lúc này, bọn họ vẫn chỉ là bạn bè thôi.

“ ... ”

Không đến nỗi say như chết, con người trong thâm tâm vẫn che dấu một bức tường bảo vệ, rượu có thể làm cho nó yếu đi, nhưng không thể pha tan hoàn toàn.

Huống chi, đêm đó, hấn chính là nghe rõ, y gọi tên hấn mà.

“Đàn ông là loại động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, những lời này tuy là hơi cực đoan, nhưng không phải là không có lý, làm người đôi khi nên nghe theo dục vọng của bản thân, mà không phải suy nghĩ dưới góc độ lý trí.”

À, trừ phi đây là thánh nhân đi?

Mà bọn họ, chẳng qua là những con người bình thường thôi a.

“...” Lời này nghe qua thật có chút hoang đường, nhưng từ miệng hấn nói ra lại khiến người ta tin tưởng, “Mà cho dù là thế, chỉ là dục vọng, cũng không phải tình yêu a?” Y đối với việc này chính là vẫn lo lắng.

Nếu hấn đối với y thật tốt, nhưng cuối cùng đổi lại bất quá là thời gian hấn cô đơn, thì thật không công bằng.

Y không muốn thiếu nợ hấn.

Khóe môi hần khê giật, trào phúng mắng y đa tâm, “Người đối ta muốn ý lại, nhớ nhưng, đã thành thói quen, cho dù lúc này chưa yêu, sau này nhất định sẽ thần phục dưới chân ta thôi.” Tiểu ý lộ rõ trên khóe môi hần, sở thích trêu đùa của hần bùng phát rồi.

“Gì mà tự tin vậy?”

Khúc mắc đã được tháo gỡ, tảng đá trong lòng rốt cục có thể hạ xuống, đàn ông đầy mị lực như hần, nếu không yêu, nhất định y là người chịu thiệt.

“Chiều theo những gì Lí Tu nói, ta chính là bảo vật của Đông trấn, chỉ cần là vật sống sẽ bị ta mê hoặc, huống chi người chỉ là một người nhỏ bé, đúng không Giang Duy?”

“...” Nữ nhân kia nói cũng thật khoa trương đi? Đến khi nàng cho xuất bản cuốn sách về trai đẹp, chắc hàng nghìn thiếu nữ chạy tới tranh mua mất.

Lí Hiên đã trở lại, cuộc sống lại bình thường như cũ.

Đêm đó, mờ mịt đã muốn theo gió cuốn đi.

Sóng sớm, Giang Hoài hạnh phúc ăn cháo Lí Hiên nấu, thuận tiện đem thức ăn ba ngày của Giang Duy nấu, không chút kiêng nể đem cho tiểu cầu giải quyết.

Nắng mai xuyên qua khung cửa lọt vào trong nhà, khiến người ta cảm thấy ấm áp, đến tốt cùng là ánh nắng làm người ta thấy ấm, hay chính là tâm bọn họ sưởi ấm cho nhau a?

33. Chương 33: Nhắc Nhở Hút Thuốc Ít Thôi

Một ngày nào đó, Lí Hiên tan tầm trở về nhà, thế mà lại bất ngờ ngửi thấy vị khói xa lạ, ban đầu hần còn tưởng trong nhà có khách, đi qua phòng sách, mới phát hiện ra, Giang Duy đang ngậm một điếu, quay mặt vào máy tính “ba ba ba” đánh máy, còn có bộ dạng vẻ không kiên nhẫn.

Giang Duy hút thuốc sao?

Lí Hiên bụng đầy nghi vấn, tới trước nhà bếp cất đồ ăn, rót một cốc nước mang vào phòng sách – không cần hỏi nhiều, thời điểm đi làm lại không có mặt ở trong sở, lại ở nhà đánh máy như này, đến tám phần là lại gây ra họa gì, khiến Lí Sở đuổi về nhà viết bản kiểm điểm rồi.

Y như nào lại không thông minh như vậy?

“A? Người về rồi.” Toàn tâm chăm chú vào viết bản kiểm điểm, Giang Duy mãi đến khi nước dâng lên đến tận miệng mới phát hiện ra sự tồn tại của Lí Hiên, ai...Y mệt mỏi cào cào mái tóc lộn xộn, “Mệt chết mất...”

Viết kiểm điểm gì chứ...Lí Sở xem hắn là trẻ con sao?

Có mắc một lỗi nhỏ cũng phải về viết kiểm điểm, lại còn cảnh báo y không được nhờ người viết hộ nữa chứ...Kháo! Quá đáng!

“Lần này là bị làm sao vậy?” Lí Sở sẽ không vô duyên vô cớ bắt y tan ca giữa giờ đâu, người ta sẽ không để y chiếm được nhiều tiện nghi vậy a~

Giang Duy khóe miệng căng thẳng, thờ ơ nói, “ Không phải chỉ là lúc bắt trộm, không cẩn thận đâm phải tuần cảnh thôi sao...Ta hét lớn là đang bắt trộm, hắn còn ngăn ta lại hỏi phát sinh chuyện gì...= = Đầu óc hắn bị cái gì đâu liên qua ta.” NND1, còn gãy xương, chân như nào lại dễ gãy vậy chứ?

= =...

“Kẻ trộm có bắt được không?”

“Bắt được thì bắt được, bắt quá rằng cửa bị gãy mất. TMD2, ta còn không có bảo tập cảnh bắt hắn, một kẻ trộm cũng dám ở trước mặt ta mà giương oai!” Càng là y phẫn nộ, “Ta phải gọi điện cho Lí Tu ở trong sở hảo hảo giáo huấn cái thằng chết tiệt ấy mới được!” Đừng tưởng là một kẻ trộm không giết người, phóng hỏa mà có thể nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật!

..... “Bình tĩnh nào...” Thật thô lỗ a, khó trách có người nói cảnh sát bọn họ chẳng khác nào lưu manh, nhìn Giang Duy xem, có ai không tin chứ?

“Bình tĩnh cái rắm ấy!” Y văng bậy.

“ ... ”

Lí hiên thực sự không phải là một người giỏi an ủi kẻ khác, bắt quá, nói thế nào, hắn cùng Giang Duy ở chung lâu như vậy, ít cũng học được đôi chút cách đối xử đề, “Ta cũng không biết người có hút thuốc.”

Cùng y ở chung cũng gần một năm rồi đi? Hắn cho tới giờ đều không thấy trên người y có mùi khói, trước kia cũng chưa từng ngửi thấy a...A, không đúng, là có vài lần thấy vị khói nhàn nhạt, nhưng lúc ấy chỉ nghĩ y cùng người khác nói chuyện phiếm, vương phải thôi.

Giang Duy không tin nhìn lại, “Người không biết?” Hắn không phải rất giỏi đoán ý quá lời nói và sắc mặt sao?

“Ta quả thực không biết.”

Giang Duy tắc lưỡi, hướng hẳn lắc lắc ngón tay, “Ta thật thất vọng về người a...”

Y trước đây quả thực không hút thuốc.

Ngày nay, nam nhân không hút thuốc chính là một bảo vật trong xã hội a, y trước đây cũng từng là một bảo vật, đầu tiên là muốn cảm ơn cha mẹ đã dạy dỗ y từ nhỏ. Mẹ y trước đây đã nói hơn vài ngàn lần câu “Đàn ông hút thuốc không ai yêu”, cùng những gì thực tế trải qua, y kiên trì giữ mình hai mươi năm.

Đương nhiên, cá nhân y thích môi trường trong lành, cũng là một nguyên nhân.

Tiếp đó, đến tuổi hừng thú với thuốc lá, y lại có con nhỏ.

Y nhớ rõ các bác trong trấn không ngại phiền, luôn nhắc y, hệ hô hấp của trẻ nhỏ thực yếu ớt, không được hút thuốc, đến nơi đông người thì phải lấy tay che mũi, không để nó ngửi thấy mùi khói.

Y là một người rất ngoan a, đương nhiên đem những điều cấm của mọi người dặn ghi tạc trong lòng.

Nhưng, đây là ngày trước a.

Giang Duy xem như thuộc tổ hình sự, tuy là ở trong thời bình, nhưng khi có chuyện vẫn rất căng thẳng lợi hại, thời điểm ấy, để giải tỏa áp lực, y bắt đầu hút thuốc.

Bình thường y không hút, bắt quá, lúc nhiệm vụ quan trọng thì hút vài bao thôi.

“Về sau hút ít đi.”

“Ta biết rồi.” Y trả lời có chút thờ ơ.

“Ta cùng người nói chuyện nghiêm túc đấy.” Lăn qua lăn lại gì chứ, dù sao, y đem rồi còn không phải muốn tìm hẳn nhờ viết hộ sao? Đừng tưởng hiện tại giả bộ này nọ là có thể lừa được hẳn, từ lúc tới ở chung với y đến giờ, hẳn cũng đã viết hộ y không ít bản kiểm điểm... = = Hẳn viết đến phát chán rồi.

“Haha...” Giang Duy cột nả cười, ngẩng đầu nhìn hẳn, “Ta biết, ta biết mà, ta cũng không tính hút nhiều đâu.” So với người ta một ngày một bao, thì y xem ra hút thuốc chỉ mang tính chơi đùa thôi. *(Hút thuốc cùng tính là một thú vui sao?)*

“Phải ít hút thuốc đấy,” Hẳn tức giận vỗ trán y, “Ta cũng không muốn sau này nguyên nhân tử vong của

ta lại là do hít phải quá nhiều khói thuốc đầu.”

“...Ra là người sợ chết à?” Người hút là y a, có phải hần đầu chứ? Đây là lo cho y đi? Hahaha...

Không đếm xỉa tới y đang làm nũng == Kinh thường ánh mắt y giả “ngây thơ, trong sáng”, hần một phen kéo y, “Viết cái gì thì viết, tùy tiện như những bản trước đây, giọng điệu hối lỗi là được rồi.” Thay vì lãng phí thời gian ngồi đây, không bằng ra ngoài giúp hần rửa đồ.

“Tránh ra, tránh ra,” Y xua tay hần, “Người cho Lí Sở dễ bị lừa vậy chắc? Mỗi bản kiểm điểm của bọn ta, hần đều đọc rất kĩ một lượt, người cho là hần dễ bị lừa sao?” Y ngày mai phải nộp rồi, hần còn tới quấy nhiễu thời gian quý báu của y nữa.

“...” Lí Hiên bất đắc dĩ xoa xoa hai tay, “Vậy không còn cách nào khác, ta định chỉ người biện pháp, để người lần sau khỏi phải viết kiểm điểm.”

“Biện pháp gì?” Là nói bậy sao? Có chủ kiến gì đây?

Copy Lí Sở sẽ nhận ra, lên mạng sao chép, lại chịu Lí Tu giám sát... == Y cũng không phải ngu ngốc, nếu có biện pháp, y đã sớm nghĩ ra rồi.

Lí Hiên thiêu mi cười bí hiểm, “Người không tin ta, ta cũng lười nói, lãng phí nước miếng, quên đi, ta đi nấu cơm đây.” Ai, , đừng nói hần là người không tốt, là chính y muốn đuổi hần ra ngoài a.

Nhìn bộ dạng Lí Hiên đầy tự tin, y biết, hần chính là muốn lừa mình thôi, Giang Duy lắc đầu, “Đi, ta giúp người rửa rau,” Y tựa vào vai hần, vừa đi, vừa không quên nhắc, “Mấy người phụ nữ kia thật khó đối phó, người phải giúp ta nghĩ xem có biện pháp nào không, ta tốt xấu gì cũng là một tổ trưởng nhỏ a, lúc nào cũng vô cớ bị Lí Tu bắt nạt không à!”

Lí Hiên lại nhắc Giang Duy, hút thuốc ít thôi, cũng không bắt y bỏ thuốc, chính y cũng là người lớn rồi, phải đối tốt với chính mình, tự y phải lo lắng, mà những việc hần có thể làm, chỉ là ở bên cạnh nhắc nhở một hai câu thôi.

Hết chương 33

1: *NND* = nai nai de: Con bà nó, mẹ nội nó

2: *TMD*: phát âm là ‘ta ma de’: “Con mẹ nó!”

34. Chương 34: Đố Kị Của Nam Nhân

Cuối tuần, khó có được thời gian nghỉ mà hai cha con cùng ngồi trong phòng khách, xem tivi thì cứ xem, chơi điện tử cứ việc chơi, nước sông không phạm nước giếng, đều chỉ chú tâm tới sở thích của riêng mình.

Nhân lúc quảng cáo, Giang Hoài lẩn qua bên kia ghế, “Ba ba, tối nay con muốn ăn hải sản.”

Hải sản? Khóe mắt Giang Duy giật giật, “Con có biết cha cùng tôm đờn trước là tình địch mà...” Y bị dị ứng tôm a.

Cậu cũng có nói là muốn ăn tôm đâu, y làm gì mà phản ứng gay gắt quá vậy... “Thế thì...o()o cá đi?” Cậu đề nghị.

“Nếu cha mà mang thứ ấy đặt lên bàn, nhất định Lí Hiên sẽ xử tử ta a... ==” Hấn bị dị ứng cá.

Trùng hợp ghê cơ, nhà bọn họ, ba người, một người dị ứng tôm, một người dị ứng cá, còn có một thành viên lại vô cùng ham thích hải sản. == Thế này thì lúc chọn đồ ăn cũng rất vất vả nha.

Vênh mặt, Giang Hoài bộ dạng “Ta không chết thì ngươi chết”, tiểu tử này, thích cùng cha cậu đùa giỡn lắm hả?

“...Không thì, con chết đói đó...”

Đây là uy hiếp quá lộ liễu đi!

Vốn định nói, chết đói kệ ngươi, nhưng lại nghĩ ra, không đúng a, hiện tại trong nhà, người mua đồ ăn không phải là y a, nấu ăn cũng chẳng phải y, cho nên phải suy nghĩ cũng không phải y nha...Hắc hắc...Đúng nha...

“... b X X Thế thì ăn cua được không...”

“Oh...Yeah...”

Cầm lấy di động, ấn vài phím, tiếng “Bíp bíp” vang lên, Lí Hiên này, thật không theo một gì cả, thời nào rồi còn để tiếng chuông chờ cũ rích thế chứ, đợi tối hấn về, y giúp hấn lên mạng tải vài bài nhạc chờ hay ho, lôi hấn vào trào lưu chung...

Điện thoại kêu một lát, liền có người bắt máy.

“Lí Hiên a...Ngươi tan tầm nhớ đi mua đồ ăn.”

Phía đầu dây bên kia, Lí Hiên cau mày, ngữ khí bất mãn, “Vì sao chứ? Người buổi chiều không phải được nghỉ sao?” Hấn đi làm từ tám giờ đến ba giờ, trừ thời gian ăn trưa ra, đến lúc này vẫn còn đang làm nhiệm vụ, hấn chế giễu, ở nhà nghỉ ngơi còn muốn hấn phải đi mua đồ ăn?!

“Người làm sao biết được?” Y hiện tại đang cùng nhiều người bàn luận, “Nhóm ta xuống dưới lòng đất đánh boss.” Trời đất bao la, chơi là nhất.

“....”

“Đi đi...Giang Hoài nói tối nay muốn ăn hải sản.”

“Tôm hả?” Hấn cố tình nói.

“Đi chết đi, cá!”

“Ta gác máy đây.” Xem ai hơn ai.

Y bận rộn, một tay giữ điện thoại, một tay chỉnh nhân vật, “...Cua đi...”

“Biết rồi.” Cua? Thế mà cũng phiền hấn đi mua...Thôi, để Giang Duy đi chọn cái thứ này, cũng phiền lắm.

Lại căn dặn thêm vài câu, đơn giản là buổi chiều có nhân viên công ty điện lực tới thu tiền, người quả lí cũng tới thu phí bảo quản, vân vân, tắt máy, Lí Hiên nhìn di động ba giây, vẻ mặt cứng ngắc cả một ngày dài, cuối cùng cũng lộ ra một mặt tiếu ý.

Buổi tối, ba người cùng đi dọc bờ sông tản bộ.

Giang Hoài sớm đã chạy tới trước xem náo nhiệt, Lí Hiên cũng Giang Duy ở đằng sau chậm chậm, tiêu sái.

So với đám người náo nhiệt, bọn họ thích những con ngõ nhỏ, thanh tịnh hơn.

“Giang Duy.”

Đang đi, Lí Hiên đột nhiên mở lời.

“Gi?”

“...Về sau, người ít đi cùng Tiểu Lưu trong tổ người đi.” Hấn trầm mặc một hồi mới nói.

“Tiểu Lưu? Làm gì? Nàng trêu chọc người sao?” Nàng là cấp dưới của y đã gần hai năm, thái độ cư xử coi như cũng tốt a, sao thế, là không cẩn thận đắc tội hử a?

Cho dù có người chọc giận hử, y cũng sẽ không “trả thù” vậy đâu...Hử cho hử là ai chứ, lòng dạ hẹp hòi.

“...Người không biết, tin đồn nàng thích người sao, đến cả sở chỗ ta cũng biết?”

“Hử? Tiểu Lưu thích ta? Người đùa à?” Y cùng nàng hơn kém nhau mấy tuổi lận...Hơn nữa, y nghe nói, nàng hình như là còn đang có mang con ai a. Hử nghe tin này từ đâu vậy? Như thế nào, hử lại giống Lí Tu, thích nghe tin đồn vậy a... -- (Người cũng thế còn gì nữa...)

“Là do thần kinh người quá chậm, không cảm thấy,” Cái tính ngơ ngơ ngác ngác của y mà đòi có thể nhìn thấy được tâm tư phụ nữ sao? Ngay cả Lí Tu y còn chẳng nhìn thấu được.

“Nàng không đối người có tình ý, sao mỗi ngày đều làm cơm hộp cho người? Người tưởng người ta ăn cơm rừng mớ mà làm chắc?...Hay là người nghĩ là, nàng chỉ đang luyện tập trù nghệ, “thuận tiện” làm cho người?”

“Ừm...” Nghĩ mới thấy a...Hử không phải cảm thấy y tốt số hơn những người khác sao...

“Thật à?” Hứng thú với một gã nam nhân đã ly hôn, còn mang theo một đứa nhỏ?

Hử cau mày, “Thật sự thế nào, ta không biết, dù sao trong viện đều đồn như vậy. Về sau ít cùng nàng ra ngoài làm nhiệm vụ thôi, dù bắt đắc dĩ thì cũng phải kéo theo một người nữa.”

Hử ban chiều chợt nghe thấy lưu Thanh trong tổ nói cái gì mà, mùa xuân của Giang Duy rốt cục cũng đã tới, linh tinh gì đó, nói đến tận giữa trưa == Hử cũng không nói gì thêm, cũng hiểu rõ, “mùa xuân” kia có nghĩa là thời điểm được con gái yêu thích...

Nga? Ra là thế a...

Giang Duy khước miệng chậm rãi gọi lên, suýt nữa thì cười ra tiếng, “(*^__^*) Hì hì...Lí Hiên a, người có biết chữ “ghen” viết thế nào không?”

Không nhận ra được âm mưu của Giang Duy, hay là vì, đối với lời nói lúc nãy của chính mình cảm thấy có phần không đúng, Lí Hiên không chút suy nghĩ, trả lời, “Làm sao? Không phải là hai nữ tử đứng cạnh nhau*...”

Giang Duy cười càng thêm đắc ý, “Chính là ghen cũng không chỉ có nữ nhân thôi a~” Tuy là đêm x tối, không thấy rõ vẻ mặt của hử, chính là y vô cùng chắc chắn, lấy bàn chân y ra bảo đảm, Lí Hiên, hử đang ghen đi? Hắc hắc ^__^

“ ... ”

Có khi hấn ghen thật.

Chỉ có thể giải thích là vì hấn lúc ấy nửa đêm, nên không để ý.

Cơ mà, ghen, cảm giác này thực xa lạ, thế nhưng lại xuất hiện trên người hấn, nếu như là trước đây, y nhất định sẽ không tin đi. Ha ha...

Nhưng mà, loại cảm giác này, không tồi nha.

Tuy là ghen, nhưng mà là vì Giang Duy mà ghen đó.

Chỉ điểm ấy thôi, cũng đủ để y không bài trừ từ “ghen” này rồi.

Thấy Giang Duy thoải mái bước lên phía trước, đắc ý sao?

Thôi thì kệ y thoải mái đi.

Hết chương 34

* Ghen: : ghép từ chữ nữ () + hộ () + nữ ()

35. Chương 35: Chuyện Tối Lãng Mạn

Một ngày nào đó, Giang Duy tâm huyết dâng tràn, hỏi, “Chúng ta bao lâu rồi không có hẹn hò nhỉ?”

“Chúng ta đã từng hẹn hò qua sao...” Lí Hiên mím môi suy nghĩ, hình như chưa từng a? Nếu như cùng đi đón Giang Hoài cũng được tính là hẹn hò, thì xem ra là rất thường xuyên đấy. = =

Thật là một người nhạt nhẽo a...”Trên tivi nói không có sự thấu hiểu lẫn nhau chính là nguyên nhân hàng đầu dẫn đến li hôn đấy.”

“...Chúng ta cũng được xem như phu thê sao?” Bọn họ nói đúng hơn, phải là phu phu mới đúng đi?

“...” Nhịn, nhịn đi một chút để trời yên biển lặng... “Mình hẹn hò đi?” Gã này thật không thú vị gì hết...Y

ngày xưa như nào lại nhìn trúng hấn chứ...

“Chúng ta chẳng phải vừa mới dùng hết ngày nghỉ rồi sao.” Hơn nữa là đã nghỉ cho liền một tháng...Bất quá, hiện tại hấn đã quên mất lúc đó nghỉ vì lí do gì rồi... = =

“...” Giang Duy bắt mẫn bữu môi, trong bụng lại đang ngầm tính toán...Cảnh sát nếu như bỏ ca trực, liệu có bị trách mắng không a.

Lí Hiên kéo Giang Duy lại, vòng tay qua thắt lưng, chế trụ đôi môi đang kháng nghị của y.

Lại cảm thấy bất an sao?

Dứt ra khỏi nụ hôn, Giang Duy vẫn không cam chịu, quay lại đề tài mới nói, “Ta thấy, chúng ta cùng từ “lãng mạn” cách biệt quá.”

“Là sao?” Chắc, nhàn rồi quá, nên trong đầu lại nghĩ lung tung rồi, y chẳng nhẽ không thấy hấn đang vội viết báo cáo sao? Vậy mà còn không biết xấu hổ tới quấy rối hấn... = =

“Người xem, chúng ta còn chưa có chính thức hẹn hò a, mà đáng ra phải là một thế giới ngọt ngào chỉ có hai người, không có Giang Hoài đi bên, chúng ta đến cả xem phim cũng chưa đi qua nữa,...” Có cảm giác chẳng khác gì là bạn bè thường ngày.

Tuy là bọn họ so với bạn bè không giống nhau, nhưng nói tính yêu, bản chất cũng như nhau cả, đều có thể nhìn qua là biết, nhưng bọn họ thì sao a, nhìn chẳng ra cái gì hết cả.

Bạn bình thường, không phải cũng sẽ hẹn hò sao? Theo lời của Lí Hiên, bọn họ chưa từng hẹn hò qua, thế thì sao tính là người yêu được!

“Người muốn hẹn hò? Xem phim à?” Vừa làm xong hồ sơ bảo vệ, Lí Hiên tắt máy tính, nhìn thẳng y.

Nếu như y thích, thì hấn cũng nguyện ý.

Chỉ là hấn thấy tò mò, người lúc nào cũng cho hẹn hò chỉ tổ tốn thời gian như Giang Duy, như thế nào lại đột nhiên nghĩ ra ý định này.

Lại nói, bọn họ quen nhau hơn hai năm (không nên hỏi ta vì sao thời gian trôi nhanh vậy a...= =), ở chung với nhau gần một năm, nhưng vẫn chưa từng hẹn hò...

Àn, kể ra cũng không đúng, còn phải xem hẹn hò với mỗi người có khái niệm gì nữa, hấn cùng Giang Duy mỗi ngày ngắt đầu không gặp, cúi đầu đã thấy, với hấn, coi như đây là hẹn hò rồi a?

“Ừ...” Cũng không vấn đề gì... “Tổ bọn ta có nhóc Tiểu Hỏa Đàm đang yêu, ta mỗi ngày ngoại trừ làm việc ra, còn quan sát xem trai gái nhà người ta yêu nhau như thế nào...Đây không phải tham khảo sao...”

“...” Đúng là do nhàn rỗi quá đây mà... == Thời gian đi làm, y làm được cái gì chứ? “Quan sát kết quả thấy sao?”

Giang Duy vẻ mặt không thể chịu đựng được, “Tiểu Hà a, buổi tối em phải tặng ca, cho nên không thể cùng anh đi tản bộ...Cái gì a? Mua cơm hộp, em với anh cùng nhau ăn? Tiểu Hà, anh thật tốt...Àn, em yêu anh nhất...Buổi tốt lành, anh phải mặc thêm áo a...” Y bắt chước giọng hai người đó đối thoại, nói xong còn nhin không được làm bộ buồn nôn...”Không được, ta thực sự diễn không nổi nữa...”

“Ha ha ha,” Lí Hiên cười, cầm lấy cái chén uống một ngụm, “Tình yêu cuồng nhiệt chính là như thế a, xem nhiều có thấy quen không.” So với cái này, có nhiều chuyện buồn nôn hơn nữa, thế thì y làm sao chịu được?

“Quen sao được?” Giang Duy nói thầm, “Thời điểm chúng ta nói chuyện có buồn nôn vậy đâu?” Hồi tưởng lại lúc mới bắt đầu, cho tới khi xác định mối quan hệ, rồi sống chung, về phần hẹn hò gì đó, hoàn toàn không thể a.

“Đúng thế nhỉ.” Đừng nói hẹn hò, đến cả nói chuyện về tình hình hiện tại, bọn họ cũng rất ít khi nói... == Đấu võ mồm, nói chuyện cười xem như là phương thức chung sống của bọn họ.

Giang Duy bĩu mũi, “Là chúng ta sống bình thường hay là bọn hần mới là đúng a?” Y vô pháp tưởng tượng ra, bộ dạng y cùng hần quần lấy nhau như thế...Chung quy có cảm giác là lạ...

“Chỉ là phương thức biểu đạt tình cảm thôi mà.” Có người thích nói khoác, khoe khoang tình cảm của chính mình, hận không thể thông báo cho cả thế giới này biết, có người lại thích âm thầm bày tỏ tình cảm của mình, thầm nghĩ sẽ cùng người kia yên bình mà sống trọn một đời.

Nếu vậy, bọn họ chắc thuộc nhóm thứ hai đi.

Thật ra, bọn họ đối với tương lai cũng không để ý quá nhiều, đơn giản là tính cách của cả hai là vậy.

“Tối nay, chúng ta đi xem phim đi.” Lí Hiên đứng bật dậy, vươn vai.

“Hả?”

“Người muốn xem “Titanic” hay “Romeo và Juliet”?” Nếu hần nhớ không nhầm, tối nay rạp chiếu phim trung tâm có chiếu mấy phim tình cảm ngoại quốc đi? Vừa khéo.

“Người, người nói gió muốn gió, hô mưa ra mưa (*chắc kiểu thất thường*) sao...” Y chẳng qua nói vậy thôi, không tính đi xem a.

Lí Hiên cười cười, nắm tay Giang Duy, “Đi thôi, đi thôi, dù sao cũng không bận gì.” Khó có cơ hộ y chủ động lên tiếng, phải đi xem chứ...

Kết quả là tối đó, Giang Lí hai người cùng đi xem “Titanic”, Giang Duy xem được nửa liền ngủ gật, còn chảy nước miếng từng giọt rơi xuống áo Lí Hiên...

“Lãng mạn cái đấy!” Giang Duy sau vụ đó không giấu được biểu đạt của mình với từ “lãng mạn” đã có những linh hội sâu sắc, “Tốn tiền tới rạp để ngủ, ta thà ở nhà xem phim cùng Lí Hiên còn hơn!”

Người ta thấy lãng mạn là một chuyện, đối với ta mà nói, chuyện lãng mạn nhất bất quá chỉ là khi tan tầm được cùng người tản bộ về nhà thôi.

Hết chương 35

36. Chương 36: Hạnh Phúc Giản Đơn Là Đủ Rồi

Thời gian cứ dần trôi đi, rõ ràng là mỗi ngày đều như nhau, vẫn chỉ có hai tư tiếng đồng hồ, tính ra khoảng hơn một nghìn phút.

Chỉ là, với mỗi người, mỗi thời điểm, tình huống khác nhau, thì ý niệm về thời gian là không giống nhau thôi.

Tỷ như Giang Duy lúc này vậy.

“Ai, ta như nào lại cảm thấy thời gian trôi qua chỉ như cái chớp mắt vậy...Ta còn chưa kịp nhớ ra xem tối qua mình đã ăn gì, thế mà một ngày đã lại trôi qua rồi...”

Giang Duy chống cằm, tay phải click chuột loạn, điều khiển nhân vật, trên máy tính báo lúc này đã là 23:54.

Tức là đã tới giờ đi ngủ rồi, mà Giang Duy với Lí Hiên, hai người này sáng mai còn làm ca sớm nữa.

Nhưng mà, có một người lại thà ngồi ngáp chơi điện tử, không chịu ngoan ngoãn lên giường ngủ, này là tự hành xác a~!

Lí Hiên định bụng nằm xuống ngủ khó chịu ngồi dậy, tròng mắt sắc lém, “Người rốt cục có đi ngủ không hả?!” Y không ngủ là chuyện của y, nhưng cũng đừng quấy nhiễu hần! Hần cũng có nói sai đâu, nửa tháng làm ca sáng, y không ngày nào đến muộn.

Ý mình chúc cao hơn, liền lạm dụng quyền hạn làm vậy! (– – cũng không nghiêm trọng lắm mà)

Có chút không tình nguyện tắt máy, y vẫn ngồi chống má...Giang Duy vẻ mặt khinh thường quay ra nhìn, “Lí Hiên, người biết không, chỉ có hai loại người mới đi ngủ sớm vậy thôi, một là người già, hai là trẻ nhỏ.”

Bọn họ còn đang trong độ tuổi cười trág a, có thể thức trắng một đêm, cần gì phải đi ngủ sớm vậy?

Ai, một Lí Hiên còn kém y vài tuổi, lại không biết tận hưởng thời kì quý báu này a, hần chẳng nhẽ không biết càng muộn, mạng lướt càng nhanh sao? Như thế chơi điện tử mới thích a! (= =)

Xem thường hần? Y có tư cách đấy sao?

Lí Hiên tóc chẵn, xuống giường đi đến trước máy tính, kéo Giang Duy đang di chuột, hai ba động tác, đem máy tính tắt hẳn, “Thế người mỗi ngày đều ngồi đây than vãn về thời gian, có biết cũng chỉ có hai loại người mới làm trò này không?”

Liếm môi, hần chẳng qua là bảo tắt máy, cũng không nói là phải đi ngủ a... “Ta không biết, người cũng không cần nói cho ta biết.” Này chẳng phải lại là người già và trẻ nhỏ sao...Người già thì đa cảm, trẻ con lại háo hức chờ đợi. (_)

“Lí Hiên, ta buổi tối ăn no quá, ngủ sớm như vậy, hệ tiêu hóa hoạt động không tốt a.”

Lúc người ta không muốn làm một việc gì đó, hần sẽ tìm đủ loại lí do hoang đường để thoái thác.

Giật giật, “Tối nay chúng ta ăn cơm lúc bảy giờ, hơn nửa bữa khuya còn có cháo, ta tự tin là hệ tiêu hóa sẽ hoạt động tốt.” Tối nào cũng thế, bất quá chưa tới mười hai giờ là chưa ngủ được, cái tên này như nào lại thất thường giống tiểu hài tử vậy.

Cãi lại, “Ngủ sớm như thế này là gì a... = =” Đêm qua là vì bắt y đi ngủ sớm, làm hại y gặp ác mộng, bị một con cho săn đuổi từ thành Tây sang thành Đông...Hôm nay còn bị Lí Tu lớn tiếng cười nhạo cả một ngày... TT

Ý của y là ngủ sớm không tốt sao? “Thế thì tối làm đi.” Lí Hiên ra vẻ cời cúc áo.

“Đừng, đừng, đừng a...” Giang Duy vội vã cười gượng ngăn lại, “Đi ngủ, đi ngủ thôi, miệt mài vậy không tốt cho sức khỏe...Phải biết tiết chế, tiết chế...” Nói giỡn, nếu giờ làm thì ngày mai sẽ không đơn giản chỉ là đến muộn, cho người biết, đến muộn có thể giải thích bằng nhiều lí do, nào là tắc đường (*cái nơi hẻo lánh này mà cũng tắc đường thì thật là kì tích...*), giúp đỡ cụ già sang đường (*này là lí do cho bọn trẻ con thôi a... = =*), dù sao cũng có thể bịa ra được (_) , nhưng mà đối ca hoặc xin nghỉ là một chuyện khác, bất kể là lí do gì đi nữa, vẫn sẽ bị trừ lương a... TT

Tiền lương y vốn đã không cao, không thể bị trừ thêm... TT

Sớm biết nghe lời thì tốt rồi.

Lí Hiên trở mình phần nộ.

Thế nhưng Giang Duy nằm trên giường lại không ngoan ngoãn, vẫn còn muốn lôi kéo Lí Hiên nói chuyện.

“Ai, người nói xem, vì sao ta đều không nhớ được người chuyển tới Đông trấn từ bao giờ?”

“Bởi người già rồi nên lẫn.” Ngay là hắn còn chẳng nhớ được chuyện đó, nói gì y a? Muốn xác nhận lại thời điểm chính xác, không bần tới cục tra hồ sơ đi.

Cái tạng đá chẳng biết lãng mạn gì cả, đến cả một khúc gỗ cũng chẳng bằng!

“Chúng quy vẫn có cảm giác...”Giang Duy đang định ca một bản “Bi xuân thương thu”, lại bị Lí Hiên tàn nhẫn cắt ngang.

“Chúng quy vẫn có cảm giác thời gian trôi qua nhanh đúng không?” Lí Hiên phi thân qua, nhéo nhéo hai má y, “Người nói tới mấy lần rồi, không thấy chán sao?” Lúc nhàm chán thì hận thời gian không trôi nhanh một chút, lúc vui vẻ lại than thời gian trôi gì nhanh vậy, thời gian cũng thật tội nghiệp a, rốt cục đã làm gì nên tội, mà lại bị trách cứ vậy chứ?

Tay đã chui sâu trong chăn, Giang Duy lười biếng, chẳng buồn gạt “lang thủ” của hắn ra, “Buông tay, bằng không ta không lịch sự đâu.”

Phốc, Lí Hiên nhin không được bật cười, còn lịch gì nữa chưa, trước nay không phải vẫn thế sao...

“Ngoan, ngủ đi.”

“Lí Hiên, người cho ta là tiểu hài tử sao?” Còn “Ngoan, ngủ đi”, lời này hắn nên nói với Giang Hoài, chứ không phải là với một người đã hai bảy tuổi là Giang Duy đi?

Hắn nếu là người lớn, còn y chỉ là trẻ con thôi sao?

“Ta không nói vậy.” (_) Hắn hiện tại đã nhắm mắt lại muốn ngủ, ân, coi như trộn mắt nói dối đi, ha ha O(_)O~

Không cái đấy! Hắn tưởng nhắm mắt lại là y không nhìn ra hắn cười trộm chắc? Rõ ràng là ức hiếp y!

“Mười hai giờ,” Giang Duy nhìn đồng hồ, “Lại một ngày trôi qua...” Hôm nay y đã là những gì? “Buổi sáng cùng người tới trực, buổi trưa tìm người cùng ăn, buổi chiều tan tầm lại cũng người đi đón Giang Hoài...” Ngẫm lại, sao việc gì cũng là cùng hấn làm vậy ta?

“Ai, Lí Hiên a, ta như nào tựa như cả ngày đều ở cạnh người a?”

Thế còn những lúc khác, y làm gì a?

Àn, việc gì chính xác thì không nhớ lắm, chắc là đi làm đi... *(ta xem người là đi tìm cá thì có... ==)*

“Thật không?” Lí Hiên lơ đãng đáp, hôm nay đi làm có chút mệt, buồn ngủ quá ==

“Đúng thế a...” Như nào càng lúc lại càng không muốn rời hấn a? Ai, không được rồi, “Người a, phải học cách thỏa mãn với hiện tại...” Nếu quá tham lam, rốt cục sẽ chẳng có được gì a...

“Thấy thỏa mãn với hiện tại?” Lí Hiên hí mắt suy nghĩ, lần trong chăn, nắm lấy tay Giang Duy, “Đồng hồ trong phòng khách không biết là ai mua, đồng hồ dân quốc, này cũng là thứ đồ xa xỉ đi.” Lí Hiên, người có thể hay không đừng dội một gáo nước lạnh vào tâm tình ta?” Hấn không cảm thấy đồng hồ dân quốc rất có phong cách sao? Àn, tuy là cùng nhà bọn họ không hợp lắm...Orz

“...” Thật hi vọng Giang Duy có thể nhìn thấy vẻ mặt đầy hắc tuyến của hấn...Quá nửa đêm rồi, y còn không định đi ngủ mà còn lăm nhăm gì nữa? = = “Ta có điều muốn hỏi, người rốt cục có ngủ không?” Thanh âm lộ vẻ mất kiên nhẫn.

Hấn, muốn, NGỦ!

“Ngủ thì ngủ, chưa thấy ai đi ngủ cũng bị bắt ép thế này...” Y nhỏ giọng oán trách...

Lầm bầm, đúng là chẳng được lời nào hay ho cả, “Vậy, ngủ ngon.” Duỗi tay ra, tắt đèn, lúi về ổ chăn, ôm trọn thân thể người nào đó, ngủ.

Trong đêm đen, không biết khước miệng ai đó lén gọi lên, vẻ mặt thỏa mãn không ai nhìn thấy, chỉ mình y biết.

Ngủ ngon, Lí Hiên.

Hết chương 36

37. Chương 37: Người Yêu Tốt

Nhớ có lần Giang Duy đọc được ở trên mạng một bài văn, liệt kê một cách cụ thể cách cư xử của thời hiện đại, y đem chính mình cùng Lí Hiên ráp thử vào.

Còn về phần kết quả thế nào, đương nhiên là Giang Duy thì tức giận, còn Lí Hiên thì vui vẻ rồi.

Xem kết quả, Giang Duy thật hoài nghi, người viết bài này có khi nào biết rất rõ về Lí Hiên không, mà viết được cái bài giống ý hần vậy.

Người yêu tốt, chính là luôn sợ người vất vả, thiếu thốn, cứ lằng lằng gấp thêm ít đồ ăn vào hộp cơm, mắng “Ngu ngốc”.

Người yêu tốt, chính là người ban ngày cãi nhau với người, không thêm để ý tới, bận bịu cả ngày, nhưng đến đêm vẫn tỉnh giấc kéo chăn đã bị đá văng đắp lại cho người, mắng “Đầu đất”.

Người yêu tốt, là người mùa đông sợ người lạnh chân, mà ôm lấy đôi chân còn chưa rửa qua ấy, cho dù có mùi, kêu “Trứng thối”.

Người yêu tốt, chính là cùng người ăn cơm, cùng đi tản bộ, về nhà chung, không lúc nào xa cách, “Bại hoại”.

Người yêu tốt, chính là để người nằm ngủ nướng ngày chủ nhật, mà sáng sớm, hần lại dậy làm bữa sáng cho người và con nhỏ, “Xuẩn đản”.

Người yêu tốt, chính là để cho người có thời gian để nhớ hần, lúc đi công tác còn khiến người phải bấm ngón tay nhắm ngày hần về, “Vương bát đản”.

Người yêu tốt, là người thấy người hắt hơi một cái, đã bắt người uống thuốc cảm, “Ngu ngốc”.

Người yêu tốt, chính là đang ở nhà nấu cơm, thấy trời mưa, liền vội vã mà cầm ô tới cho người, “Đầu đất”.

...

Trong mười điều, Lí Hiên thỏa mãn cả tám, nói đến cái bài ấy, hần không thỏa mãn đủ, chẳng qua là vì đối tượng không phải nữ thôi, bằng không, Lí Hiên nhất định là người yêu tốt nhất mọi thời đại rồi.

Giang Duy bĩu môi, ngẫm nghĩ, hai năm sống cùng Lí Hiên, từng chuyện một, không thể không thừa nhận, Lí Hiên là một người yêu tốt.

Cũng có khi, đang tức giận sẽ bới ra một lí do nào đó, nhưng cũng đành thừa nhận, hần thực sự rất tốt.

Muốn nói, cũng chỉ có thể trách bài văn “Người yêu tốt” kia chưa bao quát được hết. (^)

Y tuy là buổi tối thường ngủ như chết, chưa bao giờ đắp lại chăn cho Lí Hiên, bắt quá là vì Lí Hiên có bao giờ đắp chăn đâu, làm sao có cơ hội thực hiện được... *(người thật thích viện cớ cho mình a... =)*

Hơn nữa, y cũng tốt lắm nha, mùa đông ngủ không có kéo chăn của Lí Hiên mà...

Mà còn nữa, nha đầu Lí Tu kia, bất kể lúc ngủ Dương Đằng ôm chặt thế nào, kết quả đều bị đạp xuống đất cứng nhắc ngủ cả đêm, thật đáng thương mà ôm chăn mỏng ngủ tới sáng... TT

Cho nên mới nói a, thói quen ngủ tốt, rất có ích cho hai bên (^) .

Ấn, mà nói thật, nếu như không tồn tại một Giang Duy như ta, làm thế nào Lí Hiên hẳn nhận ra mình là một người yêu tốt chứ, đúng không? Thôi đi.

Ngẫm lại, tình cảm a, thật ra cũng như một câu chuyện.

Không chỉ là tình yêu, Giang Duy không thích gọi tình cảm của hai người là tình yêu, bọn họ đúng là yêu nhau, nhưng không chỉ giới hạn có thế.

Mặc dù không giống như tình yêu dài lâu của mọi người, nhưng tình cảm của bọn họ, tồn tại thực sự sâu nặng.

Lí Hiên nói, hẳn từng một mình tới bên bờ biển, ngắm người nhìn biển khơi mờ mịt, có lúc cũng không phải muốn làm bộ âm trầm, chỉ là không có người bên cạnh để biểu đạt cảm xúc.

Lí Hiên nói, nêu như hẳn trở lại bờ biển kia lúc này, hẳn nhất định không có thời gian để thất thần ngắm về phía chân trời xa thẳm.

Giang Duy hỏi hẳn vì sao, hẳn lại cười không đáp.

Giang Duy cũng chẳng phải đứa ngốc, hẳn không nói, y cũng biết.

Nếu như có cơ hội tới bờ biển, nhất định là hẳn cùng Giang Hoài, một nhà ba người cùng đi chứ sao.

Đến lúc đó, hẳn làm gì có thời gian để hưởng thụ khoảnh khắc tĩnh lặng, cô đơn nữa. ^ _ ^

Mà nếu có, công việc của hẳn bận rộn, chắc cũng chẳng đi được a?

Giang Duy tuy là thích tra hỏi kỹ lưỡng, nhưng có lúc, không hỏi thì hơn.

Lí Hiên mỉm cười nói: “Ta sẽ gọi cho người, cho người nghe tiếng sóng biển một chút.”

“Xì, không cần tốn tiền điện thoại, ai thích chứ!” Tuy là nói vẻ khinh thường vậy chứ, trên khóe môi Giang Duy, đã sớm gợi lên rồi.

Kỳ thật, đối với mười điều miêu tả người yêu tốt, Giang Duy chỉ có một điều không đúng với Lí Hiên.

Người yêu tốt, chính là sẽ cùng người ăn cơm, cùng người tắm bộ, cùng người về nhà, đi trên đường sẽ nắm tay người, không lúc nào xa cách, “Bại hoại”.

Nắm tay, đối với những người như bọn họ, tựa hồ, chỉ có thể hận mặt trời không mau hạ xuống.

Sánh vai đi tới, khoác vai, người ngoài có thể cho rằng họ là hảo bằng hữu, hảo huynh đệ, nhưng nếu hai nam nhân nắm tay đi trên đường, chỉ sợ người ngoài sẽ liếc mắt chỉ trích đi.

Giang Duy chung quy vẫn cho là, chính mình sẽ không để ý tới ánh mắt của người ngoài, nhưng mà, đây là nơi y lớn lên, y cũng định sẽ sống ở đây cả một đời, y trừ bỏ giấu diếm ra, còn có cách nào nữa.

Cứ nói chính mình sẽ không để ý đến, nhưng tâm vẫn cứ ẩn ẩn đau.

Chớ nên nói Lí Hiên là một nam nhân tốt a, hỏi cái gì hắn cũng không biết, nhưng lại có lúc hắn làm ra vài chuyện khiến người ta bất ngờ.

Tỉ như, lúc hai người tan ca đêm, cùng về nhà, người đi đường thừa thốt, bóng đêm mờ ảo.

Tuy là cơ hội như vậy cực hiếm, nhưng không phải không có, chính là mỗi lần, Lí Hiên đều tìm thời điểm để ôm chặt lấy y.

Không phải là tư thế một cường giả ban ân cho kẻ yếu, chỉ là một người nam nhân, dành cho người hắn yêu chút ấm áp.

Sau đó hai người tay nắm tay trở về nhà.

Tiếc là bọn họ không cách nào nắm tay nhau lúc trời sáng, nhưng trong đêm tối ôm nhau sưởi ấm, lại là một loại thỏa mãn.

Hết chương 37

38. Chương 38: Lâm Cần Về Quê

Lần trước liên lạc với Lâm Cần là từ bao giờ a?

Hình như đã là chuyện của tháng trước rồi đi?

Lâm Cần hiện tại cũng không chủ động gọi điện cho y, nói cái gì mà trò chuyện với y qua điện thoại chán lắm, trước đây còn có mấy vị phim ảnh thế này, Dương Đăng với Lí Tu ra sao, tuy là không có gì quan trọng, nhưng ít ra Lâm Cần cũng có cái để nói.

Nhưng còn bây giờ thì sao, từ miệng Giang Duy kể ra, chỉ độc về một người, Lí Hiên.

“Mấy ngày trước nghỉ phép, cùng Lí Hiên đi xem thời trang phục cổ (*retro*), người có biết hần nói gì không, hần nói a...”

“Lí Hiên không thích xem phim, hần cảm thấy không gian tối đen rất ngột ngạt, theo ta thấy a, hần là...”

“Lí Tu không có vấn đề gì, vẫn là thỉnh thoảng lại tới ăn chực nhà ta vài bữa, Lí Hiên chính là tay sai đầu bếp của ta, năng tới, ta sẽ thu tiền đó...”

Giang Duy mỗi câu, đều lộ ra y đang hạnh phúc lắm.

Đương nhiên, y là vô tình lộ ra, chính là bên trong không hề nhàm chán, bởi vậy Lâm Cần mới bắt mẫn, kháng nghị, “Người muốn một kẻ cô đơn như ta, hăm mộ tới chết hả!”

Nhưng mà Lí Hiên đã trở thành một phần trong cuộc sống của y rồi, cùng Lí Hiên hết giờ làm đi về, đón Giang Hoài, tối ngủ cùng giường, thời điểm nhàn rỗi ngồi nghỉ vẫn vợ, từ sáng tới tối đều ngập tràn hình ảnh của hần.

Từng chút, từng chút một bị chiếm đoạt...

Mà Giang Duy cảm thấy, Lâm Cần tiểu tử này cũng thật không tốt, chung quy cũng không vì y kể chuyện Lí Hiên mà bắt hòa với y đi, vì thế, y liền chủ động gọi lại, nhưng đầu dây bên kia nói “Thuê bao quý khách gọi hiện không liên lạc được”.

Được rồi, tắt máy thì tắt máy, chắc là điện thoại hết pin rồi đi, ngày hôm sau, vẫn là tắt máy, ok, coi như là lão già đăng trí đi, nhưng ba ngày, bốn ngày, năm ngày...Hần là nhân viên Marketing, di động không thể tắt máy mãi được.

Hay là đổi số mà không kịp báo cho y?

Ngẫm lại cũng có lý, tuy là ít khả năng, nhưng không phải không có.

Giang Duy sau khi nghĩ thông, liền gọi thẳng tới công ty hắn, không tời, chỉ một lát đã tra ra đủ.

Lâm Cần đã từ chức được một tháng rồi.

Hỏi nguyên nhân là gì, tổng đài bên kia chỉ nói không biết.

Lại gọi cho ba mẹ Lâm Cần, hỏi đi hỏi lại, mới biết, Lâm Cần hơn một tháng trước vẫn chưa gọi về cho bọn họ, cho rằng, con bạn nên không gọi về được.

Thế tiểu tử kia, rốt cục là làm sao?

Liên lạc không được, Giang Duy cũng chịu, đồng sự của Lâm Cần, nói không biết, cả bạn gái trước cũng lác đầu.

Một người đang yên lành sao tự dừng lại biến mất như vậy?

Này, không phải là bị bắt cóc đấy chứ?

Giang Duy nghĩ không ra, ân, không đúng, không đúng, tiền Lâm Cần kia đều gửi ngân hàng cả, bọn cướp kia nếu bắt hắn, có khi còn phải nuôi thêm, mà tiểu tử kia lương tuy cao, nhưng tiêu cũng chẳng ít.

Ai, rõ ràng là cũng đã tới tuổi ba mươi rồi, như nào lại khiến người ta lo lắng đến vậy, tiểu tử này thật là.

Nhưng mà đang lúc Giang Duy bận suy nghĩ xem tại sao Lâm Cần lại đột nhiên biến mất, thì vài ngày sau, Lí Hiên lại mang đến cho y một tin kinh hỉ.

“Người nói cái gì?” Giang Duy không dám tin, nhìn chằm chằm Lí Hiên, y không bị ừ tai chứ? Như nào lại nghe được người kia nhắc đến tin của Lâm Cần?

“Ta nói,” Lí Hiên dứt tay vào trong túi áo khoác dày, trời lạnh quá, “Bạn của người, Lâm Cần, không phải đã trở lại sao? Ta thấy nhà hắn sáng đèn kia.”

“Không có khả năng,” Giang Duy không chút nghĩ ngợi liền phủ nhận, y giải thích, “Lâm Cần về sao không nói ta biết?” Tiểu tử kia có dám về mà không nói cho y chắc?!

“Tiểu khu xx, tòa nhà xx, đúng không?” Lí Hiên cũng không nói gì thêm, trực tiếp chỉ cho y địa chỉ, Giang Duy cũng nói qua cho hắn một lần, hai bác Lâm gia đang ở Hắc Long Giang, giúp con gái chăm con, không rảnh về, kia không phải Lâm Cần trở về, thì chỉ có thể là bọn trộm.

An ninh Đông trấn tuy là không được hoàn hảo, nhưng cũng không có bọn trộm nào dám cả gan lộ liễu bật đèn sáng vậy a.

“...” Giang Duy trầm mặc, nói như vậy, Lâm Cần đúng là trở về rồi?

Vô duyên vô cớ từ chức, hồi hương, trong đầu cái tên này rốt cục có cái gì a?

Giang Duy cau mày, ngay lập tức quyết định qua đó hỏi, “Ta muốn tới nhà hắn, cơm chiều cậu cùng Giang Hoài ăn trước đi.”

“Ân, được rồi,” Lí Hiên đi vào phòng ngủ, lấy ra một cái áo khoác dày, đưa cho Giang Duy, “Đêm lạnh.” Hắn ngừng một lát, “Nếu như đúng là Lâm Cần trở lại, người cũng đừng hỏi nhiều.” Mấy ngày trước, hắn cũng nghe Giang Duy oán hận đủ lời, cũng biết Lâm Cần gần đây buồn bực, chắc là có chuyện gì rồi, không cần thiết phải tra hỏi.

“Ân, ta biết rồi.” Giang Duy tuy là đáp thế, nhưng mà trong bụng y đã nghĩ ra phải hỏi những gì rồi, nếu bọn họ đúng là bằng hữu, y sẽ không thể không quan tâm, Lâm Cần nhất định phải cho y một lí do chính đáng.

Đứng dưới lầu nhà Lâm Cần, đèn tầng năm đã tắt.

Giang Duy lúc này có biết bao hi vọng là Lí Hiên đã nhìn lầm rồi, Lâm Cần không có trở về.

Phải biết rằng, đột nhiên từ chức, lý do có rất nhiều, có thể là tự dưng muốn đi du lịch, có thể tới công ty khác tốt hơn rồi, có thể là hắn rốt cục hạ quyết tâm tự mình xây dựng cơ nghiệp...

Chính là, nếu như hắn không nói ai, trở về nhà, thì, nhất định có vấn đề.

Lâm Cần này, cùng Giang Duy tuyệt là hai người rất cực đoan.

Giang Duy sống ở Đông trấn này hơn hai mươi năm, người này là nơi y lớn lên, là nhà của y, là tất cả của y, Giang Duy sẽ không rời xa.

Nhưng Lâm Cần khác, hắn có dã tâm, có khát vọng, có giấc mộng, đương nhiên sau khi tốt nghiệp, Giang Duy hỏi Lâm Cần vì sao không trở về nhà lập nghiệp, dù sao tiểu trấn nhỏ của bọn họ, nếu như có người địa phương tới xây dựng, có thể được chính quyền tìm cách duy trì, cũng có thể phát triển tốt.

Nhưng Lâm Cần đáp, cũng giống như Lí Hiên.

Đáng ghét.

Nếu như, hắn thực sự đã trở lại, chắc là do ở bên ngoài gặp rắc rối.

Mà rắc rối này, lại khiến kiên cường bao năm của hắn lùi bước.

Giang Duy bấm chuông cửa đã lâu, mà vẫn không có người mở cửa, đang lúc y định về nhà cười cho Lí Hiên một phen, thì ra cửa vẫn mở.

“Lâm Cần.”

Giang Duy cảm thấy chính mình có điểm hoa mắt, trước mắt là vẻ mặt thất thế, tiêu tụy, chật vật, có thể là người mà y biết không, người mà có dã tâm sự nghiệp sục sôi, anh tuấn Lâm Cần?

Y trong tâm có sự cảm bất hảo.

Ở ngoài kia, là gặp chuyện gì vậy, khiến Lâm Cần có thể chật vật đến vậy mà trốn về nhà?

“Àn, Giang Duy, haha,” Lâm Cần khàn khàn cười, “Đã lâu không gặp.”

Lâm Cần kì thật đã về được mấy ngày, chính là chỉ ở trong phòng, không đi lại, bất động, cứng ngắc nằm trên giường.

Hắn biết rõ Giang Duy sớm hay muộn cũng sẽ tìm tới cửa, hơn một tháng không liên hệ với y, hắn khẳng định phát hiện chính mình mất tích, sau đó biết hắn bỏ việc, bất quá, Giang Duy sẽ không ngạc nhiên đi, dù sao, bọn họ cũng chẳng phải trẻ bảy tám tuổi nữa rồi, cho dù là đột nhiên bỏ việc, tự dưng mất tích, cũng không biểu hiện cái gì a.

Chính là, hắn đã trở về đây.

Hắn trở lại cái nơi mà hắn trước đây đã nói rất nhiều câu “Đáng ghét”, bên ngoài bao lâu nay, rốt cục, hắn vẫn là trở lại nơi đây.

Nhưng mà, lại tựa như một kẻ bại trận, chán nản mà lết thân trở lại.

Không nói cùng cha mẹ, không nói gì với bạn bè, một người, một túi đồ, rạng sáng, lén lút trở về.

Lâm Cần cảm thấy chính mình rất đáng thương, lúc trước rời nhà đi, đã hùng hổ nói nhất định phải rời đi, vì sao lại phải tự giam cầm mình ở nơi bị động này?

“Con phải ra ngoài lập nghiệp, chưa thành đạt, chưa trở về!”

Thời điểm tuổi trẻ nông cuồng vẫn còn, bản thân cũng chẳng thay đổi mấy, chẳng qua là đã thêm vài tuổi, trưởng thành, ổn trọng, hiểu được đối nhân xử thế, xử lý mọi việc có đạo lý...

Nhưng hiện tại...

Xem ra, những thứ học được ở bên ngoài đều là sai lầm rồi.

Lâm Cần lúc này, rất không muốn bị nhìn thấy, nhất là Giang Duy.

Bây giờ, Giang Duy đã rất hạnh phúc.

Lâm Cần không biết chính mình ghen tị, hay là đổ kị nữa.

Giang Duy trước đây, gọi điện cho hắn, chủ yếu là nói chuyện phiếm a, nói tới giao thông của Đông trấn, trật tự nơi đây, nói bắt được mấy tên cướp, lại bị lão Lí bắt viết vài bản kiểm điểm...

Chim bay trên trời, cá bơi dưới nước (*chắc chỉ mấy chuyện lật vật*), gì cũng chỉ là chuyện phiếm.

Lúc ấy Giang Duy kể ra, nghe có vẻ y đang vui vẻ lắm, nhưng hắn biết, y đang cô đơn.

Tự chọn cuộc sống cô đơn ở nơi ấy.

Dù cho mỗi ngày công tác bận rộn khiến y không có thời gian tự ngẫm xem chính mình cô đơn, nhưng y dù sao cũng một mình.

Một người thiếu vắng người thân, lại càng cần hơi ấm con người.

Khi đó hắn rất không an tâm Giang Duy, hắn sợ một ngày kia Giang Duy sẽ đột nhiên bạo phát, hồ đại học phóng đáng, tuy là trong chốc lát, nhưng cũng là Giang Duy, y chính là vẫn kiêu ngạo, không ai bì nổi, dâm loạn, nhưng vẫn là tròn dẫu nơi tâm hồn sâu nhất.

Bởi y biết, cha mẹ y không muốn nhìn thấy y như vậy, Lí Tu sẽ không muốn nhìn một người bạn như vậy, mà khi đó mới sinh ra Giang Hoài, cũng không cần một người cha như vậy.

Sẽ bùng phát nữa sao?

Sớm muộn cũng vậy.

Hắn không phải người cười trên nỗi đau kẻ khác, chỉ là đang chờ đợi sự tình phát triển.

Hắn vô pháp cấp thứ mà Giang Duy muốn, chỉ có thể lẳng lặng đứng xem.

Nhưng, khi nào thì chủ đề của bọn họ đã bớt nhàm chán? Trò chuyện không có nặng nề nữa?

“Lâm Tử, ta nói người, Lí Hiên kia quả thực là một tên đầu gối, a, không, phải là đầu đá? Ân, đầu đá, nhất định là đầu đá, chẳng biết lẳng mạn gì a...Này, bốn chữ kia không phải lập ra là để miêu tả hắn đấy chứ...Ta đối hắn thật hết chỗ nói rồi...TT”

“Hắn làm cái gì?”

“Ta cũng hắn vui vẻ nhiều năm vậy rồi...”

Hắn ngắt lời, “Nhiều năm như vậy? Nhiều năm a, các người, bắt quá cũng mới quan hệ không quá hai năm, nói giống lão phu, lão thê (vợ chồng lâu năm), Giang Duy, người không thấy buồn nôn sao.”

“Cút, ngoan nghe ta nói đi.”

“Hảo hảo, người nói người nói, ta chăm chú lắng nghe sao?”

“Ta cùng hắn lâu như vậy,” Y thay đổi cách nói, “Chưa từng ước hẹn, không cùng đi xem phim, hắn cũng không nói mấy lời đường mật này nọ a, ta thất bại rồi a, Lâm Tử...TT”

“... = = Giang Duy, người có thấy ta đang đầy hắc tuyến không?”

“...”

“Người cũng không phải nữ nhân, muốn lời đường mật để làm gì?”

“Người chẳng nhẽ không biết ai cũng thích nghe mấy lời tán dương sao?”

“= = Còn ước hẹn nữa, người cùng hắn sống chung một nhà, ngủ chung một giường, mỗi ngày mở mắt chính là hắn, ta sợ người nhìn nhiều thấy chán đấy...”

“...”

“Còn có a, xem phim? Người quên hồi đại học, huynh đệ chúng ta mấy người cùng đi xem? Phim chưa chiếu, người đã ngủ khò rồi? Ta xem a, không phải hấn không biết lãng mạn, là người khiến hấn không lãng mạn nổi đấy.”

“... =, Lâm Tử, người vì sao lại đứng về phía hấn chứ? Người là bạn ta hay là gian tế hấn phái tới đây?”

“Hahaha...”

Mỗi lần đều đứng nhìn như vậy, bất chấp bọn họ ban đầu là đề tài gì, cuối cùng lại chuyển thành Lí Hiên, hôm nay bọn họ ăn gì, Lí Hiên ra sao...

Hấn biết, Giang Duy không phải cố ý khoe khoang y hạnh phúc, chỉ là muốn cho hấn biết, y không còn cô đơn, lẻ loi nữa thôi.

Nhưng Giang Duy tựa hồ đã quên, hấn, chính là vẫn còn đơn thân a.

Cái này, năm đó “Tam kiếm khách”, chỉ còn lại hấn là đơn thân.

Giang Duy có Lí Hiên, Lí Tu có Dương Đằng, còn hấn a?

Bị hung hăng đùa giỡn, bị tàn khốc lừa gạt, khiến cho cuối cùng đành từ chức, hồi hương, ngay cả cửa cũng không ra.

Người kia cũng thật nhẫn tâm.

Lâm Cần hấn dù trên bàn đàm phán rất anh dũng, thiện chiến, nhưng tình cảm, lại không tốt.

Lấy vải thưa che mắt thánh, đủ rồi.

“Lâm Cần.”

Giang Duy lần thứ hai thét lên, cái người này như nào không mời y được ly trà đã thất thần rồi a.

“Ân, hahaha.”

“Cười? Người còn có tinh thần cười?” Giang Duy khó tin nhìn hấn, Lâm Cần như này, y vẫn là lần đầu

tiên thấy.

“Người tốt nhất nên khai ra, người bị làm sao, vì sao bỏ việc, vì sao lại trở về.”

Nói thế nào đây?

Lâm Cần ở trong lòng tự giễu, chẳng lẽ lại nói cho Giang Duy, hắn hăm mộ hạnh phúc của y, hắn bị hạnh phúc của y mê đảo đầu óc, cũng vọng tưởng chính mình sẽ có được tình cảm này, nghĩ rằng chính mình có thể nắm bắt được toàn cục, cuối cùng lại bị người kia lừa gạt sao?

Không.

Lâm Cần lắc đầu, suy yếu cười, tuy là hắn cố hết sức nhếch khóe môi, muốn cho người bạn tốt nhất của hắn yên tâm, chính là, vẫn không được.

Tâm, đã muốn đau nhức, không giả tạo nổi.

“Giang Duy, ta không muốn nói,” Lâm Cần nhìn về phía y, trong mắt là khấn cầu, “Ta không muốn nói.” Ít nhất, là hiện tại.

Lúc này hắn, bắt quá chỉ là một con dã thú bị thương, trở bỏ tự mình liếm vết thương, cái gì cũng không có lực làm.

Hắn không cần an ủi, không cần thông cảm, cho hắn một chút thời gian, hắn sẽ tự vực mình dậy.

Người kia, nếu y biết được, nhất định sẽ tìm tới đòi giải quyết cho hắn.

“...” Giang Duy nhìn hắn, lẳng lặng, y nghĩ y đã hiểu được Lâm Cần, bởi bọn họ là thanh mai trúc mã, là bạn học bốn năm đại học, bởi hắn là người duy nhất hiểu hết y, Lâm Cần biết tất cả về y, mà y cũng biết tất cả của Lâm Cần.

Nhưng, hiện tại, y hoài nghi, chính mình, có phải đã lãng quên điều gì không?

Là ngay từ đầu, y vẫn không nhìn thấu Lâm Cần, hay nói, Lâm Cần mấy năm nay ở bên ngoài đã thay đổi?

1: là bốn từ: “Bất giải phong tình”: không biết lãng mạn, tình tứ.

39. Chương 39: Dưới Ánh Đèn Là Con Người Quen Thuộc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giang Duy vội vàng chạy tới nhà Lâm Cần, thời điểm trở lại vẫn là lòng tràn đầy nghi hoặc, y chậm rãi tiêu sái, trong bụng thầm phỏng đoán.

Khẳng định là đã xảy ra chuyện gì rồi, nhất định thế.

Hón nữa, hẳn phải là chuyện tình cảm gì đó.

Giang Duy thầm nghĩ.

Có thể khiến một Lâm Cần hăng hái như vậy trở nên chật vật, trừ bỏ tình cảm ra, còn có thứ gì khác chứ?

Nếu như là chuyện công việc, Lâm Cần cũng chẳng phải người mới ra ngoài xã hội, kiên cường của hắn đủ để vượt qua bất luận gian khó gì, điểm ấy, từ lúc hắn mới ra trường đã nhìn ra được rồi.

Là dạng người gì mà có thể khiến Lâm Cần mất tinh thần tới vậy, ban này, y thậm chí còn thấy được trong mắt hắn hận ý.

Là dạng tổn thương gì, lại có thể khiến Lâm Cần nảy sinh hận ý?

Giang Duy cau mày, không yên lòng bước đi.

Cúi đầu, đá bay hòn đá nhỏ ven đường, ở phía bên kia, dưới ánh đèn lộ một bóng người quen thuộc.

Cũng tới 12giờ rồi, hẳn không phải nhầm chán quá đấy chứ?

Giang Duy trong lòng thầm nói, nhưng cước bộ không khỏi nhanh hơn, còn chưa đi tới trước mặt người đó, đã vội mở miệng –

“Này, không ở nhà nằm giường ấm, chạy ra ngoài này làm gì?”

Lí Hiên một phen kéo y ôm lấy, cũng không để ý tới phản nản của y, vòng tay chế trụ y, không biết là ai truyền tới hơi ấm tới ai nữa.

“Thế nào?” Hắn đem cằm đặt ở vai y, xấu xa mà ghì mạnh.

“Không thế nào hết,” Còn có thể thế nào chứ, Lâm Cần đúng là trở lại rồi, nhưng y không muốn nói, “Buông ra,” Giang Duy đẩy Lí Hiên, lại đẩy không ra, “Giữa đường giữa chờ, ôm ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì!”

“Thôi đi,” Lí Hiên trở mình xem thường, “Tối đêm rồi, còn có ai nhìn người chứ.” Hắn vẫn là đang ôm lấy Giang Duy, chẳng chút lỏng tay.

“Sao thế?” Giang Duy gọi khéo môi, cười gian nói, “Này, không lẽ không có ta nằm bên, ngủ không được hử?”

“Em cứ tự đề cao mình đi, tôi còn đối em, không có sẽ không sống nổi nữa đấy.”

“Thật ra a, không ai trên thế gian này, vì thiếu vắng một người mà không sống nổi a.”

“Sao tự dưng cảm xúc dạt dào vậy? Cùng Lâm Cần có quan hệ gì không?”

“Hắn không nói, lại càng làm ta thêm tưởng tượng thôi,” Giang Duy đẩy Lí Hiên ra, nắm tay hắn, chậm rãi tiêu sái, “Vừa nhìn qua, nhất định là bị ai tổn thương rồi...”

“= = Lại là em tưởng tượng ra đi?”

“Àn, chắc là nữ nhân nào đi, phù hợp với tiêu chuẩn kén vợ của Lâm Tử, cũng chỉ có vài điểm là hắn không ưa thôi, nhưng mà hai người kết giao, chính là Lâm Tử ngại ngùng, cho nên không nói cho ta biết hắn có bạn gái, sau đó, nữ nhân kia nhất định đã làm chuyện gì đó khiến Lâm Tử tức giận, bằng không sẽ chẳng khốn đốn đến vậy, nhất định là ăn bám Lâm Tử rồi, bằng không cũng là gián điệp thương mại, nếu không cũng là bắt cá hai tay.”

“Ân, tướng tượng của người cũng thật phong phú đi.” Phong phú tới mức trên đầu hân cũng đã có vài con quạ bay qua...

“Mười phần nhất định đúng tám.”

“Không hiểu tám phần kia là người chắc chắn như nào?”

“Hahaha,” Giang Duy cười cười, bao nhiêu tiểu ý ban nãy liền thu lại, “Mặc kệ là nguyên nhân gì, cái nữ nhân kia cũng thật ngu ngốc, có thể khiến Lâm Tử đề tâm tới, trên thế gian này có không nhiều đâu...” Y hạ giọng, tựa như đang thương cảm Lâm Cần.

“Bức ảnh của Lâm Tử người từng xem qua rồi chứ?”

“Ân, lớn lên rất đẹp trai.” Da trắng nõn, ngũ quan đường nét rõ ràng, để lại ấn tượng sâu sắc cho người ta chính ánh mắt cương quyết nhưng lại trong veo.

Giang Duy cười khẽ, “Haha, khi đó chính vì thế mà bọn ta rất hay có ẩu đả ở trường đó.” Lớn lên đẹp trai không phải lỗi của hân, nhưng câu dẫn người ta thì lại là tội ác tày trời đó.

“Kia, nhất định là rất nhiều nữ nhân vất vả theo đuổi hân đúng không?”

“Là đương nhiên, bất quá a, khả năng mưu kế của tiểu tử kia không thương, nguyên bản hân thích con gái tóc dài phiêu bồng, ôn nhu, nhân thực, ta nói qua người a, hi vọng của hân chính là tìm được một bạch nương tử như Bạch Tố Trinh, Triệu Nhã Chi* ấy, lúc tìm bạn gái hân lúc nào cũng áp cái hình mẫu ấy vào cả...” Lúc học đại học, hân cũng vài lần luyện ái, bất quá cũng chỉ bởi hân hết cách rồi thôi.

“...Triệu Nhã Chi kết hôn rồi mà...”

“Ai,” Giang Duy còn định nói gì đó nữa, nhưng không biết nên nói thế nào, Lâm Cần a, Lâm Cần, hi vọng hân mau hảo hảo vực dậy đi, Lâm Cần như thế, y nhận không ra, cũng không muốn nhận.

“Đừng thở dài vậy, hân cũng sắp ba mươi rồi, nếu không có chút chuyện tình cảm thất bại, hân sống cũng uống phí.”

“Ai nha nha, ta nói người ấy, cái gì mà ba mươi chứ, Lâm Cần bằng tuổi với ta, chúng ta mới có hai bảy thôi đấy?” Cách ba mươi còn tới mấy năm lận a...

“Nga,” Lí Hiên cười cười, “Nhưng mà ta mới hai tư a (__)” Ngụ ý chính là, các người đã già rồi a...

“...” Giật giật, cái người này thật đáng đánh mà! “Lí Hiên, ta cảnh cáo người, ta gần đây đối với con số rất nhạy cảm, người tốt nhất suy nghĩ kĩ trước khi nói chuyện!”

“ = = Nhạy cảm gì chứ... = = Nữ nhân mới nhạy cảm chuyện tuổi tác, người có gì mà lo lắng chứ?”

“Cút,” Giang Duy buông tay hân, “Nnd, lão tử chính là một nam nhân ba mươi thành đạt đấy!!”

“...” Thật thế còn gì... = = Y tức giận gì chứ? “Được rồi, được rồi.” Lí Hiên nắm tay y lại, “Nhanh một chút, trời lạnh như này cũng chỉ có mình người mới có tâm tình ở bên ngoài nháo.”

“ = =, bảo này,”

“Gì?”

“Thật ra, người là báo cáo lão tuổi đúng không?” Như nào lại thấy, Lí Hiên ở cùng y, hân so với y có điểm lớn hơn a? Hành động can quấy lúc nào cũng là hân, thu thập sau lưng cũng là hân a?

“...Về nhà đi, ta xem đầu óc người bị trời lạnh làm đông cứng, hồ đồ rồi.” Kéo tay Giang Duy nhét vào túi áo chính mình, tuy là đối diện với gió lạnh buốt, nhưng đôi tay hai người vẫn ấm áp vô cùng.

Có lẽ là bởi tâm ấm áp đi.

Hết chương 40

* Triệu Nhã Chi:

40. Chương 40: Một Nhà Ba Người Hạnh Phúc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lâm Cần đã trở lại, cuộc sống nhà Giang Lí cũng có vài biến đổi nhỏ.

Cái khác không nói, chỉ riêng Lí Hiên, hiện tại tan ca về nhà, phải mua nhiều đồ hơn.

Tuy là Lâm Cần một mực từ chối ra khỏi nhà, chính là hắn làm sao độ được với tuyệt chiêu bám dai của

Giang Duy chứ, cuối cùng đành đáp ứng cách vài ngày lại tới nhà bọn họ dùng cơm.

Đương nhiên, ăn uống không phải vấn đề quan trọng, chủ yếu là Giang Duy muốn thấy Lâm Cần đi.

Dù y không biết chính mình gặp cái gì, nhưng y sợ Lâm Cần ở trong nhà nhiều, đâm nghĩ quẩn.

Tâm tình Lâm Cần càng lúc càng khó đoán, lại chẳng muốn nói gì, hại y tốn bao sức tra hỏi.

Trong bụng đã muốn đem cái người tổn thương Lâm Cần mắng tới không ra thể thống gì...

Bạn bè thường còn bao che cho nhau, huống chi Giang Duy với Lâm Cần tình bạn cũng tới hơn hai mươi năm rồi.

Chính là theo Lí Hiên nói không sai, hấn hiện tại trừ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, coi như Lâm Cần nghỉ phép về quê, trừ cách đó, cũng không còn cách nào khác...

Y mỗi ngày đều phải đi làm, không có khả năng nghỉ tới nhà hấn, hơn nữa, qua lại nhiều, hàng xóm nhất định sẽ biết Lâm Cần đã trở lại, lúc đó hấn sẽ phải chịu tin đồn thất thiệt.

Lí Tu đến giờ vẫn chưa biết Lâm Cần đã trở lại, nàng tháng sau hình như có một cuộc sát hạch, sách vở chuyên môn chất thành núi cao, đủ khiến đầu óc phình to, choáng váng, trong thời gian ngắn, ít ra Lâm Cần cũng thư thả được cái tai.

Về phần Lí Hiên, cuối cùng cũng chính thức gặp người bạn mà Giang Duy hết lòng quan tâm.

Quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy a (_)

Bất quá, thời điểm Lí Hiên xuất hiện cũng thật không tốt, Giang Duy lần đầu nghe tên hấn trong lúc phải viết bản kiểm điểm, tâm tình cáu kỉnh, thành ra ấn tượng về hấn cực xấu, mà Lâm Cần hiện tại tâm trạng lại càng ở trạng thái buồn bực, nhìn ai cũng không thuận mắt.

“Người chính là Lí Hiên? Lớn lên cũng không đẹp bằng ta a.”

Trong điện thoại nghe Lí Tu ca ngợi, còn tưởng là Phan An chuyển thể đẹp trai như nào chứ, thật ra cũng chỉ tầm thường thôi, ánh mắt coi như có thần, chính là có quầng thâm, (ân, người ta mấy ngày nay trực đêm) mũi kẻ cũng cao, chính là có vài mụn đầu đen, (= =) môi khá dày, bất quá môi dày là người nói năng không khéo, hấn bình thường nhất định là một tên đầu đá, (=.= này thì đúng a...), còn chẳng cao bằng Diêu Minh1, cũng không đồ con như Tôn Duyệt2... (Xuyên: = = người thật sự không có việc gì làm mà soi mói vậy a...)

...Giật giật, hấn nghĩ hấn đẹp trai tới đâu chứ?

Râu còn chưa cạo, một thân tiều tụy, quần áo nhăn nhúm, hấn là vài ngày chưa tắm đi? May mà giờ đang là mùa đông, bằng không nhất định đã bốc mùi hôi rồi?

Nhẫn, nhẫn một chút là được, Giang Duy hấn còn nhịn được, huống hồ một Lâm Cần như vậy, nhẫn!

“Hahaha...” Nhìn bộ dạng Lí Hiên, Giang Duy nhịn không được che miệng cười, kinh ngạc, kinh ngạc đi, haha... Không hổ là Lâm Cần a, cho dù chỉ dùng một nửa năng lực đàm phán cũng có thể khiến người ta không thể phản bác a...

Tiếc là Giang Duy đắc ý chưa được bao lâu, lập tức nhận được ánh mắt Lí Hiên uy hiếp –

Cười a, cười a, còn cười nữa, cứ cười đi, mai ta cắt giảm phần ăn của ngươi!

Y rốt cục vẫn là đứng ở bên kia?

Lâm Cần tuy là thanh mai trúc mã + bạn bè, nhưng hấn tốt xấu gì cũng là nam nhân a... = =

Ân... Tiểu ý lập tức thu lại, “Ăn cơm, ăn cơm, Giang Hoài, có biết Lâm Tử thúc thúc không?” Không phải chỉ cười có mấy tiếng thôi sao, thật nhỏ mọn.

“Đương nhiên là có!” Giang Hoài cười vui vẻ, trong lòng ôm chính là quà ra mắt của Lâm Cần tặng, một chiếc ô tô đồ chơi...

Lâm Tử thúc thúc tốt nhất, mỗi lần trở về đều mua quà cho cậu... Tuy là cậu không biết vì sao lâu không gặp trong Lâm Tử thúc thúc lại thay đổi nhiều đến vậy, râu thì dài ngoằng, tóc tai lộn xộn, bắt quá, haha O(_)O~ Cha nói chuyện của người lớn, tiểu hài tử cậu chưa hiểu, bắt hấn ăn nhiều hồi ít... Hừ, (^) , hiện tại cậu đúng là nhỏ thật, chờ cậu lớn lên, cao to hơn y, liền tới phiên cậu giáo huấn y!

(Xuyên: = = có hay không phát hiện, Giang Hoài mở miệng là “XXX tốt nhất”...Tiểu hài tử rất dễ mua chuộc... Không có cảm giác thành tựu a (_))

Mặc cho ai thấy Giang Hoài đáng yêu, được mọi người yêu thích, Lâm Cần có thể nói đã nhìn thấy cậu lớn lên, lúc nhóc còn chưa đầy tháng, Giang Duy liền mang theo cậu về Đông trấn, ai cũng chất vấn Giang Duy, mẹ đứa nhỏ là ai, nhưng Giang Duy một câu cũng không nói, ngay là Lí thúc nuông chiều Giang Duy (chính là cha của Lí Tu) cũng tức giận tới không nói lên lời, hảo hảo một đứa nhỏ, như nào đi ra ngoài học tập mấy năm lại vác về một đứa nhỏ mẹ không rõ thế này...

Lí thúc mắng, thậm chí còn động thủ đánh y.

Giang Duy lúc nhỏ cũng là cô nhi, Lí thúc vẫn luôn coi y như con đẻ của mình, y như vậy, có thể không tức giận được sao...

Giang Duy cũng không né tránh, chỉ đứng đến khi Lí thúc bớt giận, y nói, “Đây là hài tử của cháu, cháu sẽ nuôi lớn nó.”

Ai, đứa nhỏ cũng đã ôm về, gạo đã thành cơm, trừ bỏ tiếp nhận, bọn họ có thể làm được gì chứ.

Theo lời Giang Duy, bọn họ cũng chỉ bắt đắc dĩ coi như chuyện cười, nuôi lớn một hài tử tưởng dễ lắm đấy? Giang Duy, y còn là một hài tử chưa lớn hết, vừa mới tốt nghiệp xong, ngay cả chính y còn chưa nuôi nổi bản thân, còn định nuôi thêm đứa nhỏ này?

Tuy là trong đầu mỗi người một ý nghĩ, nhưng cũng vì y mà hao tổn không ít suy tư...

Nghĩ, nếu như y chủ động tới tìm bọn họ, cho dù là không đi nữa... Bất kể mẹ đứa nhỏ là ai, đang ở đâu, nếu như Giang Duy đã không nói, thì đành vậy thôi...

Nhưng chuyện bọn họ không ngờ nhất là Giang Duy lại làm được.

Một ngày làm hai công việc, lúc nhàn hạ cũng cố kiếm thêm, y nói được thì làm được, nuôi đủ chính mình, còn có Giang Hoài.

Đến cuối cùng, trái lại là bọn họ, nhịn không được tới hỗ trợ.

Khi đó còn trẻ a, vừa mới tốt nghiệp đại học, cũng không biết là do mới tốt nghiệp hay bởi có đứa nhỏ, y hoàn toàn biến mất cái vẻ chán chường, phóng túng thời đại học, nói là thay đổi, nhưng đây mới là Giang Duy mà bọn họ biết.

Giang Hoài, có thể nói là ngoài ý muốn, nhưng điều bất ngờ này, lại khiến bọn họ vui mừng.

Lâm Cần sờ sờ đầu cậu, “Giang Hoài ngoan, về sau thúc thúc sẽ thường tới chơi với Giang Hoài có được không?” Đối với tiểu hài tử, thanh âm bất giác ôn nhu hơn, tâm, cũng không thấy mệt mỏi nữa.

Dù sao cũng là để nghỉ ngơi, thì nên tận dụng khoảng thời gian này để phục hồi nguyên khí đi, người kia, sớm muộn cũng sẽ vì hấn mà làm hết thấy.

Giang Duy trở mình, mắt trắng dã, Lâm Cần đại khác không biết, nụ cười của hấn vô lực như nào...

Được rồi, được rồi, y không nói hấn có năng lực, chung quy cũng không thể kẻ dao vào cổ, uy hiếp hấn, y chính là đày tớ của nhân dân, không thể làm chuyện trái pháp luật.

“Ăn cơm, ăn cơm, Lí Hiên ăn cơm thôi...” Vỗ tay, Giang Duy quên hết mọi chuyện, Lâm Cần bắt quá mới về nghỉ ngơi, quá để ý tới chuyện kia, không bằng vứt sau đầu, hảo hảo mà nghỉ ngơi đi.

Ăn cơm? Hấn tay cầm muối, còn hô người ta ăn cơm cái gì?

“Ăn cơm đi?” Lí Hiên đang mặc tạp dề, đưa tay tóm lấy cổ Giang Duy, nửa đùa lời y vào trong bếp. “Vào đây ngay cho ta, đem nồi niêu rửa cho sạch!”

)))
(((/)
,-===-//
|'-===-'|
, ,

,____,

“Gì? Gì? Người nói gì ta nghe không rõ, người buông tay ra!” Giang Duy vội tóm thắt lưng cổ giầy giụa, “Ai ai ai, người tay toàn mỡ a, đừng chạm vào ta!” Tức cười chưa, một người được Lí Tu khen tới “Trên trời có mấy con chim đục, trên mặt đất càng khó thấy” đích đại tư lệnh, thế nhưng lại đang mặc tạp dề, tay cầm muôi... Hahaha O(_)O.....

Tiểu tử này, che giấu con người thật a, nhìn không ra, công phu không tồi, “Còn đùa nữa, tới phụ bê đồ ăn đi.” Dù bình thường hẳn cũng nhượng ý ngồi im, bất quá, hiện trong nhà có khách, không thể để người ta chê cười được.

Lí Hiên lôi Giang Duy vào trong bếp, lưu lại một mình Lâm Cần, xoa đầu Giang Hoài cười gượng.

~! @# %..... &*()——+|—————

Cơm tới, cơm tới, cao hứng, cao hứng a, nhú nhú mày.

Giang Duy không cảm thấy, cùng Lâm Cần nói chuyện biến đổi mấy năm nay, còn có một khoảng thời gian Lí Tu với Dương Đăng, nhưng mà, hẳn không phải là ảo giác đi, Lí Hiên cũng thấy, Lâm Cần tựa như, không muốn nghe.

Khi hẳn đang định gấp thức ăn, sẽ có hai chiếc đĩa lao tới, lúc hẳn định hòa vào câu chuyện của Giang Duy và Lâm Cần, mới được mấy câu đã bị cắt ngang, lúc hẳn định gấp rau cho Giang Hoài, lại có người gấp thật nhiều đồ ăn cho nhóc rồi...

Hành vi này, trừ bỏ không thích ra, Lí Hiên thật không hiểu là vì sao.

Lâm Cần này, thật đúng là tính khí tiểu hài tử.

Mà bên kia, Lâm Cần một mặt nghe Giang Duy nói, một mặt lại bí mật đánh giá Lí Hiên.

Lớn lên không tồi, khí khái mười phần, bộ dạng, có điểm kiêu ngạo vừa tầm, quan trọng là, người này, thận trọng.

Tuy là ít tuổi hơn bọn họ, bất quá cho dù là việc gì, cũng xử lý một cách ổn trọng.

Lí Tu cùng Lâm Cần trên mạng trò chuyện, cũng thường nhắc tới gã, lúc nào cũng nói, nàng gặp được nam nhân tốt như vậy, thật khiến tâm tư ngứa ngáy...

Lí Tu cũng từng nói qua với Lâm Cần, nàng nghi ngờ, vì sao nàng thấy, tình cảm của Lí Hiên với Giang Duy có điểm mờ ám?

Lâm Cần đương nhiên không nói nàng, hai người kia mờ ám là đương nhiên... Hẳn đành đem mấy lời lừa bịp để gạt nàng.

Chắc Lí Tu cũng đã nhận ra, lại càng đoán già đoán non khi hai người chuyển qua sống chung.

Giang Duy, đã có người ân cần bên cạnh.

Lâm Cần không khỏi thừa nhận, chính mình là đang ghen tị.

Nếu như là trước đây, có lẽ sẽ chúc phúc, hâm mộ thêm một chút, dù sao cũng là bạn tốt nhiều năm, Giang Duy hết thấy hẳn đã biết hết, hiện tại có thể gặp được Lí Hiên, xem như không dễ dàng.

Nhưng hiện tại, ngập tràn ghen tị, như nào mới bình ổn được...

Vì sao chính mình, lại gặp phải người như vậy chứ, vì sao, chính mình lại không có được hạnh phúc?...

Hết chương 40

1: Diêu Minh: vận động viên bóng rổ trong NBA == má nó, ai mà biết tên anh lại là Yaoming chứ ==)) troll anh

2: Tôn Duyệt: cũng là vận động viên bóng rổ == trông anh ấy tong teo vậy, sao Lâm Cần lại sánh về cường tráng chứ?

41. Chương 41: Bị Phạt Quét Rác Thật Đáng Thương A~

Bởi vì Giang Duy không tham dự hội nghị của tiểu khu, lại còn không chịu thu dọn đồ đạc, thế nên, chủ hội, tức bác Trần, phạt y bất kì ngày nghỉ nào đều phải quét dọn vệ sinh quanh tiểu khu.

Giang Duy quét dọn, Lí Hiên đứng bên cạnh, miệng cười tủm tỉm.

Giang Duy càng quét càng thấy uất ức, từ nhỏ đến lớn, y đã bị xử phạt còn ít sao?

Lúc tiểu học vì nghịch nhiều nên thường bị phạt đứng xó, sơ trung lại bởi thành tích không tốt, lại bị giáo viên bắt đi học bổ trợ, lúc cao trung mắc lỗi cũng chỉ tầm ba học kỳ, một lần cảnh cáo thôi, lên tới đại học cũng bởi luật lệ của trường cảnh sát rất nghiêm khắc, y không có lá gan dám chống lại, nhưng tuyệt cũng không được coi là học trò tốt...

Đến lúc đi làm rồi, Lí Sở lúc nào cũng đem y coi như tiểu hài tử, sai một lỗi lại bắt y viết kiểm điểm này nọ... Từ lúc hoạt động theo nhóm tới giờ, mấy năm nay, y đã viết số kiểm điểm có khi chạm tới trần nhà rồi... = =

Đến tận lúc này, cả bác Trần ở tiểu khu cũng tới góp vui, bắt y phải quét rác?! Lại còn là toàn bộ tiểu khu nữa chứ?!

Cho xin đi... = = Y thật vất vả mới có được một ngày nghỉ mà, chẳng nhẽ lại lãng phí nó thế sao?

“Cười, cười, người cười cái đấm gì, vì sao bác Trần lại bắt ta quét rác chứ, còn để người đứng giám sát nữa?! Người không phải cùng ta sống chung một nhà sao?!”

Nói y không bảo vệ của công, này cũng đâu chỉ có mình y a?

Nhà y có ba người, Giang Hoài còn đang đi học, thôi thì tạm bỏ qua đi, Lí Hiên thì sao?

Quá đáng, cái này rõ ràng là bắt công a!

“Đúng là chúng ta ở chung,” Lí Hiên mỉm cười nhìn y, điệu cười chẳng có nửa điểm chế giễu, lại khiến người ta cảm thấy tỏa ra quang mang, “Nhưng mà quyền sử dụng lại đặt tên người a, (_) ”

“...” Ngụy biện.

“Tối giúp đi!” Giang Duy dứt khoát dừng lại, tức giận chỉ tay về phía Lí Hiên đang đứng nhìn.

Bất quá Lí Hiên, hần a, chẳng chút đem uy hiếp của y vào mắt, hần cúi đầu nhìn đồng hồ, lại ngửa cổ nhìn trời, “Àn, ta nói người biết, nếu còn không nhanh làm cho xong, ta xem tới lúc ta đi đón Giang Hoài rồi, người vẫn còn đứng quét đấy.”

Không biết ai nói tới còn phải đi mua đồ, đêm nay muốn có một bữa no đủ a?

Mà nếu làm không kịp, thì người nào đó chỉ còn nước nuốt nước miếng qua bữa đó nha?

“...” Run run... Cái tiểu khu này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, tuy không giống các tiểu khu trong thành phố có công viên gì đó, nhưng diện tích cũng chẳng nhỏ a, hơn nữa còn có đại thụ bao quanh,

còn lá rụng thì y còn phải quét đó...

Lần thứ hai oán hận thời tiết phương Nam, mùa thì lá xanh ngập trời, mùa thì cổ mà rụng cho kỳ hết... =

Thật không cam lòng a, Lí Hiên cười nhìn bộ dạng Giang Duy qua loa quét dọn, tuy là cây mới vào mùa rụng lá, bắt quá lá rụng cũng không nhiều lắm, là do y cứ lừng khừng mãi nên bây giờ vẫn chưa xong, với lại, hôn nay thời tiết không tồi nha, trong lúc quét dọn còn có thể tắm nắng một chút, kể cũng tốt.

“Ai, ta nói, người làm sao có ngày nghỉ trùng với của ta được vậy?” Nhiều lúc cũng không để ý tới, y cùng Lí Hiên phân công tác khác khu vực, khác sở, nhưng đa phần lúc nghỉ lại thường trùng nhau, đương nhiên, như này Giang Duy rất thích nha, dù sao thì, hắc hắc, kì nghỉ của cảnh sát đâu có nhiều, nếu như được nghỉ cùng lúc, tất nhiên là có thể làm được nhiều việc hơn a...

Nhưng mười lần đụng tới tám, này nói là trùng hợp cũng không phải hơi quá đi...

“Là ta cố tình đấy.” Lí Hiên mở lời đáp, làm bộ như vô ý.

Y bây giờ mới chú ý tới sao? Dây thần kinh đúng là chậm quá rồi.

Cái loại trùng hợp này, một hai lần có đã là kỳ tích lắm rồi, liên tiếp tới chín lần, cũng chỉ có y mới xem đây là vừa khéo được đi.

Hắn đều là dò hỏi xem y nghỉ hôm nào, rồi xếp ngày tự mình xin nghỉ cùng đấy... Ngu ngốc.

“A...A?!” Y chỉ tùy tiện hỏi vậy thôi... = = Không nghĩ là có nội tình nha...

Có điều cái tên Lí Hiên này cũng thật là, bình thường chẳng thấy hắn trả lời thẳng thắn mấy câu này, chung quy bởi hắn là người thích vòng vèo, hôm nay như nào lại nói huych toẹt ra vậy?

Lí Hiên càng thêm kinh thường, đi tới vỗ vỗ đầu y, “Người muốn quét đến bao giờ a? Còn không mau lên!”

... Quét dọn a quét dọn, có cái gì tốt chút, không phải chỉ có một đồng lá rụng thôi sao...

Giang Duy oán niệm, đem đồng lá dưới đất quét lại, “Ta là người hầu chắc, để các người bắt nạt như vậy?”

= = Ân, Giang Duy huynh, người phải biết rằng, chính mình tốt hơn người hầu nhiều lắm, ít ra còn có ngày nghỉ, người hầu không có đâu... = =

Hừ, còn người hầu nữa, y so sánh không phải tốt lắm sao?

“Ừ, ta cũng thấy thế a,” Ứng phó với Giang Duy a, mạnh bạo quá cũng không được, nhất định phải vừa đầm vừa xoa, vừa dọa vừa thưởng, vì sao nhất định phải vậy hả?

Bởi vì Giang Duy, y không tự trọng!

“Buổi tối muốn ăn gì? Cà muối, thêm củ cải hầm thịt, à, mới học được bác Trần món gà nướng muối1 đấy... Cơ mà, người nào đó cứ đứng đây kéo qua kéo lại, sẽ không đủ thời gian làm... Ân, (__) Đành để lần khác vậy...” Lí Hiên ngữ khí đầy luyến tiếc, nhưng trên mặt lại lộ ra ít cười.

Gà nướng muối?!

“Lí Hiên, người làm người không phúc hậu a... Như nào lại dùng mỹ thực kể chứ... TT”

Đều là món của người Hán cả... TT Y đã lâu rồi chưa có ăn... Tuy thân là người Hán lại không được ăn đồ của mình, y hổ thẹn a...

Y là thèm muốn chết nhưng chung quy vẫn không ra tiệm ăn được, dù sao thì Giang Hoài vẫn còn nhỏ, về sau chi phí còn tốn nhiều, đương nhiên phải tiết kiệm... TT

Vợ chồng nhà Lí Sở thực hoan nghênh y tới ăn cơm, nhưng qua nhiều, cho dù mặt dày như y, cũng sẽ thấy ngại... TT, đúng là đã lâu chưa ăn qua gà nướng muối a...

Mua trong cửa hàng, chung quy vẫn thấy thiếu vơi gì đó...

Nhớ hồi trước đều là lão ba đi nấu cơm, còn mẹ ngồi một bên chỉ tới chỉ lui, nghe đâu, vì mẹ sợ dầu mỡ làm lão hóa, cho nên, haha, cũng chỉ có cha mới chịu coi trọng, chăm sóc lão mẹ này.

Nghiêng người, tung ánh mắt “Người quản ta”, Lí Hiên thanh thoi tựa vào bên cây, “Còn không mau nhanh lên?”

Ai nha nha, cái người này a, tính về tuổi thì lớn hơn hẳn, nói về chức vị, cũng cao hơn hẳn, tính về địa vị trong gia đình, y chính là chủ hộ đấy! Cùng đàn anh nói chuyện, mà lại dùng ngữ khí coi thường?! (= = *Ta thừa nhận, ta gần đây xem “ quân sĩ xung kích ” nhiều...*)

“Đánh chết người?!” Giang Duy chẳng chút lưu tình, xoay người, phi thẳng cái chổi về phía Lí Hiên, may mà Lí Hiên né kịp, bằng không nhất định trúng giữa người.

Hắc hắc, tuy là lực ném cái chổi kia cũng không lớn nha...

“Đừng trách ta không nói trước với người a, cái chổi này là của tiểu khu, nếu như người phá hỏng, phải bồi thường đấy.” Lí Hiên cười, dùng chân hất bay cái chổi về phía Giang Duy.

“Ta kháo, người còn đá lại a!” Giang Duy nhanh như chớp dịch chuyển, cũng không để ý xoay người quá mức, cho nên không cần thận vấp phải chân mình...

Tráng lệ mà phi thân ngã nhào... = =

“Ai!” Cái mông y... TT

“Hahaha...Ai (), người cũng già rồi, làm việc đừng mạnh bạo vậy a...” Cẩn môi dưới, nhin cười, bộ dạng có điểm hả hê.

“Người còn đứng đó?! Không mau qua đỡ ta dậy?!”

Giang Duy hung tợn liếc mắt nhìn hắn, cái gã này rõ ràng càng ngày càng xấu xa! Thế mà lại đem vấn đề tuổi tác ra cười nhạo y!

Độ này, hắn nguyên là bởi đuổi trộm mà động tới thất lưng, sau đó lại bị Lí Tu không kiêng nể gì cười nhạo, nói lão nhân dùng không được nữa rồi, nàng như nào không tự ngấm lại chinh mình cùng y kém không bao nhiêu a, y hai tám đã là lão già, thế nàng hai bảy chẳng phải cũng nên gọi đại thẩm?!

Mà cái tên Lí Hiên này còn không đứng về phía y, còn học đòi Lí Tu, cứ thích động tới vấn đề tuổi tác... TT

Quả nhiên họ Lí đều là những kẻ xấu xa... TT

“Mới không đi, chỉ mới ngã một cú, không yếu đến nỗi dậy không nổi đấy chứ, người tưởng ta không thấy, đằng sau lưng, người còn đang cầm chổi sao?” Đợi hắn chui đầu vào lưới bị đánh a, hắn cũng không ngu vậy đâu.

“... -_-|||” Càng này càng không đáng yêu...

Nếu núi đã không nghe theo ta... Giang Duy chuyển hướng, nắm chổi đứng dậy, thẳng hướng Lí Hiên lao tới, “Trả nợ!”

“Ta không nợ, để người đánh đâu...”

Lí Hiên nói xong cũng không cố giữ hình tượng, trái nhảy phải tránh, trước chạy lùi, nhanh nhẹn né tránh công kích của Giang Duy.

Cứ như vậy, hai người như trẻ ra vài tuổi, ở trong sân tiểu khu người truy ta cản, haha cười.

Đây là phương thức sống chung của bọn họ, người yêu, người thân, bạn bè.

=== Ngược phối bắt ngược chủ ===

Hai người không để ý tuổi tác chạy nhá, không biết ở ngoài cổng, có một người, vốn thấy hai người họ còn muốn chạy định lên tiếng gọi, nhưng lại thấy ý cười kia, trong phút chốc liền ngừng bước.

Giang Duy tựa hồ đã quên, y còn gọi Lâm Cần hôm nay tới nhà ăn cơm.

Bởi vì đang thất nghiệp, Lâm Cần ra ngoài sớm hơn, lại thấy được một màn như vậy.

Theo bản năng, Lâm Cần lui về sau từng bước, trốn ở một bên góc tối.

Bên tai là tiếng cười đùa, cãi lộn của Lí Hiên cùng Giang Duy, trong ngực, lại cảm thấy nhói đau khó tả.

Vì sao chính mình cùng người kia, không thể được như bọn họ...

Quả nhiên, vẫn là chính mình hi vọng quá cao xa rồi.

Đây là thói xấu của con người sao...

Chậm rãi, Lâm Cần dựa lưng vào tường tựa xuống, đem chính mình thu thành một khối.

Không cam tâm, thực không cam tâm...

Hết chương 41

1: Gà nướng muối:

42. Chương 42: Hạnh Phúc Cùng Khổ Đau

Ăn xong cơm chiều, hai người Giang Lí cùng nhau thu dọn bát đĩa, Giang Duy không cần Lâm Cần giúp đỡ, nhượng hần ngồi trên ghế xem tivi, đọc báo, làm gì cũng được, y còn chưa lười tới mức bắt khách phải vào rửa bát đâu.

Lâm Cần chỉ có thể ngoan ngoãn mà ngồi trên ghế, tuy là mắt nhìn tivi, nhưng tâm tư lại phiêu bạt mất nơi nào rồi.

Chầm chậm, ánh mắt ngày một mệt mỏi, rốt cục, trực tiếp nằm trên sofa ngủ.

Cho nên, lúc hai người Giang Lí rửa bát xong đi ra, liền chứng kiến một bức mỹ nam tuyệt đẹp.

“Ngu ngốc...” Giang Duy bất đắc dĩ nhẹ giọng mắng một câu, sau đó vào phòng cầm chăn ra, đắp lên cho hắn.

“Lâm Cần a, Lâm Cần, cái dạng này, đâu phải để một người như cậu nên có...”

Cùng lắm là thất tình chứ gì, nếu như thương tâm, khóc một hồi là được rồi, nhưng hắn là không làm được, cũng không chịu tìm người để tâm sự, mỗi ngày cứ ngẩn người... Cứ như vậy, hắn đến khi nào mới khôi phục lại bộ dạng Lâm Cần ban đầu a?

“Bằng không, Lâm Cần nên có bộ dạng gì?” Lí Hiên hỏi.

“Này cũng phải hỏi sao,” Giang Duy đi qua đi lại, rốt cục ngồi xuống cùng, “Anh tuấn, tiêu sái, hài hước, lời nói ác độc...” Y đếm ngón tay, đều là những điểm y biết về Lâm Cần.

“Hồi tiểu học, cha mẹ ta qua đời, ta lúc đó khóc lớn, Lí Tu một bên cũng không biết nên dỗ ta như nào, haha, tiểu hài tử mà, làm sao biết được thể nào là an ủi, đối mặt với cái chết, ta là khóc, nàng cũng bó tay. Mà Lâm tôi nắm tay ta chạy ra khỏi linh đường, mang ta tới bên sông, để ta khóc lớn, nhưng mà hôm ấy khóc xong, nhất định phải mạnh mẽ lên... Ta không biết những lời kia có phải do người khác dạy hắn không, nhưng ít ra đối với ta sắp tan vỡ mà nói, thực sự rất có ích.”

“Lúc học đại học, Lâm tử phát hiện ra khuynh hướng của ta, khi đó, thực đáng sợ, tuy là Lâm tử cùng ta là bạn hơn hai mươi năm, nhưng ta không biết, sau khi hắn biết ta là đồng tính, liệu có thể còn cùng ta làm bạn như trước không... Kết quả là ta bị hắn hung hăng cười nhạo một phen,” Nghĩ tới đây, Giang Duy không khỏi bật cười, “Lâm Cần học tập Đường Tăng, cùng ta nói một vòng đạo lý, “Thì ra ngươi là đồng tính, sao không nói ta sớm, ngươi nếu như nói ta biết, ta có thể cùng ngươi ngồi xem GV a, ân, không đúng, ngươi có nói thì ta cũng sẽ không cùng ngươi ngồi xem GV đâu, nam diễn viên GV làm sao so bằng ta được, ân, cũng không đúng, với ngươi mà nói a, cho dù ta bộ dạng, dáng vóc so với diễn viên GV tốt hơn gấp bội. ngươi cũng không thể nhìn lên ta, đối ta có tâm tư đen tối, cho dù ngươi có thiện cảm, thì đây cũng chỉ là tình bằng hữu... Ngạch, vẫn là không đúng... = =

Còn có a, ngươi về sau nhìn lên liền nhìn lên, thanh âm có thể cho nhỏ được không? Ở đây tường có dày mấy, thì cũng không cách âm a... Còn có, ngươi cho dù muốn mở lớn tiếng, phiền chờ lúc ta ra ngoài đã, mà kể cả lúc ta ra ngoài rồi, cũng phải khóa cửa lại...’,” Giang Duy bắt chước không nổi nữa, ghé người vào bên Lí Hiên cười, “Rõ ràng chính hắn khẩn trương tới mức hai tay đầy mồ hôi, lại còn muốn cùng ta thẳng thắn nói chuyện...”

“Hahaha, người ta không tồi nha.”

“Đúng thế...” Cũng không biết nữ nhân nào mắt mọc đằng chân, người tốt như vậy, ân, tuy là không đến nỗi kim cương, nhưng tốt xấu gì cũng là đá quý, Vương lão ngũ a, không biết nắm bắt, sau này nàng nhất định hối hận đến chết...

Lí Hiên cười, vươn ngón tay nghịch tóc y, “Đủ rồi, có Lí Tu, có Lâm Cần, bạn bè a, không nhiều, đều là tri kỷ.”

Hai người, một nam một nữ, còn phân chia đều a. O(_)O~

“Người có phát hiện ra, người hiện tại đối với chuyện của Lâm Cần nói rất nhiều không... = =” Trước kia còn chỉ lúc vô ý mới đề cập tới, hiện tại, xem chừng là mỗi ngày đều có thể nghe được chuyện thừa nhỏ của y với Lâm Cần, Lí Tu... Y chẳng nhẽ tính viết cuốn hồi ức sao? Tuổi già còn chưa tới mà?

“Như nào? Người chẳng nhẽ ghen sao?” Ân, ngẩng lại, cũng đúng, Lí Hiên, không phải không có máu ghen sao... Nghĩ tới, Giang Duy không khỏi đắc ý mà gợi khéo môi.

“... Người muốn ta ghen sao?”

“Ân, thỉnh thoảng ghen một chút cũng có lợi cho tinh thần và thể chất khỏe mạnh (_)” Hahaha...

“Ta ghen đấy.”

“= = Người nói thật miễn cưỡng đi...” Như là bị y ép buộc ấy...

“...”

“Thật ra ta cũng không muốn người ghen nhiều làm gì, dù sao nếu như đối tượng là Lâm Cần cũng Lí Tu, kia cũng thật lãng phí thời gian, tình cảm đi...” Bất quá, thỉnh thoảng ghen một chút cũng là tình thú nha...

Nếu như mong hấn ghen, chi bằng mong hấn quan tâm y thêm cho xong... (*Xuyên: – – Lí Hiên hiện tại chẳng nhẽ chăm người chưa đủ sao? Đồ lòng tham không đáy.*)

“Hahaha... Không cần lo lắng.”

“Ta chính là lo cho người a.”

“Thôi đi.” Muốn thấy hấn a, hấn chẳng thích. “Người có phải muốn đi ngủ rồi không?”

“Không, đem sách của ta tới đi,” Y một bên bật tay, “Tôi hôm qua, ta mới đọc được một nửa.”

“Đọc ở đây?” Tuy là nói giữa trưa, ánh mặt trời tỏa sáng, bất quá phòng khách vẫn có điểm mát mẻ.

“Ân, Lâm Cần không phải cũng vậy sao.”

Lí Hiên khom người với tới dưới bàn trà, lấy ra một cuốn sách, “Đừng nằm trên đùi ta được không? Lão sư các người không dạy là tư thế đọc sách ảnh hưởng tới thị lực sao?”

“Gì? Người nói gì? Ta không nghe được...” Đọc sách đọc sách, y cái gì cũng không nghe được, y đang rất chăm chú đọc sách nha...

= = Giật giật... “Ngồi dậy,” Lí Hiên da đầu run lên, “Lười thì để ta vào lấy gối...” Hắc còn không biết tính trơ của người này sao, “Ta thuận tiện đem bản (bản ghi trên máy tính) ra.” Vừa vặn hắc có thứ cần tra cứu.

“Hahaha...” Ai, () đừng hiểu biết như hắc có được không... Hắc ngượng đỏ...

Ngoài cửa sổ có ánh dương kinh sắc lọt vào, ấm áp, không quá mạnh, một ngồi, một nằm, hai người cũng không trao đổi gì, lại có vẻ hòa thuận ngọt ngào.

Nào ngờ có người cắn môi dưới, tận lực ép chính mình rúc vào tấm chăn mỏng, không để hai người kia phát giác thay đổi.

Có người hạnh phúc, có người lại chua xót trong lòng.

43. Chương 43: Lâm Cần Giận Cá Chém Thớt

Thông tin Lâm Cần trở lại Đông trấn rốt cục đã giấu được Lí Tu tròn nửa tháng thì bị bại lộ, thật đáng tiếc a.

Mà Lí Tu một khi đã biết chuyện, nàng phi thường x3 tức giận.

“Lâm Cần!” Thanh âm tràn đầy yêu thương, “Lâm Cần!!!” Hung hăng mà thẳng tay tát hắc một cái, “Đã về còn không cho ta biết, còn bắt ta chủ động tìm tới cửa, người được đấy!”

Nếu không phải nàng trên đường nhìn thấy người giống đặc Lâm Cần, gọi không phản ứng, nàng thực muốn tới bệnh viện xem chính mình có bị hoa mắt, nàng cũng không biết Lâm Cần đã trở lại.

“Lí Tu, người ra tay nặng vậy?!” Mấy tháng trước còn gửi thư hỏi hấn “Mười nguyên tắc làm thực nữ”, hấn còn tưởng nàng đã đổi tính rồi chứ, ai mà ngờ vẫn là cái bộ dạng ấy thế này.

“Đúng thế, người ra tay nặng vậy là chi,” Giang Duy một bên nhin cười, không hảo ý nói, “Ban đầu chắc sẽ ngẩn ngơ một hồi, tái tới đánh hấn tới choáng váng đi.” Sau ai chịu trách nhiệm, người ấy tự biết a, y đã có Lí Hiên rồi, không bận làm kẻ thứ ba a.

Lí Tu lạnh lùng thiêu mi, nhìn tổng ra ý của Giang Duy, “Choáng váng xong liền ném lên núi.” Dù sao nàng cũng không phụ trách nuôi tiểu tử này. Không lương tâm a.

“Đêm rồi còn lên núi sao.” Mà bọn hấn nghe nói trên núi còn có dã thú thường qua lại a.

“Không đáng ngại, hấn không sợ bóng tối.” Hồi tiểu học, Lâm Cần đều đem bạn gái lên núi để hưởng thụ có người dựa dẫm, hấn còn sợ bóng tối chắc?

“Lỡ lúc choáng váng rồi sợ thì sao?”

“Chẳng sao đâu, ném cho hấn cái đèn pin là được rồi.” Giọng điệu bố thí.

“Người mua hử?” Ngữ khí hoà nghi, người kia cũng không hào phóng vậy a.

Bàn tay Lí Tu vung lên, khẩu khí hào hùng, “Lấy trong cục một cái là được.”

= = Cái này y biết, “Đấy là của công a.”

“Nga, ta sẽ nhớ kí tên người.” Sợ gì chứ...

“ ... ”

“... Uy, hai người các người, đừng quá phận a, ta còn chưa gốc đâu, đừng vội bàn xem xử lí ta như nào đi?” Gì chứ, hấn còn đứng bên này a, thật quá đáng!

“Người mới là quá phận đấy,” Lí Tu thu hồi vẻ mặt đùa giỡn, nhìn hấn, “Ta mặc kệ người công tác gặp rắc rối gì, nhưng không liên lạc với bọn ta, làm bọn ta lo lắng không yên chính là người sai, trở về còn cố tình giấu giếm thông tin, không để bọn ta tới Kim Phàm (khách sạn năm sao duy nhất ở đấy) đánh chén một bữa, là không xong đâu.”

“...” Lâm Cần trầm mặc.

“...” Giang Duy cũng lặng thinh, hần hồi hận a, viện cớ đánh chén vậy, hần chắc chưa nghĩ tới đi?

“...” Lí Tu là rất muốn đi theo trầm mặc giống bọn họ, phối hợp thành “Trầm mặc tam huynh muội”, chính là, im lặng không phù hợp với cá tính nàng a...

“Lâm Cần, mời khách vẫn là chắc chắn rồi, người chắc không ki bo vậy chưa.” Nàng chính là bạn thâm giao a, hần không nói cũng sẽ không bức hần.

Vả lại, không phải chuyện tình cảm gặp trục trặc sao, hần trước kia làm tổn thương không một trăm cũng tới chín mươi người, giờ bị thế này so với các nàng đã là gì.

“...” Hần trông giống lão gia giàu có lắm sao, cả ngày đều nằm nhà, kiếm đâu ra tiền chứ...

Chọn sai bạn rồi, sai lầm thật rồi a a a...

Đãi thì đãi, Lâm Cần bất đắc dĩ gọi lên một mặt cười, “Đi thôi, bất quá nhất định không được đem theo người nhà.”

Giang Duy cùng Lí Tu nhìn nhau cười, rốt cục, cũng nhìn thấy nụ cười của hần rồi.

Cơm no rượu say, ách, nói là cơm no rượu say, kỳ thật ba người không có gọi rượu, chỉ kêu mỗi người một ly nước dứa = =, dẫn tới ánh mắt khác thường của nhân viên.

Cũng may là chỗ này tốt vẫn tốt hơn so với sơn a (“Sơn”, người Hán nói, nghĩa là nơi hẻo lánh), nhưng cũng không quá ồn ào...

Lâm Cần nhìn tờ hóa đơn, có điểm khóc không ra nước mắt...

Bọn họ nhịn đói mấy ngày rồi tìm hần hãm hại sao?... Ba người, ăn gần nghìn đồng, còn chọn chỗ đắt tiền, hơn nữa bọn họ lại ăn như quỷ đói đầu thai,... Ài ...

Màn đêm buông xuống, bóng ba người hợp thành một khối, tựa như hồi còn nhỏ vậy.

Lí Tu bởi lười nhác đi về nhà xa, liền nửa đường, tắt vào nhà Dương Đằng, bị Giang Lâm hai người thẳng tay mắng trọng sắc khinh hủ.

Bất quá mắng thì mắng đi, người ta chính là chẳng buồn để ý tới (_) .

Dù sao quan hệ của nàng với Dương Đằng cả Đông trấn này đều đã thấu tỏ, cho dù có người muốn tung

tin đồn nhảm, cũng còn phải chờ xét duyệt của nàng a (_) . Đông trấn là trung tâm rối loạn, thế mà vẫn nằm trong kiểm soát của nàng a.

Còn lại Giang Lâm hai người chậm rãi dọc ven sông đi về, sau khi ăn no tản bộ một chút, thật thoải mái a...

Sau đó, tình cờ gặp Lí Hiên cùng Giang Hoài cùng đi bộ sau ăn, chỉ có thể nói là, việc này là trùng hợp mà gặp thôi.

Vì thế, ban đầu là có ba người, sau thành hai người, đến cuối lại thành nhóm bốn người.

Giang Hoài dạo này có thể nói như điều gặp gió, làm hết bài thi, lão sư khen ngợi, cha thương chú quý, còn được làm tiểu lớp trưởng, cả ngày miệng cười tới không khép lại được O(_)O~

Mà Giang Duy còn đang tận lực đem Lâm Cần từ trong hắc động chui ra, Lâm Cần lúc nào cũng cố nặn ra một nụ cười miễn cưỡng, mệt mỏi, thật khiến người ta cảm thấy đau lòng.

“Lâm Tử a, có phải thấy con đường này thực dài không...” Hai chân y cũng đã mỏi nhừ rồi a...

Vì cái gì bọn họ đã mạnh tay chui vào Kim Phàm xa xỉ vậy, lại không chịu tốn thêm mười đồng ngồi xe về nhà chứ? Ài...

= = Hình như người khơi mào vụ đi tản bộ về nhà là y đúng không? Hiện tại mệt lại than vãn sao?

“Này đừng mong ta sẽ công người về nhà, mau qua bên vị kia của người mà làm nũng...”

“= = Đừng thẳng thừng vậy a...” Y mắc cỡ a...

Mắt tròn trắn, quả là người hạnh phúc a, được sung thành ra da mặt ngày càng dày... = =

Nhìn con đường phía trước tối đen như mực, không rõ điểm cuối, Lâm Cần lẩm bẩm, “Đúng là đường dài thật a...”

“Không sao,” Giang Duy cười, “Đường dài, thì chúng ta cùng chậm rãi đi.”

Y không biết trong lòng Lâm Cần giờ đang suy nghĩ gì, cũng không muốn thương tổn hấn, bắt quá, bạn bè a, cũng chỉ có thể làm bao cát, làm bờ vai để hấn trút giận thôi.

Chính là, những lời này của Giang Duy, lại khiến đồ kỵ đã tích lũy bao lâu của Lâm Cần bộc phát.

Nếu như lời kia Giang Duy nói khi chỉ có hai người bọn họ, thì không kể, đằng này, hết lần này tới lần khác, bên cạnh y, kè kè một người nắm chặt tay, Lí Hiên...

Đáng ghét, đáng ghét x2, cũng không phải đối với Giang Duy, mà là cái người kia, càng lúc càng nhiều, còn có phần tự trách bản thân mình vô năng.

Lâm Cần, giận cá chém thớt a.

“Đúng vậy, con đường này dài lắm, các người có thể đi được bao xa đây.”

44. Chương 44: Ánh Dương Trong Tâm...

A?” Giang Duy cước bộ chậm lại nửa nhịp, chờ y kịp phản ứng lại, Lâm Cần đã đi trước y rồi.

Y cau mày, câu nói ban nãy, xem như là nói đùa đi, nhưng ngữ khí châm biếm kia, lại khiến người ta cảm thấy bị coi thường!!

“Lâm Tử a,” Giang Duy chạy lên phía trước, trong bóng tối, y không nhìn thấy rõ Lâm Cần.

Kể cả cái bóng của hắn nữa!

Y không phải đối thủ trên bàn đàm phán của hắn, cũng không phải đối thủ cạnh tranh trên thương trường, hắn vừa rồi lại châm biếm thế, có thật là hắn không?

Nhưng Lí Hiên gắt gao kéo tay y, không để y tiến lên.

Lí Hiên nhạy cảm đã phát giác ra Lâm Cần bất thường, hắn kéo tay Giang Duy, dùng ánh mắt ý bảo Giang Hoài sang công viên nhỏ bên kia chơi.

Chuyện người lớn rất phức tạp, tiểu hài tử tốt nhất không nên nghe.

Giang Hoài đối với chuyện này đã quen, lập tức chạy vào công viên chơi, vừa vắn trông thấy mấy người bạn, liền ném việc của cha cũng hai thúc thúc ra sau đầu.

“...” Lâm Cần xoay người nhìn về phía bọn họ, tâm không hiểu sao đau đớn, y là bạn tốt nhất của hắn, nhưng lần này hắn trở về, lại để người ta thấy bộ dáng chật vật, Giang Duy, có hay không thấy tức cười?

“Giang Duy, người cho là, tình yêu của hai người, có thể tiến xa đến đâu?” Hấn cùng Giang Duy rõ ràng chỉ cách nhau vài bước chân, nhưng hấn lại cảm thấy như thể chỉ có bản thân hấn thôi vậy.

“Người từng nói ái tình hư vô, mờ mịt, hiện tại, lại hưởng thụ thứ tình yêu kia đem đến hạnh phúc.” Lâm Cần cười.

Hoa trồng mãi vẫn chết, vô tâm trồng, lâu lại thành cây cao râm mát, cũng có chuyện như vậy sao...

“Nhưng hai người cùng một chỗ, tin tưởng lẫn nhau là quan trọng nhất, tình yêu dối trá, người cho là có thể tồn tại bao lâu?

Giang Duy nghe vậy sững sờ, “Người, người nói cái gì...” Cái gì mà giả dối?

“Vật trong rương nhỏ kia, người có phải đã quên rồi không?” Mỗi chữ mỗi câu của Lâm Cần, nói ra đều khiến Giang Duy run sợ.

Rương nhỏ của y... Không phải có một tờ giấy chứng nhận sao... “Người thấy rồi sao?!”

“Ta chưa, nhưng mỗi lần người lục, đều không dọn cho tốt, ta trong lúc vô ý thấy, thế thôi.”

Ta khát, còn nói cái gì vô ý? Ai tin chứ! “Lâm Cần! Câm miệng!” Giang Duy cảm thấy trong lòng bàn tay xuất ra mồ hôi, y vội rút tay ra khỏi Lí Hiên, sợ hấn phát hiện ra khác thường.

Nhưng nhất cử nhất động, đơn giản là càng khiến Lí Hiên để ý tới hai người hơn.

Lâm Cần hai tay nắm thành quyền, móng tay đâm vào lòng, “Giang Duy, đừng quên, các người đều là nam, trong mắt người khác, đây là bất thường...”

“Ba” một tiếng vang lên rõ ràng, cắt ngang câu nói của Lâm Cần.

“Lâm Cần!!” Giang Duy nổi giận trừng mắt nhìn hấn, “Người có biết chính mình đang nói gì không?!”

Bị tát một cái, vẻ mặt Lâm Cần không chút sợ hãi, tựa như cái tát của Giang Duy còn tiếp thêm cho hấn dũng khí, “Giang Duy, người đánh ta!”

“Ta từ nhỏ đã đánh người, giờ đánh người một cái, có sao chứ?!” Là hấn nói ra những lời quá phẫn! “Người đừng tưởng chính mình bị phụ tình thì nghiêm trọng lắm, trên thế gian này, mỗi người bị thất tình nhiều như nước biển vậy, thêm một người là người cũng chẳng tính là gì, không phải chỉ là mất đi người yêu thôi sao, người có cần thiết khiến bản thân sống dở chết dở vậy không?! Người, con mẹ nói nếu như bỏ không được, thì mau đi tìm nữ nhân ấy, sống chết lỗi nàng về đây, người, con mẹ nói nếu hiểu được bộ dạng chính

mình lúc này, liền đem Lâm Cần kia trở về đi, gạt bỏ bộ dạng mất người yêu chết tiệt này đi!”

Y vẫn nghĩ, hẳn cần thời gian để tự hồi phục, nhưng hiện tại thì hay rồi, tự hẳn phục hồi không được sao, còn tìm y gây phiền phức?!

“Con mẹ nói, cái nữ nhân kia rốt cục lớn lên giống Đất Kỷ hay Diêu Thuyền, biến người thành thế này? Người có bản lĩnh thì đừng mắng ta, có bản lĩnh thì tới tìm Lí Tu xem! Ta hiện tại thưởng cho người một cái tát là khách khí lắm rồi, con mẹ nói, nếu ta là người khác, ta sẽ đem người từ trên núi ném xuống!!”

“Đủ rồi,” Lí Hiên kéo Giang Duy quay về, y cấp bách lên, chỉ biết mắng “Con mẹ nói”... Nếu không phải chỗ này, hẳn nhất định sẽ ngồi trên y... “Các người tối say rồi, đều tự về nhà mình thôi.”

Nói xong, không chờ bọn họ đáp ứng, liền kéo tay Giang Duy, một bên gọi Giang Hoài, đem hai người đang xung đột tách ra.

Uống say? Nếu như có thể say thì tốt rồi.

Lâm Cần ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, mây mù che lấp ánh trăng, thật là, đến một chút ánh sáng le lói cũng không cấp cho hắn a...

45. Chương 45: Tận Lực Che Giấu Cùng Lừa Dối Thật Ra Không Khác Nhau Nhiều

Giang Duy có thể nói là dùng dùng nổi giận bỏ về nhà, đem Giang Hoài đuổi vào phòng ngủ, để là y ngồi trừng mắt nhìn tường sinh hờn dối.

Cái gì chứ?

Sinh hờn dối không phải chỉ có nữ nhân mới có sao?

Ngạch, vậy xin hỏi, nửa đêm khuya khoắt, người nghĩ y là bị làm sao chứ?

Là đâm tường trút giận, hay là chạy ra sân thượng hét lớn?

Cả hai a... Nếu như không nghĩ tới phiếu phạt quét rác quanh khu, y bực tới mấy cũng chỉ còn một cách...

Lâm Cần tối nay nói cái gì chứ, lời khó nghe đến đâu Giang Duy cũng đã từng khinh qua, thời đại học còn làm loạn trong gay pub cơ mà, có lúc còn nhìn nhầm người trong quán mà mắng to, người ta mắng càng

khó nghe, đổi lại càng thêm bản lĩnh.

Khi đó Giang Duy cũng không phản ứng như này, nếu chỉ điểm nhục mạ ấy cũng không chịu được, thế thì ánh mắt để ý cùng mấy lời xì xào kì thị, một ngày nào đó y sẽ vì không chịu được mà đi tới đường cùng.

Những năm y đi học, đều là bàng quan đối với mọi quan điểm, lời nói đối với đồng tính.

Nhưng ngày hôm nay, người nói ra lời đó, lại là bạn tốt nhất của y, Lâm Cần.

Y cũng đã từng tưởng tượng, rằng người thân y, bạn bè y, nếu một ngày bọn họ biết khuynh hướng của y, phản ứng của họ sẽ thế nào.

Nhưng y thật không ngờ, người bên cạnh hắn, người đầu tiên thốt ra lời đó, lại là Lâm Cần.

Hắn cho rằng bị thất tình là nghiêm trọng lắm sao?!

Thất tình trong tâm khó chịu, cái này y hiểu, cho nên chẳng phải y đã không truy hỏi tới cùng đấy sao?!

Hắn thích khoa trương vẻ mặt u tối ấy tới khi nào chứ, y thân là bạn bè, có thể làm được gì đều đã làm cả rồi!

Hiện tại là chuyện gì xảy ra a!

Chân phải hung hăng đạp vào tủ đầu giường, “Phanh” một tiếng.

Giang Duy hiện tại càng nghĩ càng tức giận, nhưng y lại không biết chính mình rốt cục là đang sinh khí vì cái gì, là vì Lâm Cần đối tình cảm của y nảy sinh nghi vấn, hay là...

“Người có thể đã lung tung, không sao hết,” Lâm Cần mới tắm xong, cau mày nhìn y, “Đá hồng, lại đánh thức các bác tăng dưới tới trách cứ cũng không sao hết a.”

Chẳng còn là tiểu hài tử nữa, như nào còn trẻ con đến vậy.

Mới này, Lí Hiên quả thực có điểm bị dọa sợ.

Cùng Giang Duy nhận biết gần ba năm, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Giang Duy ra tay đánh người.

Ngạc, đương nhiên, không tính những lần đi bắt trộm.

Hung hăng tát một cái, Giang Duy quả thực không chút lưu tình a.

“Lí Hiền... Ta muốn được an ủi...” Giang Duy mặt dày đóng vai thiếu nam đau khổ vì tình.

= = “Người muốn thế nào?”

“Ngạch...”

Nghĩ lại, lời Lâm Cần nói, thật ra cũng không quá phẫn lăm, bất quá chính là quá châm biếm, đối với tương lai bọn họ, không hề xem trọng.

Còn có chính là...

“Giang Duy, nghe Lâm Cần nói, người có gì gạt ta sao?” Lí Hiền đi tới trước mặt Giang Duy, chậm rãi hỏi, ánh mắt dõi theo y.

Chứng cứ Lâm Cần đưa ra thuyết phục vậy, đúng là Giang Duy có gì giấu hẩn.

Mà việc này, hẩn là cùng cái thứ giấu trong rương nhỏ kia có liên quan.

A? “Cái này...” Giang Duy gãi đầu gãi tai, tuy là trong bụng hoàn toàn bất ổn, nhưng ánh mắt vẫn nhìn lại hẩn, “Ta có thể có chuyện gì gạt người?” Y tận lực đè nén thanh âm.

Giang Duy có một cái rương cổ.

Đó là của bà nội truyền cho mẹ y, xem như truyền gia chi bảo, đáng tiếc là, không kịp để mẹ y truyền cho vợ Giang Duy, nàng đã rời xa nhân thế, đến khi nằm trong tay Giang Duy, trở thành di vật.

Giang Duy ở bên trong rương để rất nhiều đồ, mới đầu là những bức hình xấu mặt, giấy chứng nhận bất động sản, tro cốt cha mẹ để lại, giấy khai sinh của Giang Hoài...

Có một số việc, người khác không nói, Giang Duy đều quên đi nhanh chóng...

Mà một khi nhớ lại, chỉ khiến y kinh hãi cùng sợ sệt.

Cái rương kia chính y cũng đã rất lâu không có mở ra, vẫn luôn đặt trong ngăn kéo dưới tầng hầm...

Lí Hiền không nói, nhìn y hồi lâu, “Thật không có?”

Thanh âm hần rất nhẹ, không chút uy hiếp, không chút hoài nghi, chỉ đơn thuần là hỏi.

“...” Dưới cái nhìn của Lí Hiên, y mém chút nữa nói thật ra, dù sao cũng không có vấn đề gì, nói ra cũng sẽ không sao... Nhưng, đáy cổ họng kia, không hiểu sao vẫn không thốt lên được, y cảm thấy sợ hãi vô cớ, “Thật không có.”

Không xem là lừa hần đi, chỉ là vô tình che giấu thôi.

===== Ta là vạch tuyến ngăn cách nhỏ a =====

Về đến nhà, cả Lâm Cần lẫn Giang Duy đều bị phiền não bủa vây.

Lâm Cần đối với biểu hiện của mình ngày hôm nay phi thường hối hận.

Cảm giác nóng rát trên mặt khiến hần đau nhói, Giang Duy thật không nường tay a.

Lâm Cần trừng mắt nhìn đèn bàn gần giường, giống như đây là người hần muốn thiên đao vạn quả (*chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây*) vậy.

Trở lại Đông trấn, vốn không tính có thể giấu được Giang Duy cũng Lí Tu được bao lâu, chính là, hần đã xem thường đồ kỵ của bản thân rồi.

Hần vốn chẳng phải là người hoàn mỹ, nhìn thấy Giang Duy cùng Lí Hiên tâm đầu ý hợp, thấy Lí Tu cùng Dương Đằng vui cười, trêu chọc...

Một người khi đã có lòng đồ kỵ, sẽ có lúc cư xử không giống bình thường.

Cho dù hần có thể cảm thấy rõ tâm tình này là sai, hần bị thất tình không liên quan gì tới tình cảm của Giang Duy cùng Lí Hiên, chính là khó tránh khỏi tức giận.

Nhưng mà, rốt cục ai mới là người tức giận chứ?

Là Giang Duy cùng Lí Hiên sống bình thản hạnh phúc?

Hay chỉ là tự lừa dối mình thôi?

Cũng có thể là, hần tự tức giận chính mình.

Giận chính mình vì sao biết rõ là không được, nhưng lại vô pháp chống lại?

Hận chính mình rõ ràng phát hiện ra ý xấu của người kia, nhưng vẫn hăm sâu vào bùn đen?

Lâm Cần vào phòng tắm, nhìn bản thân qua gương đã không còn quá chật vật như ngày mới trở lại nữa, nhưng cũng không còn giống một Lâm Cần quá tháo, gây mưa bão trên bàn đàm phán như trước nữa.

Nhìn bóng mình trên gương hồi lâu, trong đầu hần càng thêm bộn bề suy nghĩ.

Mở vòi hoa sen, một dòng nước lạnh phun xuống, theo dòng chảy xuống, nước lạnh như băng lướt qua khuôn mặt, qua lưng, chân, ướt đẫm toàn thân...

Hắn là Lâm Cần.

Khóe môi chậm rãi gợi lên.

46. Chương 46: Mẹ Chồng Lí Tu Tới Hỏi Thăm

Từ sau vụ đấy, Lâm Cần không tới nhà họ Giang ăn cơm nữa.

Chịu không nổi Giang Hoài mỗi ngày đều hỏi “Lâm Cần thúc thúc khi nào tới a?” “Lâm Cần thúc thúc như nào lại không tới chứ?”, Giang Duy mỗi lần đều lơ đi câu hỏi của cậu a, –

“Không tới thì không tới chứ sao, lúc trước cũng không thấy người nói nhiều như vậy!”

Hừ (^) , không đến thì thôi, ai ham chứ, y mỗi ngày còn giảm được tiền cơm đấy!

Ngoài miệng thì phô trương vậy chứ, nhưng Giang Duy mấy ngày nay chính là một chút cũng không ngủ được, lúc đi làm còn thỉnh thoảng lơ đãng, thành ra mãi không xong cái bản báo cáo từ tháng trước.

Ai dà, tránh lúc có người, y tự vỗ vỗ mặt mình, ai oán ba phút, tiếp đó phun ra cục đàm, tự làm tự chịu thôi.

Giang Duy cũng không hối hận chính mình tặng cho Lâm Cần một cái tát, nếu như đánh mấy cái mà khiến hắn tỉnh ra, y nhất định sẽ cố gắng, chính là... Y tốt xấu gì cũng là một cảnh sát, ở cảnh giáo đần độn bốn năm, lấy nắm đấm để giải quyết vấn đề, so với dân kinh tế như Lâm Cần thì... Đây, y có phải xuống tay quá nặng không... = =

Mà, y còn đánh hấn trước mặt Lí Hiên, còn mắng hấn nữa... = =

Giang Duy lo lắng, Lí Hiên cũng biết, hấn bảo Giang Duy qua xem Lâm Cần thế nào, dù sao thì đây cũng chẳng phải chuyện gì mất mặt lắm.

Hai người này a, tuy là đã lăn lộn trong xã hội nhiều năm, nhưng tính tình vẫn y như trẻ con vậy.

Có khi người dân Đông trấn đều vậy đi.

Mới không phải vậy a, Giang Duy bĩu môi, y tức giận còn chưa tan, còn bảo y qua thăm hấn? Nằm mơ đi!

Lí Hiên bất đắc dĩ từ bỏ, đành để bọn họ tự mình giải quyết vậy (_)

Cứ vậy hai bên giằng co nhau.

Mà cùng lúc đó, Lí Tu vừa thi sát hạch xong, còn chưa kịp hoan hô ăn mừng chính mình đã vừa đủ điểm qua, lại nhận được một tin kinh thiên động địa.

Mẹ Dương Đằng đem theo em gái hấn tới Đông trấn, nghe đồn là, tới xem mặt con dâu tương lai mà con trai mang về thế nào.

Mà Lí Tu, xem như là ra mắt mẹ chồng tương lai đi.

“Bác gái, cháu chào bác.” Khoác trên mình bộ váy hoa nhí, lộ ra vẻ vạm vỡ phần thực nữ, Lí Tu nhoẻn miệng cười, cười mỉm là kỹ thuật cơ bản của thực nữ a.

Trang điểm cẩn mật a... Ấn tượng đầu tiên rất quan trọng đó!

Về phương diện này, Lí Tu rất am hiểu nha, phải cẩn thận, dù sao thì chuyện của nàng cùng Dương Đằng cũng đã đồn khắp Đông trấn rồi (chính là nàng, trưởng ban đồn thổi, người sáng lập, Lí Tu) biết rõ, đang hóa trang thành một thiếu nữ thanh xuân (=,= còn là thiếu nữ?) có tiền tài, là một nữ nhân không chút khiếm khuyết dựa vào Dương Đằng a...

“Ấn?” Bác Dương nhíu mày nhìn cô gái trước mặt, nhìn qua thì là một nữ hài đoan trang, có điều nụ cười kia có phần sáng lạn quá mức đi, chung quy tạo cảm giác đang tính toán gì đó...

Này, xem ra chỉ được cái bề ngoài thôi, cũng tốt a, tiểu tử Dương Đằng này như nào lại không chịu đem người ta về ra mắt chứ?

Bác Dương vẫn là có điểm nửa tin nửa ngờ, đứa nhỏ này không có vấn đề gì chứ, có khi nào là con trai bà dẫn tới lừa mình không?

Trên tivi cũng có nói rồi a, gọi là gì nhỉ, a, bạn gái hợp đồng a... = =

(Bá gái à, bác quả là rất biết cập nhật thông tin a... Ngưỡng mộ...)

“Dương Đằng a, nàng là bạn gái con?”

... Dương Đằng nhu nhu trán, có điểm choáng váng... “Àn, nàng tên Lí Tu...”

Bộ váy kia nhìn quen quen, hình như chính là bộ lúc trước hần bị lừa mua cho nàng...

Cũng đã vài năm rồi a? Giờ lôi ra còn trông như mới vậy = =

Lí Tu? Tên nghe kể cũng không tồi...

Bác Dương len nhìn nàng, đánh giá nàng từ trên xuống, bà mới xuống xe liền gọi cho Dương Đằng, còn chưa tìm thấy, này tốc độ cũng thật nhanh đi.

Lí Tu mỉm cười, “Bác à, chúng cháu giúp bác giữ hành lý, bác vào ngồi trước đi.” Cười, mỉm cười chum chim, Dương Đằng, tiểu tử này, người chết chắc rồi, không nói mẹ người tới cho ta biết đã đành, lại còn chẳng thèm kể chuyện ta với nàng nữa...

Ngạch... Nhìn nụ cười Lí Tu ngày một rực rỡ, Dương Đằng thoáng rung mình...

47. Chương 47: Tử Vi

Giang Duy nguyên bản còn đang lửa giận ngập trời, máu nóng trong người, thể nhưng trong Đông trấn lúc này lại xảy ra một vụ ẩu đả náo loạn.

Đông trấn tuy là trấn nhỏ, không có án tử gì lớn, giỏi lắm thì có mấy hội bán k đánh nhau ra, thật sự, còn hơn cả mấy hắc bang buôn lậu súng trong thành phố thanh toán nhau a, Đông trấn này thực sự chỉ được cái bề ngoài thôi.

Hiện tại người trẻ tuổi, ai cũng dễ kích động, động cái gì cũng gây gỗ được, một người mời bạn tới bar chơi, thích thể hiện tình đoàn kết, liền gây gỗ với một nhóm khác, kết quả là khiến phân nửa vào viện dưỡng thân.

Trong đây có mấy người tập võ đường hoàng đâu, cùng lắm là mấy thế võ đường phố, ra tay cũng không nhẹ chút nào, đem bẻ tay bẻ chân người ta, lại thừa lúc hỗn loạn bỏ chạy...

Ai, có bản lĩnh đánh nhau, sao không cả gan ở lại đấu với cảnh sát bọn họ chứ...

Xem như đây là vụ đánh nhau lớn nhất trong nửa năm đổ lại, nhưng nhập viện mười người, tất cả đều là lũ thanh niên hai mươi tuổi a, lớn nhất cũng mới có hai tư... = =

Cùng Lí Hiên tuổi không cách nhau lắm đi, như nào một người thì lỗ mãng, một người lại ổn trọng như vậy chứ?

Ai...

Mà nguyên nhân khiến Đông cảnh căm giận chính là –

Gặp bất bình thì cãi nhau thôi, còn lao vào đấu đá tay chân...

Ngạch, được rồi, chuyển ra quân quy mô lớn như lần trước ở Đông trấn cũng đã là chuyện của mấy năm trước...

Mấy thằng nhóc chạy trốn kia, khôn hồn thì mau ra đầu thú đi, mấy người trong bệnh viện còn đang chờ các người tới thanh toán viện phí đó...

Mấy thằng nhóc này thật là, chạy ra ngoài trấn còn được, đằng này, lao lên núi làm gì chứ...

Làm toàn bộ cảnh sát trong trấn đều phải lên núi hoang vu tìm...

Muốn tìm bọn chúng trong núi này a, có điều trên núi còn có dã thú thường qua lại a.

“Dã thú?” Lí Hiên nghe vậy tò mò hỏi, “Có hổ sao?”

Giang Duy nhún vai, “Không biết, chắc là có đi.” Vì sao ai nghe thấy có dã thú đều nghĩ tới hổ đầu tiên chứ?

Chẳng nhẽ hổ được hoan nghênh vậy sao... = =

Có thể? Tuy là bọn họ đã vào núi này nhiều lần, cũng xem như là “Núi” đi, nhưng hẳn cũng không tin ngọn núi này lại nhảy ra được một con hổ đâu, “Ai nói thế?” Có người tận mắt nhìn thấy sao...

Giang Duy chống cằm, nghiêng đầu, “Hình như có ông cụ bảy mươi, tám mươi nói, hồi còn trẻ, lúc đang đồn củi nhìn thấy, còn vạch ra vết sẹo nói đã từng cùng một con dã thú vật lộn, may mắn thoát chết.”

Hồi nhỏ, y thích nhất nghe chuyện từ các bác, còn có điệu khoa chân múa tay, phần khích còn hơn cả phim ảnh.

“Có vẻ giống?” Còn có vẻ giống con hổ? Chẳng nhẽ lại là con mèo lớn sao... == Nhưng phải lớn lắm mới nhìn nhầm được ra thành con hổ a ==

Lí Hiên trên đầu bay qua một, hai, ba con quạ... ==

“Buổi tối a... Có đèn, là thấy ngay.” Ai buồn quản hấn chứ, đừng để y tìm được mấy thằng nhóc chết tiệt kia, tìm được chúng, trước tiên đánh cho nó một chập, rồi tính sau...

Rõ ràng là chán sống rồi mà, dám chạy lên núi... == Người bị thương bồi thường chút tiền, vào trại cải tạo năm rưỡi, thức ăn so với nhà hàng Tam Lưu còn tốt hơn, chúng nó còn muốn gì nữa...

“ == ... ”

“Mệt a, mệt a, mệt chết ta rồi!!!” Giang Duy vô lại đập bàn, hôm nay bảy giờ sáng thì bọn họ phải leo núi, tới lúc tối mệt mới bò về...

Trên núi toàn rắn, kiến, mỗi kì quái a, làm sao mà bọn hấn cả năm, mùa đông áo ấm, mùa hạ điều hòa chịu đựng cho nổi...

Y xem a, căn bản là không cần lãng phí cảnh lực lên núi tìm, chờ một hai ngày, nhiều nhất là một tuần, bọn chúng sẽ ngoan ngoãn mà xuống chân núi thú tội thôi.

Ân, đương nhiên, đây chỉ là quan điểm của Giang Duy...

Cái chính là, cha mẹ bọn chúng còn ở nơi này, bọn họ không chờ được con cái mình chủ động xuống núi a...

Lí Hiên nhướn mày xem thường, “Ta cũng đi tìm, cũng có mệt vậy đâu.”

Đều là lên núi tìm, như nào về nhà y lúc nào cũng than mệt, còn hấn vẫn phải nấu cơm a?

“Ngạc,” lập tức giả bộ ngu ngơ, nháy nháy mắt giả bộ ngây thơ, “Yêu, cơm nấu xong chưa a...”

...” Biến.”

Ai, thất bại rồi.

Giang Duy hiện tại cũng không còn khí lực để diễn vở “thiếu nam đáng thương” nữa, y lúc này ngoan ngoãn ngồi đợi cơm nóng ra lò a... Sau đó chờ buồn ngủ... Ngạch, ngày mai lại tiếp tục tìm...Ặc ặc.

Tiếp tục đem mấy tên lưu manh trong bụng kia ra đánh cho tàn tệ!

“Ta tháng này đen chết được...” Đầu tiên là vụ Lâm Cần trở lại làm y lo chết được, tiếp đó lại cãi nhau với hần, làm y phiền lòng, công việc cấp trên giao cũng nhiều, còn bị tra tấn về thể xác thể này nữa.... TT

“Tử vi nói ta tháng này có mây đen che khuất, thật đúng a... Ài...”

“Nga? Tử vi nói thế nào?”

“Nói ta tháng này, sao sự nghiệp lênh, ở trên mặt tình bạn sẽ có cãi vã, gặp một người bạn rất lâu rồi không gặp, hần có lẽ sẽ tác động tới sinh hoạt của ta, tháng này cũng có nắng chiếu, có thể trúng số, hoặc tăng lương, dù sao nhất định cũng sẽ có phần bồi dưỡng từ số.”

“...” Khó trách mấy tuần nay liên tục mua vé số... ==

“Được rồi, được rồi, gọi Giang Hoài đi, ra ăn cơm thôi.”

(_) Thật ra mấy vụ tử vi này với y cũng chỉ là giải trí thôi.

“Lam sao phải đi gọi, ngồi đây hô không phải là được rồi sao,” Giang Duy lười biếng, “Giang Hoài!!!! Ra ăn cơm!!!!”

Thanh âm vang vọng làm rung chuyển tòa nhà, nghe chừng toàn bộ các nhà trong khu đều biết nhà bọn hần ăn cơm rồi đi... ==

48. Chương 48: Fighter

Một tuần lặng lẽ trôi qua, nhanh tới mức Giang Duy thật muốn hô gào tăng lương, bằng không thì bất kể thế nào, y cũng sẽ từ chức, rước lấy vô số ánh mắt lườm nguýt của mọi người.

Đồng sự ngoài mặt thì duy trì hỗ trợ, trong bụng lại thầm than: tiền lương cảnh sát có thể dễ dàng tăng được sao... Hần đã hô tăng lương nhiều năm rồi, cũng biết đây chỉ là ước vọng nhỏ bé thôi... Vẫn kiên trì bám trụ như y a... Thật khiến người ta không nở phá tan ước vọng a...

Hàng xóm láng giềng thăm tính kế: Giang Duy lại đòi tăng lương nữa rồi, một năm tăng lương vài lần, xem ra cảnh sát đúng là một công việc béo bở mà, không tồi, nhất định phải để con trai (con gái) nhà ta vào cảnh giáo học mới được!

Lí Hiên nhú mày: Kiến nghị đi, dù sao tiền lương có tăng cũng không tới tay hần, hiện tại tài chính trong nhà đều là do y giữ cả.

Thật vất vả mới đem được mấy tiểu tử trốn trên núi kia xuống, chui trên núi vài ngày thôi cũng đủ để bọn chúng hô khóc gọi cha gọi mẹ rồi, làm xong thủ tục, liền ném bọn chúng vào trại cải tạo đi...

Nếu cha mẹ quản lý không được, vậy đành để các chuyên gia trong lĩnh vực này bận rộn thêm một chút đi.

Thời gian thấm thoát trôi qua, cấp trên thương tình cũng cho hội cảnh sát bọn họ được một ngày nghỉ, ngạch, đương nhiên là nghỉ định kỳ, không tiền thưởng, không một hào luôn, tất nhiên cũng sẽ không có tăng lương.

Thật đáng thương a...

Giang Duy vừa tự than tự xót, một bên lướt web tìm kiếm trò chơi đang được yêu thích nhất – tên là Fighter.

Đăng nhập tên người cùng đối phương, sau đó ấn nút Fight tấn công, chiến đấu kịch liệt, xem ai lợi hại!

Trước tiên, đương nhiên là – Giang Duy với Lí Hiên rồi.

Giang Duy, HP: 334; công: 80; phòng ngự: 100; tốc độ: 42; mạng: 93

Lí Hiên, HP: 256; công: 54; phòng ngự: 86; tốc độ: 79; kĩ thuật: 62; mạng: 72

Lí Hiên hướng phía Giang Duy công kích, Giang Duy bị đả thương 10 điểm, Lí Hiên liền lao về phía Giang Duy khởi liên hoàn cước, Giang Duy lại bị mất 4 điểm, Lí Hiên liền tiếp tấn công, Giang Duy lại mất thêm 1 điểm. Sau Lí Hiên lại lao tới tấn công, nhưng bị Giang Duy né được, quay lại phản kích, Lí Hiên mất 118 điểm. Lí Hiên quay lại đánh, Giang Duy mất 63 điểm, Lí Hiên xoay người tấn công, nhưng Giang Duy lại tránh được, phản kích, Lí Hiên mất 38 điểm, ngã gục! (^o^)/~ Hoan hô!

Y quả nhiên lợi hại nha!! Mới bắt đầu đã thắng, thế là thành công một nửa rồi!!

Lại lần nữa, càng thêm hăng hái!

Kế tiếp, đương nhiên là – Giang Duy cùng Lí Tu.

Giang Duy, Hp: 334; công: 80; phòng thủ: 100; tốc độ: 42; kỹ thuật: 51; mạng: 93.

Lí Tu, HP: 170; công: 99; thủ: 82; tốc độ: 42; kỹ thuật: 82; mạng: 58.

Giang Duy hướng Lí Tu tấn công, lại bị Lí Tu tránh được phản công, Giang Duy mất 61 điểm. Giang Duy phản kích, Lí Tu mất 123 điểm. Lí Tu đánh qua, Giang Duy mất 61 điểm, Giang Duy phản công lại, Lí Tu mất 26 điểm. Lí Tu phi thân, tặng Giang Duy một cước, y anh dừng mất đi 25 điểm. Giang Duy tấn công, Lí Tu phòng ngự, sau khi bị mất 45 điểm, máu Lí Tu ngày một giảm, Giang Duy đắc ý cười!

Quả nhiên là bất khả chiến bại nha!!

Tiếp đó là Giang Hoài.

Giang Duy, HP: 334; công: 80; phòng thủ: 100; tốc độ: 42; kỹ thuật: 51; mạng: 93.

Giang Hoài, HP: 252; công: 66; thủ: 83; tốc độ: 38; kĩ: 59; mạng: 80.

Giang Duy tấn công, nhưng Giang Hoài vấp ngã, khiến Giang Duy mất 18 điểm. Giang Hoài hướng Giang Duy tấn công, y né được, hướng Giang Hoài phản kích, Giang Hoài bị thương 52 điểm. Đánh qua đánh lại, tới khi Giang Hoài dùng toàn lực công kích Giang Duy, nhưng y may mắn tránh được, hạ một đòn, kết thúc trận đấu. Giang Duy thắng!

= = Hừ, con trai mà đòi thắng cha sao? Hoang đường!

Tiếp nữa!! – Giang Duy cùng Lâm Cần

Giang Duy, HP: 334; công: 80; phòng thủ: 100; tốc độ: 42; kỹ thuật: 51; mạng: 93.

Lâm Cần, HP: 218; công: 97; phòng ngự: 89; tốc độ: 76; vận: 95.

Là Lâm Cần tấn công trước, nhưng kết quả trận đấu vẫn như cũ, Giang Duy thắng, còn Lâm Cần bị hạ gục nhanh chóng. Hừ, Lâm Cần cho hấn là Độc Cô Bất Bại trong truyền thuyết sao (__) Giang Duy càng chơi càng nghiện, cơ hồ là đem những người quen biết lần lượt lôi ra đấu một trận.

Còn nữa, còn nữa!! – Giang Duy với Dương Đằng.

Trận đấu vô cùng căng thẳng, hai bên ngang sức ngang tài. Đến rốt cục, Dương Đằng nhanh tay hơn, hạ Giang Duy 38 điểm cuối cùng, giành chiến thắng.

Ai ai ai!!! Không làm đấy chứ?!

Y phòng ngự đều 100, Dương Đằng cho dù HP, công hay thủ đều không bằng y mà... TT Giang Duy không tin tái đấu lại lần nữa, nhưng vẫn là thua kém hẳn, chịu thất bại thảm hại...

“Ta đây thật muốn xem Dương Đằng ngươi có gì tài ba!”

Lí Tu vs Dương Đằng!!

Lí Tu, HP: 170; công: 99; thủ: 82; tốc độ: 42; kĩ thuật: 82; mạng: 58.

Dương Đằng, HP: 188; công: 44; thủ: 76; tốc độ: 77; kĩ năng: 91; vận: 91.

(Lược bỏ phần đánh đấm =(ta lười type lại cái đồng ấy lắm, chỉ toàn, đánh qua đánh lại thôi ấy:-)

Sau ba lần công kích qua lại, Dương Đằng mất 110 điểm cuối cùng mà anh dừng hi sinh. = = Chẳng nhẽ đúng là Lí Tu cùng Dương Đằng sinh ra đã là một cặp trời sinh sao = = Đúng a, hẳn thắng tất cả mọi người nhưng lại bại dưới tay Dương Đằng, Dương Đằng lại thua dưới tay bại tướng của y, Lí Tu... = = Hừ hừ hừ, không chơi nữa, Giang Duy di chuột thoát ra ngoài, hắc hắc, buổi tối phải kể với Lí Hiên mới được, quả nhiên tháng này y nên mua nhiều xổ số! (nắm tay) Giang Duy chơi chán sau đó đem tắt trang web, nếu y kéo xuống phần ghi chép thật dài bên dưới, sẽ thấy có ghi chép trận Lâm Cần cùng XX (giữ kín tên) –

XX, HP: 171; công: 99; thủ: 88; tốc độ: 94; vận: 92.

Lâm Cần, HP: 218; công: 97; phòng ngự: 89; tốc độ: 76; vận: 95.

XX tấn công Lâm Cần, sau ba cú liên thắng.

===== Tiểu kịch=====

Xuyên mô: Vì sao lại là Độc Cô Bất Bại? Không phải là Đông Phương Bất Bại với Độc Cô Cầu Bại sao?

Giang Duy: = = Ta thế không phải nói tới cả hai đấy sao?

Mọi người: Ngạc... (Ánh mắt không hện mà cùng nhìn tới bộ phận bên dưới phần em của Giang Duy)

Giang Duy giận: Kháo, các ngươi nhìn thật hả!

Mọi người: (bất đắc dĩ cười càng thêm bỉ) Nhìn thì nhìn thôi mà...

Xuyên mô: (Nhìn trời, trầm mặc)...

49. Chương 49: Giảng Hòa

Giang Lâm hai người bất hòa, tựa như hồi còn nhỏ sau khi cãi lộn cũng tương đương, quyết không chịu nhường, Lí Hiên tuy đã nhiều lần khuyên can, lại không giữ được lập trường, ngạch, được rồi, nói thật là lời Lâm Cần nói cũng khiến hắn có điểm nghi ngờ (_) –

Nếu như Lí Tu không biết chuyện Lâm Cần trở lại, có thể hai người vẫn cứ như vậy giằng co nhau mãi đi, bởi bọn họ chẳng ai chịu chủ động nhận sai cả, đặc biệt còn có một người thà chết cũng không chịu ra khỏi cánh cửa.

May thay, Lí Tu đã biết.

Từ bé, Lí Tu đã đảm đương nhiệm vụ giải quyết mâu thuẫn của hai người ấy, lần này, cũng không ngoại lệ.

Chính là, tuổi tác lớn dần, Lí Tu tu vi ngày một tăng... Nàng đối với thái độ ngựa tre () của hai người kia càng thêm cường hãn.

Lấy cớ đem hai người lôi ra, (không nên hỏi ta nàng làm thế nào lôi được hai người ấy ra gặp mặt, Lí Tu đương nhiên có cách của nàng a (_) chúng ta phải tin tưởng...) Lí Tu đứng giữa hai người, nhìn vẻ mặt đáng ghét của bọn họ.

Thật là, đều đã là đại nhân gần ba mươi rồi, còn bướng bỉnh vậy, còn xem mình như thiếu niên ngu dốt hồi trước chắc?

(Giang Duy: = = Lí Tu, không cần quên, người cùng bọn ta cũng bằng tuổi đấy = = Đại thẩm gần ba mươi ạ... b hân)

Trong bụng thầm xem thường hai người họ tới cực điểm, bất quá, Lí Tu cũng biết rõ, hai người họ trong tâm có những chuyện không muốn nói ra, xem ra việc đó chính là nguyên nhân khiến tình bạn hơn hai mươi năm của họ tan vỡ.

Giang Duy liếc mắt nhìn một phía mặt Lâm Cần, khóe, sắc mặt so với y còn đáng ghét hơn, làm gì chứ, đến để hòa giải ừy khuất trong hắn sao?! Thế đừng tới còn hơn!

Lâm Cần đồng dạng liếc mắt xem thường Lí Hiên đi cùng Giang Duy, khóe, hòa giải hay muốn đánh lộn

chứ? Còn mang theo người giúp đỡ?! Đừng tưởng y có người yêu thì có chỗ dựa! Hắn muốn đánh thì tuyệt không nương tay đâu!

Lâm Cần mấy ngày nay ở nhà, tận lực xác định lại vị trí của bản thân, miễn cưỡng xem cái tát kia của Giang Duy cũng có tác dụng, đầu óc mình hẳn ra rất nhiều.

Hắn là Lâm Cần, năm tuổi từng không sợ trời không sợ đất nửa đêm lên hang động trên núi ngủ, không sợ bóng tối, ở trên đó liền ba ngày mới trở về, đoạn thời gian yêu đương kia từng khiến hắn nội tâm phần chần không nổi, nhưng hắn là ai a, là Lâm Cần mà có thể dễ dàng gục ngã vậy sao?

Giang Duy trông thấy Lâm Cần, trong bụng vẫn để ý lời hôm đó hắn nói, nên không chú ý tới, nhưng Lí Hiên bên cạnh đã nhìn ra hắn có sự thay đổi.

Cả người xem như có tinh thần hơn, không giống như thời điểm trước, đầu tóc rối bù như tổ quạ, râu ria cạo sạch, quần áo chỉnh tề, đôi mắt đen sâu thẳm lơ đãng mà tỏa ra tinh quang giống như đang mưa tính gì đó, lúc này toàn thân Lâm Cần toát ra khí chất nho nhã, khiến người ta không cách nào khinh thường.

Đây mới là Lâm Cần.

Là người mà Giang Duy nhắc đến, một Lâm Cần trên thương trường không chút lưu tình, trừ bỏ lợi ích bản thân ra, chuyện gì cũng không thêm để ý tới.

Lí Hiên không khỏi gọi khoe môi, thế này thì Giang Duy có thể yên tâm được rồi.

Bạn của hắn đã tự mình hoàn toàn hồi phục rồi.

Thấy Giang Lâm hai người làm mình làm mẩy, chết cũng không thừa, Lí Tu rất cục nịnh không được đập bàn, phần nộ mắng, “Thật không biết tốt xấu! Giang Duy! Lâm Cần! Qua đây!!”

Lí Tu đúng là Lí Tu a, không kiên nhẫn gì hết, mấy ngày nay ở cùng mẹ Dương Đằng ngoạn đủ rồi, xem ra sớm muộn cũng bị lật tẩy bộ mặt thật.

Quá khư? Quá khư để làm gì chứ? Bị nàng làm cho k1chắc?

Hai người không hẹn mà cùng chân chừ không bước.

Lí Tu trợn mắt, hét lên, “Lại đây!!” Lão hổ đây chẳng nhẽ lại không phát uy được với mấy tiểu miêu này chắc!

“Bắt tay,” Lí Tu từng câu ra lệnh.

Hai người cứng ngắc bắt tay.

“Đụng vai,”

Hai người cứng đờ chậm chậm đụng vai đối phương. Trong đó, có lén ẩn lực đẩy mạnh, lộ ý trả thù.

Hừ, cứ miễn cưỡng đi, xem bọn hần cứng ngắc đến bao giờ, “Ôm một cái,”

Giật giật, còn ôm nữa hử... = =

Hai người muốn xoay người bỏ đi... Nhưng Lí Tu đã phân Dương Đằng đứng chặn ở cổng, nhưng nếu không thoát ly khỏi nơi này, nhất định hai người sẽ bị Lí Tu gây sức ép ngày một thâm hại hơn... = =

Ôm thì ôm... Miễn cưỡng vòng tay ôm.

Lí Tu miệng cười chum chim, “Hôn một cái xem nào.”

Giật giật, gì chứ?

Giang Duy bỏ cuộc đầu tiên... “= = Người đừng ghê tởm vậy được không...” Được rồi, được rồi, xí xóa, xí xóa cả đi, dù sao cũng không có gì đáng ngại nữa, y là người rất độ lượng a (_)

Ghê tởm? Lâm Cần nhướn mày, “Cùng ta hôn khiến người buồn nôn sao?” Hần một mỹ nam tử như này, để y hôn, còn là cho y chiếm tiện nghi rồi, y còn vội kháng nghị cái gì chứ?

= = “Người đừng tới giúp vui, ta đã bị trò này lừa nhiều năm rồi.” Nhìn hần đã bị mấy lời khiêu khích kia chọc, Giang Duy tâm tình cũng nhẹ bớt.

Lâm Cần a Lâm Cần, hoan nghênh trở lại.

Bị lừa nhiều năm rồi? Lí Hiên tò mò chen miệng hỏi, “Người bị bọn họ lừa cái gì?”

“Hắc hắc...” Lí Tu cùng Lâm Cần không hện mà cười gian.

“Không được nói!” Giang Duy hướng bọn họ hét lớn, lập tức quay đầu lại giáo huấn Lí Hiên, “Đừng nhiều chuyện!” Lòng hiếu kì sẽ hại chết miêu a, cũng là hại rất thâm đó, để y được sống tốt, hần vẫn là cứ trầm lặng là được rồi.

= = Được rồi, (_) không nói thì thôi, dù sao nắm được nhược điểm trong tay, mấy năm nữa bọn họ cứ tiện có dùng, mặt mũi chính là vẫn bị bọn họ... A, không không...

Giang Duy nhìn thấy sắc mặt hai kẻ tiểu nhân kia đặc ý thật khó chịu, thanh mai trúc mã đáng ghét nhất là ở điểm này, người kia đều biết hết tất cả mọi chuyện, cái gì cũng biết cái gì cũng hiểu...

Có trách thì trách Giang Duy không biết nhìn xa trông rộng, để cho một chuyện từ thời thiếu niên đe dọa tới bây giờ...

Ai... Chuyện này nghiêm túc mà nói, bọn ta, năm nhược điểm này, càng lâu càng có lợi nha.

Lí Tu quay đầu, vẽ mặt thành khẩn an ủi Lâm Cần, “Lâm Cần a, kỳ thật bị thất tình cũng không có gì đáng ngại, con người sống phải trải qua nhiều lần luyến ái, không phải sao? Người cần gì phải vì một cành cây mà tự thất cổ mình? Đây gọi là cái mới không tới, cái cũ chẳng đi, không đem cái cũ thay đổi, thì làm sao có một tương lai mới đầy triển vọng chứ? Nhân sinh trăm vị, khổ ngọt chua cay đều phải nếm qua. Thất tình mới chỉ là một vị, có đáng tới mức như Hoàng Liên (một vị thuốc đông y) không? Người cả đời ăn mấy lần Hoàng Liên chứ? Người tới tuổi phong hoa tuyết nguyệt trải đủ rồi, đương nhiên sẽ miễn dịch, thừa lúc còn có cảm giác, sao không để tự mình trải nghiệm cảm giác đau thương?...” Nàng tốt bụng an ủi, tỏ ra chính mình là một người bạn tốt.

Ngạch, được rồi (_) Thương tâm qua đi, nhìn lại thật khiến người ta chê cười mà...

“...” Lâm Cần rất muốn ngắt lời Lí Tu, xem bộ dạng nàng cao hứng dạt dào thế kia, rất có khả năng sẽ nói liên cả tiếng không ngừng mất... Hiện tại nếu không ngăn lại, người ngu ngốc chịu khổ sẽ là hắn a...

Dương Đằng trộm tiếp cận, nhỏ giọng nói, “Nàng tới qua cả đêm lướt mạng, lục một đống lớn cách an ủi người khác, xem chừng cũng cỡ 50 trang đấy...” Cắt xén, chỉnh sửa, rồi lại cắt xén, chỉnh sửa... Lặp lại tuần hoàn, không có điểm dừng...

“Dừng hình!!” 50 trang... Kia chẳng phải sẽ nói tới lúc trời tối sao?

Giang Duy một bên hoan hỉ thấy Lâm Cần gặp nạn, vừa há miệng ăn cam Lí Hiên mới bóc.

Giang Duy có thói quen ăn cam thái miếng, Lí Hiên lại thích ăn cam bóc múi... Thật kỳ quái a... Bất quá, quên đi, dù cắt miếng, hay bóc múi thì vẫn là ăn a (^) .

Lúc này năm người, nói vừa lòng có vừa lòng đi – Lí Tu đều đã gặp qua mẹ chồng rồi, kết hôn cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Nói vui vẻ có vui vẻ đi – Tuy là không được dắt tay, ôm nhau dưới ánh mặt trời, bất quá, tâm hồn hòa hợp vẫn quan trọng hơn.

Giác ngộ có giác ngộ a – Hắc không dối trá sám hối, hắc muốn người kia nhớ kỹ cái giá lừa gạt này!

Ngoài cửa sổ dương quang sáng lạn, vô tình rơi xuống một phiến lá, lại như báo hiệu, đến kì chuyển mùa rồi.

==== Tiểu kịch =====

(Xuyên mỗ: = = Lão hổ không phát uy trước tiểu miêu... Lí Tu a, người chẳng nhẽ lại thừa nhận chính mình là lão hổ sao = =)

Lí Tu: (Nhìn trước nhìn sau)... Người sửa đi!!

Giang Duy: ... (Hoan hỉ vỗ tay) Ân ân ân, thật chính xác...

Dương Đằng: ... (Thầm nghĩ: Còn là cạp cái ấy chứ...)

Lí Tu: (Bóp cổ Xuyên mỗ) Đi sửa ngay cho ta!!!

Xuyên mỗ: (kiên trì giữ lập trường, sống chết không khuất phục) Ta... Ta... Ta...Không...

Lí Tu: (Sát ý) Không đổi ta bóp chết người!!!

Xuyên mỗ: (Sắc mặt chuyển tím) Ta... Ta...

Lí Hiên: (Lạnh lạnh) Người bóp cổ nàng thế kia, nàng nói như nào được... = =

Lí Tu: (Buông lỏng tay) Quên đi (_) Hổ thì hổ đi, dù sao Dương Đằng cũng sẽ không ngại đâu, phải không?

Nhất thời tất cả ánh mắt đều tập trung tại Dương Đằng... Đương nhiên trừ Xuyên mỗ đã mãnh liệt thở gấp sau khi bị bóp cổ... Ai...

Dương Đằng: (Nhìn Lí Tu nửa ngày) Đúng thế.

Hết chương 49

1:.”K” cùng” ” ý nghĩa tương tự, cùng phát âm là /kei/

50. Chương 50: Đề Tài Kết Hôn Là Tránh Không Được Đau

Dương Đằng rất cục cựa cũng có thể ngồi xuống.

Lí Tu phía trước vẫn lo lắng Giang Duy cùng Lâm Cần mới nghe được một nửa sẽ lên trốn đi, thế nên Dương Đằng nhận nhiệm vụ canh cổng, đứng hơn nửa tiếng, rốt cục anh cũng đã được nghỉ chân... Ai.

Lâm Cần nhìn hai người họ ngồi song song, trong lòng một hồi cảm khái, muốn làm Lí Tu kia thấy người đẹp không nhỏ nước miếng, mắt không tóa lửa chạy tới háo sắc, bọn hắn lúc nào cũng lo nằng sau này không tìm được bạn trai a...

Ngạch, được rồi, đều không phải sợ nằng tìm không thấy bạn trai, mà lo nằng đứng núi này trông núi nọ, gặp được người đẹp hơn lại bỏ rơi người kia... ==

“Lí Tu a,” Lâm Cần gọi khéo môi trên chọc nói, “Gặp cha mẹ Dương Đằng rồi đúng không? Tính khi nào thì mở tiệc rượu a?”

Dương Đằng là con rể Đông trấn này, đây là cả Đông trấn đều thừa nhận rồi, Dương Đằng đối với Lí Tu chăm sóc thế nào, bọn họ cũng nhìn thấy cả, này quả là con rể hiếu thảo a (= = *Xem chừng chỉ hiếu thuận được với Lí Tu thôi* b) Phu thê Lí thúc cũng hài lòng vô cùng.

Thế nhưng vì sao tới giờ vẫn chưa thấy Dương Đằng nhắc gì tới chuyện kết hôn a? Cũng không thấy anh đem nằng về quê ra mắt... Cái này làm người ta rất khó hiểu a.

Bất quá cũng mới quen nhau hai năm, Lí thúc bọn họ cũng không quản được, thời điểm tới, tự nhiên sẽ kết hôn thôi, bọn họ có cháu ẵm, tự mình sống tiêu dao là được rồi.

“Chờ sự giúp đỡ của người chứ sao,” Lí Tu bất đắc dĩ buông tay, kết hôn a... Từ này nghe thế nào lại xa xôi vậy chứ?

Ngạch, ngẫm lại, chính mình cùng Dương Đằng hình như cũng đã yêu nhau ba bốn năm rồi, ngẩng đầu không thấy, cúi đầu đã gặp, cũng đã sớm nửa ở chung rồi, cha mẹ nằng tuy là chưa nhắc gì, bất quá cũng là do tin tưởng mà không thúc giục bọn họ làm đám cưới thôi.

Bất quá, tình huống hiện tại không giống vậy, mẹ Dương Đằng tới đây rồi...

Lí Tu ở trong đầu nhớ lại, bác gái trung niên kia trông hiền hậu, hảo hảo, nhưng chung vẫn cho cảm giác không mạnh mẽ lắm... Lúc nói chuyện hình như còn che giấu gì đó...

Lí Tu quay đầu, liếc mắt nhìn Dương Đằng, cỡ anh cũng không dám giấu gì nàng a.

Nói tới chuyện hôn sự của Lí Tu, Giang Duy cũng không khỏi lộ tiểu ý, “Vẫn là nhanh nhanh đám cưới đi, Lí thúc còn đang chờ bế cháu đấy!”

Tuy là ngoài miệng không thúc giục, nhưng chính là vẫn đang ngầm lo lắng đi, đặc biệt là lúc tập luyện ở vườn hoa, lúc nào cũng có mấy nhóm cô chú không có ý tốt tới đả kích –

“Ai nha, nữ nhân nhà các người lúc nào mới xuất giá a?”

“Như nào còn chưa gả đi a, này con gái lớn không giữ mãi được đâu, người xưa có câu, con gái lớn không thể giữ lại, giữ tới giữ đi, chỉ như lưu lại mối hại thôi a!”

“Không phải đã cũng cái thằng gì nhỉ, Dương gì đó ấy qua lại nhiều năm rồi sao? Sắp hết năm rồi, mau mau thúc giục a!”

Lúc này cần phải biểu dương tu vi của Lí thúc a, không hổ là đã tu luyện nhiều năm thành lão quái rồi, (Lí Sở: Uy! Nói xấu sau lưng ta cái gì thế hả?!) bất kể người ngoài nói gì, nghe có bao nhiêu lời không hay, vẫn tiếp tục giữ vẻ mặt mỉm cười đáp lại –

“Ta như nào nhớ rõ nữa nhân nhà người còn đã dọn ra ngoài ở nửa năm rồi đi? Cũng vẫn chưa kết hôn sao?”

“Dù sao nàng cũng có tiền lương rồi, yêu hay ghét ở trong nhà cũng không ảnh hưởng.”

“Cũng có gây sức ép đấy chứ, ai, ta cũng nhớ con trai nhà người còn theo đuổi con gái ta mãi thôi?”

(__) Lí Tu cái gì cũng không nghe, còn ôm cháu trai a, có Giang Hoài rồi không phải sao.

“Muốn nói chuyện kết hôn,” Nàng thiêu mi, “Hai vị huynh trưởng, không bằng nói cho ta biết chị dâu tương lai của hai vị ở đâu a?”

Bọn họ ba người cùng lớn lên, hai người ấy còn chưa mở tiệc rượu, nàng sao dám ra tay trước a.

Sớm biết nàng sẽ phản kích, Lâm Cần đã có thể thoải mái tiếp nhận đề tài này, “Người cũng biết ta vừa mới thất tình xong, chuyện kết hôn đừng có hỏi ta, người vẫn là hi vọng vào Giang Duy đi.” Hắn cố tình liếc mắt qua nhìn Lí Hiên.

Kháo, Lâm Cần, tiểu tử này tuyệt đối là cố tình! Giang Duy nhìn thấy nụ cười ngày càng gian trá của Lí Tu, sẽ không phải là đang thâm toan tính trong bụng an bài cuộc sống cho y đấy chứ? Nếu như y nhớ

không nhầm, nàng cùng con gái bà Vương làm mai ở cảnh cục Giới viện là bạn thân thiết đi ==

“Ta còn có một con nhỏ, chuyện kết hôn vẫn là chờ ta ra đi?”

Y vươn tay kéo kéo ống quần Lí Hiên, SOS!

Nhưng bọn y ba người thanh mai trúc mã, bị bức hôn, cùng Lí Hiên hẳn có quan hệ gì chứ... ==

Chẳng nhẽ Lí Hiên hẳn còn có thể đứng ra nói, “Hắn chính là người yêu của ta” sao?

Kết quả nhất định chỉ có đường chết, chính là không biết Lí Hiên chết trước hay Giang Duy chết trước thôi... Ai.

Cho nên, Lí Hiên thực thông minh mà chọn cách – đứng ngoài quan sát (*trò vui*) thôi.

Nhìn đi, Lí Tu sớm đã đoán được, “Mấy năm nay người chung quy đều lấy Giang Hoài ra làm bia đỡ, bỏ qua biết bao người rồi biết không? Người cho người có thể lấy cớ này được bao lâu chứ?” Muốn nàng tức lên, đem con gái nhà người ta mang vào động phòng sao! Xem ai mạnh hơn!

Được bao lâu thì cứ dùng đi... Đương nhiên, những lời này Giang Duy không có dám nói ra, bằng không Lí Tu còn không đem y ra bức tử...

Lí Hiên này cũng thật là, không tới cứu nguy có y a...

“Người không cần nhìn Lí Hiên, hẳn còn trẻ a, bộ dạng lại đẹp trai, không lo kiếm không nổi vợ, người a? Đem con mắt dán lại về người mình đi!”

Phốc, Giang Duy ghen ngào mồm cười nói, “Con mắt của ta lúc nào chẳng trên người ta chứ...”

Với lại, nàng có cần phải nói tốt cho Lí Hiên vậy không? Y cũng chỉ lớn hơn Lí Tu bốn tuổi thôi mà... ==
Dương Đằng còn đang đứng bên cạnh nàng đó a.

Chí tới ánh mắt Giang Duy thu lại hướng về phía mình, Dương Đằng nhanh chóng sáng tỏ, “Ta quen rồi.”

Có thể không quen được sao, cũng đã nhiều năm như vậy rồi.

Lâm Cần cũng nhin không được cười sáng sủa, “Thật mất thể diện a...”

= = Ngày cũng có thể cười được sao... Ai.

Bất quá, Lí Tu là ai a, mặt không dày thì sao có thể ngồi trên ngôi vương thế này được, không cần nói ba câu, nàng liền nở nụ cười.

“Giang Duy a, người sẽ không phải còn đang chờ mẹ của Giang Hoài đấy chứ?”

Tuy là nói nhưng lời đồn đại ấy đa phần là do nàng truyền ra, bất quá, sự tình thật ra như nào, chính nàng cũng không biết...

= = Mẹ của Giang Hoài? Vị ấy a...

Giang Duy thực sự rất muốn tát cho Lí Tu một cái... bay về tới quê Dương Đằng là được rồi... = =

Nguyên bản định im lặng ngồi xem náo nhiệt, Lí Hiên đột nhiên đang chống cằm tay trái, chuyển qua tay phải (*đại khái kiểu đổi hướng nhìn ấy*), đôi mắt sáng lạn nhìn Giang Duy.

Chỉ đổi tay chống thôi... Nhưng Giang Duy lại cảm thấy được áp lực tăng lên gấp bội...

Lí Hiên vẫn luôn để bụng câu nói của Lí Hiên “Có việc gạt hẩn”, lúc này còn nhắc tới mẹ Giang Hoài...

Kháo, tháng này quả thực là tháng đen đủi của y sao...

“Không thể nào, người đừng nói lung tung.”

Chuyện đã lâu như vậy rồi, ai còn nhớ được chứ... = =

“Vậy người vì sao không chịu kết hôn?”

Chẳng nhẽ y lại nói với nàng, ta là đồng tính, không kết hôn được sao? Không biết lúc đó nghe chuyện xong Lí Tu sẽ cười nhạo y hay là tháo dép ném chết y nữa... Giày cao gót của nàng a, y chịu không nổi đâu...

“Không có lý do gì.” Y không muốn hại một nữ nhân vô tội nào đâu.

Có nhiều người đồng tính bị ép phải kết hôn, ân, đúng vậy, có thể kết hôn, đồng sàng sinh hài tử, trọn đời bên nhau cũng có, nhưng con đường chệch hướng dẫn tới ly hôn cũng có, miễn cưỡng không đổi được tình yêu, miễn cưỡng chung sống chính là càng thêm đau khổ thôi.

Trước kia y không có ý định kết hôn, sau này cũng không.

===== Tiểu kịch =====

Lí Tu: lão đầu, lúc tập dưỡng sinh ở công viên, có những người nào tới hỏi? Cha viết kê khai cả lại cho ta.

Lí Sở: (= =) Gọi “lão” không ngừng, người là nói ai chứ? Ta đã dạy phải tôn kính bề trên không phải sao?

Lí Tu: (bàn tay to vung lên) Đây không quan trọng, đưa con.

Lí Sở: Người muốn làm gì chứ? (Xem vẻ mặt này tuyệt sẽ không làm chuyện gì tốt đẹp đi)

Lí Tu: (Cười ta, dung móng tay gầy gầy) Không chuyện gì, bát cháo tí thôi (_)

(Dám trên chộc lão đầu nhà ta? Bọn ta còn chưa đồng ý, bọn họ vội cái gì chứ.)

Đông trấn bát cháo toàn quyền nắm trong tay Lí Tu, muốn bào thù riêng còn không phải rất đơn giản sao.
(_)

Lí Sở: (Đã đoán được nàng định làm gì) Đừng tính toán như vậy, người trước không phải cùng con trai nhà Lưu thúc là bạn học sao...

Lí Tu: ... (Còn nói tính toán gì... -- Nàng là con gái lão a, hai người họ không nói đã biết rồi)

Xuyên mô: ... (buông tay, thật đúng là cha con, không thể nghi ngờ, DNA cũng không chính xác được như vậy...)

51. Chương 51: Bảo Tổ Trước Bình Yên

Mất thấy tháng này rốt cục cũng chỉ còn lại vài ngày, Giang Duy cả ngày chỉ cần không phải ra đường, sẽ nhất định ngồi riết ở nhà, đúng giờ thì đi làm, còn đâu, ngay cả mua sắm cũng là đặt hàng trên mạng...

Cái này, ham mê tử vi, có tính là mê tín không ta?

Vì thế, Lí Hiên cũng từng có ý định nói ra ý kiến của mình với Giang Duy, bởi vì hắn có cơ tin rằng, Giang Duy bày đặt tử vi này nọ, là lấy cớ lười biếng không ra khỏi nhà thôi.

Đương nhiên, Giang Duy sẽ không đồng ý.

“Ta mà lại là loại người như thế sao?!” Giận, nhân cách của y không đáng tin đến vậy sao?!

“...” Trầm mặc, chuyện này không phải là rõ như ban ngày rồi sao?

“...” Làm gì tới mức rõ như ban ngày chứ?! Ai nói thế?!

“...” Tất cả những người biết người đều thấy vậy.

“...” Thì cứ cho là thế đi, ta ngày mai tới bắt bọn họ đi kiểm tra mắt, xem thế nào!!

“...”

“Cha, chú, các người đang làm gì vậy?” Trùng mắt lớn nhỏ, là đang chơi trò chơi sao? Hay là... Liếc mắt đưa tình?

Giang Hoài trong bụng đem tất cả những thành ngữ đã học dùng qua một lại, vốn muốn tìm một cái thích hợp để mô tả bộ dạng của cha cậu cùng Lí Hiên, nhưng lại phát hiện ra, hình như chẳng cái nào phù hợp cả.

Liếc mắt đưa tình?

Đưa tình ẩn tình?

Chính là sắc mặt cha cậu có vẻ không tốt lắm a...

Gì? Người hỏi vì sao Giang Hoài lại dùng mấy câu như “Liếc mắt đưa tình”, “Đưa tình ẩn tình” sao?

Học trò a... Người chẳng nhẽ không biết phim truyền hình nay đã phổ cập tới toàn bộ đất nước rồi sao? Người chẳng nhẽ cũng không biết, đại đa số người xem phim khung giờ vàng (8h tối) là học sinh sao?

Tất nhiên, số người xem này, may ra có vài người chủ động, phần lớn là do cha mẹ đoạt điều khiển ngồi xem, nên bọn họ bị ép nghe theo thôi. (_)

“A? Ngạch, không có gì...” Bị xen ngang, Giang Duy dời đi lực chú ý, sờ sờ đầu con trai, “Bài tập làm xong chưa?” Đáng thương a, mới học tiểu học thôi mà, mỗi ngày đều phải tốn tới hai giờ đồng hồ để làm bài tập, thế này nếu đến lúc lên cao trung, chẳng phải cả ngày ngồi làm, không có thời gian ngủ sao?

“Làm xong rồi a.” Nhu thuận gật đầu.

Đôi khi Giang Hoài hiểu chuyện như vậy, thực sự khiến Giang Duy cả thấy hổ thẹn rất nhiều.

Mồ côi mẹ đã đành, chính mình còn lúc nào cũng vì công việc bận rộn mà không quan tâm được đến nó...

Ngạch, được rồi, y đến chính mình còn chăm không được, nói gì một đứa nhỏ.

Dưỡng một đứa nhỏ a, từ lúc mới sinh ra, đến khi đi học, tốt nghiệp, đi làm, kết hôn, lại sinh hài tử...

Trước đừng nói xa vậy đi, Giang Hoài hiện tại mới học tiểu học, về sau còn cần y nhiều...

Ngày đó y cùng Lâm Cần giảng hòa, bất quá, Lí Tu cuối cùng ném lại một câu với y, nàng hỏi y, cho dù y không cần một lão bà, nhưng Giang Hoài có phải hay không muốn có một người mẹ.

Mẹ ư.

Giang Duy quay đầu nhìn thoáng qua Lí Hiên, bất đắc dĩ cười cười.

Nếu như Giang Hoài thực sự muốn có mẹ trong một ngày, thì bảo Lí Hiên đội tóc giả lên, mặc váy vào ngực trang một chút cũng không sao đi...

“Cha,” Vẫn là thanh âm ngọt ngào đó, “Cuối tuần chúng ta đi du ngoạn đi?” Cậu ngược lên với ánh mắt tràn ngập chờ mong, chớp chớp mắt a.

Du ngoạn? Thật là một từ ngữ xa lạ a... “Cuối tuần cha cũng không biết có được nghỉ phép không nữa...” Gần đây trong viện có thêm mấy đôi uyên ương nữa, vừa đến cuối tuần đều xin nghỉ cả...

Nếu như do dự quá ba giây, bọn họ liền lấy than vãn, nói cái gì yêu sâu đậm quá rồi, nếu như bọn họ không được đi/ lấy không lấy được vợ, chính là lỗi của y, còn muốn y bồi thường phí tổn thất thời gian yêu đương...

Y phi! Khi dễ y chưa từng yêu sao!

Bất quá Lí Hiên nói, y cùng hấn trước lúc ở chung cũng có một khoảng thời gian, miễn cưỡng coi như là yêu đương đi... Muốn y đừng nản chí, tiu nghỉu vậy... = =

Người này là muốn đả thông tư tưởng y chắc...

“Cha!”

Giang Hoài bắt mãi gọi, rõ ràng là đang cùng cậu nói chuyện, như nào lại rơi vào cõi thần tiên rồi a...

Thật không coi ai ra gì!

(Xuyên mõ: Tiểu Hoài a... Người gần đây thật chuyên tâm học thành ngữ a... Ta tin người rất cố gắng đó...
= =)

“Lí Hiên thúc thúc... TT” Đổi mục tiêu, biết thế ngay từ đầu không thêm để ý đến cha nữa...

Đứa nhỏ đáng thương... Lí Hiên trấn an, ôm lấy cậu đặt lên chân, “Quen dần là được rồi.”

Hắn trải qua gần ba năm sống cùng y đã gặp quen, thấy biết không sợ, đột nhiên lại nói sang chuyện khác, tự dừng lại lạc vào cõi tiên, này cũng là chuyện bình thường thôi mà.

“Có được không ạ?” Chu miệng, cậu khẽ nhú mày nhẹ kéo kéo ông tay áo Lí Hiên...

Nhìn bộ dạng Giang Hoài khả ái như này, ai cũng không từ chối được, “Hảo hảo, cuối tuần.”

Không biết hồi nhỏ Giang Duy có dễ thương như này không nữa... Không biết, mẹ Giang Hoài...

Phát hiện ra chính mình lại suy nghĩ về mẹ của Giang Hoài, Lí Hiên nhanh chóng bình tĩnh.

Hắn ở trong lòng cười khổ, tuy là ngoài miệng không hỏi tới, bất quá trong bụng vẫn là có điểm khó chịu.

Dù sao, nữ nhân kia, là mẹ Giang Hoài, cũng đã từng là thê tử của Giang Duy.

52. Chương 52: Cổ Nhân Tới

Hôm nay là ngày cuối tháng, vừa đúng vào chủ nhật, thời tiết nắng ráo, gió nhẹ man mát.

Giang Duy lòng tràn đầy vui mừng nghĩ, một tháng gian nan cuối cùng cũng kết thúc rồi, tuy là y không có mê tín, bất quá tháng này gặp chuyện quả không ít, nga, kiên trì nửa tháng mua sổ xổ, trúng được có năm đồng rưỡi.

Lúc cầm năm đồng rưỡi kia, y thật không biết nên cười hay khóc nữa... TT

Lí Hiên an ủi y, nói cái gì mà, ít ra còn được năm đồng, vẫn hơn trước nhiều.

Tiểu tử này, tuyệt đối là cười trên nỗi đau của người khác đây mà, y đã sớm nhìn thấu đâu là câu khen, câu châm biếm của hắn rồi!

Bất quá, hắn cũng phải ngẫm lại a, y nếu như trúng giải, kia chẳng phải hắn cũng có phần sao.... (_)

(Xuyên mõ: Ta xem ngươi cũng không hào phóng vậy a...

Giang Duy: (Cười gian) Nếu như ta thắng ba triệu, hắn chính là tiểu bạch kiểm của ta, bảo hắn đi hướng đông, nhất định không có năng đi hướng tây!

Xuyên mõ: (bs) Nhìn ngươi thì dễ thế lắm...

Giang Duy: Ngươi thì có chắc? Muốn làm gì chứ?

Xuyên mõ: Nga rỗng rỗng... Ta nếu như trúng ba triệu, ta nếu trúng ba triệu...

Giang Duy: (b) Ngươi còn chưa nói a = =

Xuyên mõ: Ngạch, lát ta nói ngươi một phần kế hoạch...

Giang Duy:)

Cuối tuần a, đáp ứng mang Giang Hoài ta ngoài chơi, tuần này mà còn không thực hiện lời hứa, xem chừng tiểu tử kia sẽ tap phản mắt.

Thật là, đứa nhỏ này cũng không thể thông cảm cho phụ thân vất vả này được một chút sao, cả tuần làm việc, năm ngày vất vả, không thể để y có thời gian nghỉ cuối tuần sao?

Nhận thấy vẻ không vui của Giang Duy, Giang Hoài cố tình thu dọn đồ đạc lớn tiếng trong phòng, hướng Lí Hiên gọi: “Chú Lí Hiên ơi, nếu như hôm nay cha còn không cùng cháu đi chơi, chú nhất định phải đem mấy trò trong máy tính cha xóa hết nha!” Thầy giáo nói, trăm mê chơi game là không tốt, bọn họ phải vui chơi ngoài trời nhiều hơn.

Giật giật... Đây quả là một đòn uy hiếp mạnh mẽ!

Đứa nhỏ này rốt cục là con ai a! Như nào lại đứng về phía hấn chống đối y!

Sinh con trai còn không bằng sinh ra cục thịt khô a... TT

Giang Duy khóc không ra nước mắt, trừng mắt nhìn Giang Hoài một cái, tìm Lí Hiên làm chỗ dựa? Dựa cái gì mà dựa, Lí Hiên là sở hữu riêng của y, cùng hấn không vấn đề!

= = Các vị đồng chí xin nhớ rõ, Giang Duy, hai mươi tám cái xuân xanh, tính cả tuổi mụ nữa là hai chín, lại có rất nhiều lúc, trông y so với hài tử bảy, tám tuổi còn muốn ngậy ngô hơn...

“Lí Hiên, có được không?” Ở trong phòng ngủ mè nheo, “Lí Tu, Lâm Cần, bọn họ còn đang chờ ở dưới lầu đấy.”

Một nhóm bảy người, chuẩn bị tới công viên XX chơi.

(_) Rõ ràng cái chỗ này không phải do Giang Duy chọn, mà tuyệt nhiên cũng chẳng phải do Lâm Cần hay Lí Tu chọn...

Bởi cái công viên XX này, bọn họ từ lúc vào trung học, tổng cộng mười lăm năm, năm nào chơi xuân, dạo thu cũng đều chọn chỗ này cả... Ai...

Nghe được thanh âm không kiên nhẫn của Giang Duy, Lí Hiên lúc này mới đi ra từ phòng ngủ liếc mắt nhìn y, “Người có nhanh lên không?” Hiện tại khí trời còn ẩm áp, cũng không dám bảo đảm lát chập tối sẽ không lạnh, thời tiết ở Đông trấn biến đổi thất thường, lúc ẩm lúc lạnh, lúc mưa lúc gió, cũng là chuyện thường, mang theo áo khoác vẫn hơn.

Bị trừng mắt = = “Ngạch, không cần...” Miệng khó chịu nói, hấn không phải người yêu của y sao, y như nào lại thấy, hấn đối với Giang Hoài tốt hơn rất nhiều?

(Xuyên mõ: Giang Duy a = = người ghen gì không ghen... thế nhưng lại đi ăn giấm chua với con trai mình?)

“Đi thôi, đi thôi.” Giang Hoài sớm đã không chờ được nữa, tay nắm tay hai người kéo đi, “Đại ngu, hầu tử, bọn họ chờ không được a.”

Trẻ con đúng là trẻ con a, “Người như nào biết bọn họ không chờ được?” Giang Duy cố tính đứng lại không đi.

“Không phải còn sớm sao, ai, ta đi uống nước cái đã.”

“Không còn sớm nữa!” Đều đã hai giờ rồi! Hẹn bọn họ là hai giờ rưỡi đó!

“Hảo hảo, ta ở đây uống nước a.” Hắc hắc hắc, ta đây trả thù thành nghề rồi nha...

“Không cho uống nước! Đi thôi, đi thôi!”

“Không cho uống chẳng nhẽ muốn cha khát chết sao? Ai ai ai, đừng kéo cha a...” Phốc, tiểu tử này, sớm đã trưởng thành rồi, không phải lúc nhỏ cũng hiểu chuyện sao, còn chưa đủ a, mọi người vẫn là đánh giá cao nó rồi.

Lí Hiên mặt nở nụ cười nhìn hai cha con nháo ầm ĩ, trên tay cầm lên thứ gì đó, cũng chuẩn bị ra ngoài.

Bởi vì Giang Hoài vội vàng, cửa phòng trộm vẫn mở, ba người tính ra ngoài, lại nhìn thấy bên ngoài có một nữ nhân cầm tờ giấy chỉ số nha.

Nữ nhân kia kéo một va ly lớn màu đỏ, tóc cuốn vàng hoe, còn đeo một kính mắt thật lớn, che hết phân nửa khuôn mặt.

Ánh mắt mọi người cứ thế dừng lại.

“Xin hỏi cô tìm ai?”

Giang Lí không hẹn mà nói, sau đó nhìn nhau cười.

Giang Hoài ngược nhìn quái hàm hai người, rất là ăn ý nha, này không phải là giống như thầy dạy là thần giao cách cảm sao?

Àn, chúc mừng a, học sinh Giang Hoài rất cực cũng dùng đúng một thành ngữ rồi... ==

Nữ nhân kia gợi khóe môi, quyến rũ cười.

“Ta tìm Giang Duy.”

Tìm y? Giang Duy hồ nghi mở lớn hai mắt, không nhầm đi? Y biết nàng sao?

Thế nhưng nếu nhìn kĩ người này, cũng có điểm quen mắt, hẳn quen không nhiều nữ nhân lắm, Lí Tu là rõ mắt, nhưng người trước mắt này...

Giang Duy đột nhiên run người, y có biết một nữ nhân xinh đẹp như thế này, cùng cô nàng đeo kính râm trước mắt này có điểm giống...

Bất quá nàng tóc ngắn hơn với lại... với lại...

Có ta nhẹ tháo kính.

“Đã lâu không gặp, Giang Duy.”

===== Tiểu kịch =====

Mỗi lần tới giờ trao thưởng –

Giang Duy: Thiên linh linh địa linh linh, đồng tử tiền tài mau tới chỗ ta...

Lí Hiên: ...

Giang Duy: A di đà phật, Như Lai Phật Tổ, Quan thế âm Bồ Tát, Tiểu đồng tử mau tới giúp ta...

Lí Hiên: ...

Giang Duy: Thượng đế, Jesus, đức mẹ Maria, con chiên chân thành hướng người cầu khẩn...

Lí Hiên: ...

53. Chương 53: Tình Tiết Phim Tám Giờ Tối

Giang Duy hoàn toàn cứng đờ người.

“... Thiên... Thiên Nhiên?” Y không xác định hỏi, bởi vì nữ nhân trước mắt, cùng cô gái ngày ngọ mười năm trước y biết, quả thực khác xa.

Cô gái – Trương Thiên Nhiên con mắt sáng ngời nhìn y cười, “Còn như rõ ta sao.”

Coi như cũng có lương tâm, không tới mức hơn sáu năm không gặp liền quên giọng nói cùng tướng mạo nàng.

(Xuyên mõ: Ta nhìn trời... Kỳ thật cũng thấy giọng nói cùng dáng điệu này có điểm huyền diệu...)

“Đương nhiên nhớ rõ,” Giang Duy miễn cưỡng cười, mặc dù thế, trên mặt lại nhả thành một đoàn, y khẽ liếc mắt nhìn Lí Hiên đang trầm mặc, có điểm lúng túng.

Người a, quả nhiên là không có khả năng gặp chuyện may mắn.

Trương Thiên Nhiên nhìn đứa nhỏ trốn sau lưng Lí Hiên, kia là Giang Hoài đi? Bảy tuổi a, lớn lên thật đáng yêu, “Không có ta vào trong sao?”

Nàng gọi khỏe môi, khiêu khích nhìn Lí Hiên cười.

Xem đứa nhỏ thân thiết với hần vậy, chắc là sống chung với Giang Duy rồi đi, ân ân, bộ dạng cũng không tệ lắm, xem như Giang Duy có mắt.

“A? Nga...” Giang Duy nuốt nước miếng, lại không biết phản ứng thế nào.

Lí Hiên thấy nữ nhân kia cười, cảm thấy dị thường ngứa mắt, “Đi, Tiểu Hoài, chúng ta đi gọi cho A Ngưu một tiếng, nói sẽ tới muộn một chút có được không?”

Đột nhiên có nữ nhân tới thăm thế này, Giang Duy là tỏ ra khác thường...

Mọi chuyện đều đã sáng tỏ... Chỉ là Lí Hiên không dám thừa nhận thôi.

Thật đúng là giống y phim truyền hình dài tập a, còn tưởng chỉ là mất tình tiết chỉ xuất hiện trên phim tám giờ thôi chứ.

“Nga.” Giang Hoài ngược nhìn hai người, cả người chẳng chút sức lực...

Nói là, có khách đến, nên tới muộn... Xem ra hôm nay không đi được rồi...

Lúc này Lí Tu cùng Lâm Cần đang đợi, không thấy Giang Duy đâu, lại thấy cửa nhà mở, làm sao vậy? Bị trộm đột nhập sao? Ai dám lớn mật trộm nhà của cảnh sát chứ?

Người chưa tới, tiếng đã tới trước, Lí Tu ở phía dưới chờ cũng mỏi chân rồi, không kiên nhẫn gọi, “Giang Duy! Người rốt cục ở trên đó chậm chậm cái gì thế... Ân? Giang Duy, vị tiểu thư này là, người yêu người?” Bên cạnh còn có một va ly đồ thẩm, bộ dạng không tồi, rất xinh đẹp, nhìn ra, ít nhất cũng một mét tám, đã thế còn đi guốc màu hồng ít nhất mười phân... Thật không biết là nàng thời thượng hay là muốn khoe mẽ đây... = =

Nữ nhân này có điểm quen mắt a, kỳ quái đến khó hiểu, nàng hình như chưa từng nhìn thấy người này trong Đông trấn a.

“Ân...” Giang Duy ấp úng, ánh mắt chời chời, không biết nên trả lời thế nào.

“Ai, người là Lâm Cần, Lâm tử đúng không? Lâm Cần đại học XX hệ XX?” Trương Thiển Nhiên đột nhiên thấy được người quen, khoe miệng mở rộng.

Lí Tu nhìn Lâm Cần phía sau cau mày, bạn học?

Xem Giang Duy thế kia, giống như hai người đó có tồn tại bí mật gì không thể nói...

“Ha ha, ta với người chính là bạn tri âm đã lâu đó nha,” khi đó ai chẳng biết Lâm tử X đại học chứ, lúc nào cũng gắn với một câu “Triệu Nhã Chi là hình mẫu mỹ tưởng của ta” mà bỏ rơi biết bao nữ sinh.

Hình mẫu của cậu là Triệu Nhã Chi, ai ai, vậy chẳng phải nói các nữ sinh còn chưa đủ ôn nhu, thuần thực, xinh đẹp sao?

Thật là một lý do tốt để dả thương người ta a.

“Lúc nào cũng thấy Giang Duy nhắc tới người, bạn tốt, hảo huynh đệ a...” Chỉ kém nước mặc cùng quần xả lỏn lỏn lên thôi.

... “Giang Duy, nữ nhân này là ai?” Lí Tu bị lơ, một lần nữa lên tiếng chất vấn, nàng xem nữ nhân này, càng nhìn càng thấy không ổn, thế nhưng Giang Duy vẫn không có trả lời vấn đề của nàng.

Trái lại “Nữ nhân kia” cũng nhìn nàng cười, khiến nàng càng muốn biết câu trả lời.

“Ta là mẹ của Giang Hoài, vợ của Giang Duy.”

54. Chương 54: Người Thứ Ba Vô Tội

Sấm sét ngang trời.

Nữ nhân trước mắt này là vợ của Giang Duy, mẹ của Giang Hoài?!

Lí Tu trừng lớn hai mắt nhìn nữ nhân kia, giống như cô ấy là ma quỷ, “Người chính là tiện nhân không biết xấu hổ đó?!”

Không chút nề hà cùng là nữ nhân, Lí Tu dùng từ đặc biệt khó nghe.

Đây là cá tính của nàng, từ trước đến nay đều ăn nói thẳng thừng, huống chi, nàng chỉ mắng thôi đã xem như là nường tay lắm rồi, muốn tới ôm đứa nhỏ Giang Duy chăm sóc về sao, nàng liền đối với cái nữ nhân này, toàn bộ đều trở nên khó nghe...

Có thể thời điểm đó có uẩn khúc gì, nhưng là bằng hữu của Giang Duy, là huynh đệ của y, nàng thương y nhiều lắm.

“Tiện nhân?” Trương Thiển Nhiên thiêu mi, không chút tức giận, ngược lại còn cười lớn, “Ta là lần đầu nghe người ta nói ta thế đấy,” Nắng nàng đi, đánh đá, ngu ngốc, vân vân, chính là chưa từng có người mắng tiện nhân, bộ dạng còn rất thô lỗ nha.

Giang Duy đứng ở giữa hai người, không biết nên hòa giải thế nào.

Lí Tu đứng bên kia y, hoàn toàn vì lo lắng cho Giang Duy mà nói như thế với Thiển Nhiên, huống chi năm nay, chỉ động tới chuyện mẹ của Giang Hoài, bọn họ chưa lần nào vui vẻ cả.

Chính là, nghĩ về phía Trương Thiển Nhiên, nàng có sai gì đâu.

Giang Duy quay đầu nhìn thoáng qua Lí Hiên, chỉ thấy người kia mặt vô biểu tình nhìn chăm chăm y, đôi mắt sâu không chút gợn sóng.

Y cứng ngắc quay đầu nhìn về mặt mờ mịt của Giang Hoài, “Chúng ta ra ngoài nói đi.”

Giang Hoài còn nhỏ, có một số chuyện không thích hợp để nó tham dự vào.

+++++++ Ta là vạch phân cách đáng yêu đây ++++++++

Đoàn người tới quán cơm thường ăn, thuê một phòng.

Trương Thiển Nhiên cũng không có đi theo, chiếu theo mục đích của nàng, chuyện này không liên quan.

Như nào lại nói không liên quan tới nàng?!

Nếu không phải nàng đột nhiên vạch một cái va ly lớn tới cửa nhà Giang Duy, thì bọn họ hẳn là đang vui vẻ đi đập thanh rồi!

Càng không phải đứng chờ Giang Duy đang tái xanh mặt kia trả lời câu hỏi!

Không kiên nhẫn ngồi xuống, Lí Tu liền hướng Giang Duy hỏi, “Người là định để nữ nhân kia ở lại nhà

người sao?!”

“Ân...” Thiển Nhiên ở Đông trấn không có thân thích, bạn bè gì, đương nhiên là ở tại nhà y rồi, bằng không thì biết làm sao, “Để nàng cùng Giang Hoài ngủ chung là được rồi.” Y mới này cũng nhìn ra, Thiển Nhiên thấy Giang Hoài, liền vui vẻ.

Bảy năm, mẫu tử ly biệt.

Lí Tu cảm thấy chính mình thật muốn phát cuồng rồi đi, vì sao thanh âm Giang Duy nghe lại giống như chuyện này với y không liên qua ấy? “Sao không đuổi nàng đi?!”

“... Như nào lại đuổi đi được, nàng dù sao cũng là mẹ của Giang Hoài.” Giang Duy thản nhiên đáp.

Dọc một đường đi, y vẫn cúi gầm đầu, tựa như đứa nhỏ mắc lỗi vậy.

Mà quả thật, y đã sai rồi.

Phạm phải một lỗi nghiêm trọng, sai lầm chết người.

Lí Hiên từ lúc Trương Thiển Nhiên vào nhà tới giờ vẫn chưa nói qua một câu, chỉ lẳng lặng đi theo bọn họ.

Lí Hiên như vậy, càng khiến Giang Duy cảm thấy sợ.

“Nàng là mẹ của Giang Hoài!” Khó trách cảm thấy khuôn mặt kia có điểm quen thuộc, chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng dễ nhận ra hai người họ có quan hệ rồi.

Cuối cùng cũng tìm ra nữ nhân này!

Lí Tu nắm tay thành quyền, đốt tay kêu răng rắc, hối hận chưa đâm cho nữ nhân kia vài cú!

“Dù nàng có là mẹ đẻ của Giang Hoài thì sao! Sinh con không được bao lâu liền đem đứa nhỏ ném cho người, chính mình lại đi tiêu dao ở chốn nào khoái hoạt, nàng không có tư cách!” Về mặt đạo đức, nữ nhân so với ai cũng cảm tính hơn. “Khiến nàng cut càng xa càng tốt! Giang Hoài là của người, ta, của lão đầu, lão thái thái nhà ta dọn phân, dọn nước tiểu, nuôi lớn, nàng tự nhiên trở lại muốn gì chứ? Muốn tranh phần sao? Người nói cho nàng hay, mở cửa cũng không được! Đừng nói cửa nhà, ta ngay cả cửa sổ, lỗ chuột cũng không để nàng sờ đến!!”

Nàng cho nuôi một đứa nhỏ dễ lắm sao, lúc bọn họ bị đứa nhỏ khóc rống làm cho luống cuống, nàng trốn nơi nào chứ?!

Lúc nó đổ bệnh phải vào viện cách ly, điều trị đặc biệt, nàng ở chốn nào?!

Lúc Giang Hoài đau bụng khóc nháo, nàng ở đâu?!

Lí Tu đối với nữ nhân này một chút thiện cảm cũng không có nổi!

Nàng coi Giang Hoài là cái gì, xem Giang Duy là gì chứ, không cần liền tiện tay vứt bỏ, khi muốn lại quay về nhận thân thích?! Cút!

Không thể trách Lí Tu sao lại kích động vậy a, thật sự nhớ tới lúc trước vất vả, hơn nữa còn có thái độ hiện tại của Giang Duy...

Nàng lớn tiếng quát, như muốn mượn nó để khiến Giang Duy thay đổi thái độ.

“Lí Tu...” Dương Đằng đứng ở một bên không biết làm thế nào để nàng bình tĩnh lại, nàng không biết thanh âm của nàng lúc này run rẩy như nào đâu.

Giang Duy, Lí Tu, Lâm Cần, ba người này, tình cảm trước nay vẫn luôn sâu đậm, là sự hòa trộn của tình bạn, tình thân.

Không để ý tới Dương Đằng, Lí Tu tiếp tục chờ Giang Duy, nàng sẽ không để ý vì lúc mềm yếu mà bị người khi dễ!

“Người không phải cùng nàng ly hôn rồi sao, đuổi nàng ra khỏi cửa người ta cũng không dám bàn tán gì!” Ai muốn nói gì sau lưng, nàng sẽ bắt bọn họ tới cảnh cục, đeo còng vài này!

“Ân...” Giang Duy trầm mặc... Có chuyện này y chưa nói... “Ta cùng nàng...”

“Người cùng nàng làm sao?” Sẽ không phải vẫn chưa dứt tình đấy chứ?!

“... Chưa ly dị...” Giang Duy cắn môi dưới, cố gắng không để ý tới ánh mắt giết người của đối phương. “Trên pháp luật, ta cùng nàng, vẫn là vợ chồng...”

Lúc trước nàng tiêu sái dời đi, cũng không để lại giấy tờ ly hôn, mấy năm nay, y cũng đã quên...

Thời gian trôi mau, y cũng đã quên y còn chưa có ly dị...

Mà trong rương nhỏ kia, không chỉ có giấy chứng minh bất động sản, giấy khai sinh của Giang Hoài, còn có, giấy đăng ký kết hôn của y cùng Trương Thiên Nhiên, không có đơn ly dị.

“Cái gì?!” Kháo, cái này còn so với chưa dứt tình còn nghiêm trọng hơn!

Chưa ly hôn, chưa ly hôn! Thế nhưng vẫn chưa ly dị! Vạn nhất nữ nhân kia sống chết bám lấy y thì biết làm thế nào bây giờ? LI Tu trong lòng suy nghĩ lẫn lộn, lớn tiếng mắng Giang Duy, cũng không nghĩ tới trước mặt nàng vẫn đang có mặt những người khác.

Lí Hiên đen mặt nhìn Giang Duy, vẻ mặt hắn cũng không dữ tợn, chỉ là ai cũng có thể cảm thấy trên người hắn tỏa ra khí tức nguy hiểm.

“Người lặp lại lần nữa.”

“...” Giang Duy da đầu run run, nhưng chuyện đã tới nước này, đã không thể từ chuyện nhỏ hóa không được nữa, “Ta cùng Trương Thiên Nhiên, chưa có ly hôn.”

Giang Duy biết rõ những lời nói nói ra chính là tổn thương những gì y cùng Lí Hiên đã cố gắng xây đắp, nhưng... Lúc này đây, y còn có thể nói thế nào?

Cứ tiếp tục che giấu sao?

Sợ là che giấu tới cuối cùng, lại thành lừa gạt đi.

Tốt lắm, Lí Hiên cười lạnh, “Giang Duy, người cho ta là ngốc tử có thể đùa giỡn sao?”

Chưa ly hôn, cho nên, nữ nhân kia tới nhà là danh chính ngôn thuận, mà hắn, mặc danh kỳ diệu lại trở thành tình nhân bên ngoài, là người thứ ba sao?!

Hắn nguyên bản còn tưởng rằng, Giang Duy không được tự nhiên chỉ bởi đây là mẹ của Giang Hoài, là y chưa nói qua với hắn về vợ cũ, cùng Lí Tu nói chuyện để cho nàng ở tạm, cũng chỉ là vì nhân nghĩa, hắn nghĩ, nếu như không có lý do gì, cho dù là khúc mắc nhỏ, y cũng có thể bỏ qua.

Giang Duy như vậy mới là người hắn biết, mới là nam nhân hắn yêu.

Nhưng thì ra, chính mình chỉ đóng vai tình nhân khi vợ người ta ở bên ngoài thôi...

Một khi người kia trở lại, hắn chẳng là gì hết.

Lí Hiên không rõ chính mình còn có thể nói gì, chỉ xoay người, mở cửa bước ra ngoài tiệm.

“Lí Hiên...” Giang Duy vốn là muốn đuổi theo, tuy y biết chính mình cái gì cũng nói không được, nhưng y

biết rõ, y không thể để Lí Hiên chỉ như vậy mà bỏ đi.

Nhưng Lí Tu lại kéo y lại, “Chờ một chút, đừng đi, ta còn chưa nói xong.”

Lí Tu sắc mặt cũng không ổn, nguyên bản nàng cùng Dương Đĩnh vẫn luôn ôm hoài nghi, nghĩ rằng mờ ám giữa hai người chỉ là tình cảm bạn bè mà thôi, nhưng hôm nay xem ra, hình như không phải chỉ đơn thuần là như vậy.

“Giang Duy, người rốt cục vẫn giấu giếm chúng ta chuyện gì?”

Nàng sẽ không dung túng y nữa, chung quy vẫn nghi, y làm việc luôn có lý do của mình, có một số việc vẫn là không dựa trên nguyên tắc, nhưng nàng không nghĩ, sự việc này phát sinh từ khi nàng, vì sao!

55. Chương 55: Giải Thích Mọi Chuyện

Chờ Giang Duy về tới nhà, Lí Hiên đã muốn thu thập mọi thứ xong, đầu sở Trương Thiên Nhiên kia cũng không thấy bóng dáng.

Chắc là mang Giang Hoài ra ngoài chơi rồi đi.

Bất quá Giang Duy cũng không nhân rồi đi tìm nàng, nàng cũng hơn hai mươi rồi, không đi lạc được.

Hiện tại, phiền toái chính là hần!

Bởi vì Lí Tu, y không kịp đuổi theo giải thích cho Lí Hiên mọi chuyện.

Nhưng bên Lí Tu kia, y có thể nói được gì, nàng đã nhìn ra điều gì, y biết cả.

Nếu như nói dối, Lí Tu tuy là sẽ không tin, nhưng ít ra cũng giấu nàng được một thời gian nữa.

Dù sao, đột nhiên tiếp nhận người bạn thân hơn hai mươi năm là một đồng tính, cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Y có thể tự nhiên nói, y là đồng tính, y cùng Lí Hiên là người yêu.

Nhưng, Trương Thiên Nhiên thì sao?

Y cùng Trương Thiên Nhiên là vợ chồng, y cùng Lí Hiên là người yêu...

Này mối quan hệ cũng thật rắc rối đi.

Mà đầu óc Giang Duy lúc này càng thêm hỗn loạn.

Đối với Lí Tu, y cái gì cũng không nói.

Nói huyền thuyên, nói dối cũng được, nói thật cũng được, sao cũng được.

Nhưng y cái gì cũng không nói nên lời.

Trong đầu y lúc này, chỉ có bóng lưng Lí Hiên lúc ly khai, cùng vẻ mặt âm trầm của hắn.

Hắn nhất định cho là chính mình lừa hắn đi.

Nga, không đúng, chính mình quả thật là đã lừa hắn.

Không để ý tới Lí Tu đang gào thét phía sau, Giang Duy chạy về nhà.

Chỉ chậm vài tích tắc thôi, mà khi đến nơi, hậu quả đã thấy Lí Hiên kéo hành lý ra khỏi phòng ngủ của bọn họ.

“Lí hiên...” Hắn phải đi sao? Hắn thu thập đồ đạc là để dời đi sao?

Rời khỏi y? Rời khỏi nhà của bọn họ?

Giang Duy cắn môi, ngơ ngác nhìn hắn, nhớ kĩ tên hắn.

Lí Hiên dừng, hắn nhìn Giang Duy, nhìn thấy người đàn ông đã cùng hắn chung sống hơn hai năm.

Hắn biết rõ con người Giang Duy, y là không phải cố ý lừa hắn, y không muốn làm chuyện đó, nhưng, cố tình che giấu lại làm tổn thương niềm tin của hắn.

Người này, rốt cục vẫn giấu hắn, nhưng yêu một người là muốn bảo hộ người đó, muốn người đó an ổn, khỏe mạnh, không bao giờ cãi vã.

Rõ ràng lớn tuổi hơn hẳn, nhưng vì sao lúc nào cũng suy nghĩ khờ dại như vậy?

“Nàng đã trở về, ta hẳn là nên ly khai.”

Cũng không nói ra tên người kia, ngoại trừ vừa nãy nghe Giang Duy nói ra tên “Thiên Nhiên”, Lí Hiên đối với nàng một chút cũng không biết.

Nhưng, biết nàng là vợ Giang Duy là đủ rồi.

Giang Duy không nói cũng không sao, y cùng nàng trên pháp luật, vẫn là quan hệ vợ chồng.

“Không phải,” Giang Duy kích động nắm lấy tay Lí Hiên, “Người nghe ta giải thích đã!”

Y muốn giải thích gì chứ... Ngay cả Giang Duy cũng mờ mịt.

Nhìn thấy vẻ mặt của y, Lí Hiên rất muốn cười, chỉ là trong lúc này, cho dù là cười, sợ cũng đành đối thành cười gượng thôi.

“Buông tay đi, tạm chia xa với chúng ta cũng tốt.”

Để bọn họ hảo hảo ngẫm lại, rốt cục bọn họ muốn cái gì.

Bởi vì một hồi rượu say kia, bọn họ sống chung, hai năm, dần trở thành người yêu.

Như vậy kế tiếp sẽ thế nào đây?

Kế tiếp bọn họ sẽ làm thế nào?

Giang Duy cảm thấy Lí Hiên thực sự đã mất niềm tin vào y rồi.

Mất lòng tin sao? Y khiến Lí Hiên thất vọng rồi sao?

Tay y dần trượt xuống.

+++++++ Ta cảm thấy chính mình thật sự rất đáng chết TT ++++++

Lí Hiên đi, Giang Duy liền đuổi theo.

Trong tiệm cơm vẫn còn lại ba người đầu gối.

“Lâm Cần,” Lí Tu thân thiết quá mức bình thường, sắc mặt cứng ngắc, “Lâm Cần, người đã sớm biết.” Không phải là câu nghi vấn, là câu khẳng định.

Nàng trông hần chẳng chút bất ngờ gì, chẳng nhẽ hần có khả năng tiếp thu nhanh vậy sao?

Trong vòng một ngày mà tất cả mọi chuyện đều thấu tỏ.

Người vợ bạc tình kia của Giang Duy đã trở lại, bọn họ nguyên lai vẫn chưa ly hôn, chẳng nhẽ cái nữ nhân kia lại tốt bụng đột xuất, muốn trở lại giường vỡ lại lạnh với Giang Duy sao?

Càng khiến nàng vô pháp tin vào mắt mình, chính là, Giang Duy là đồng tính! Y cùng Lí Hiên là quan hệ người yêu!

Bọn họ còn sống chung với nhau nữa!

Còn đã hơn hai năm!

Một đồng tin tức như bom tấn như thế thật khiến bọn ta muốn hôn mê...

Lí Tu không phải là cứng ngắc phản đối đồng tính, nhưng mà, nàng lúc này vô pháp tiếp nhận người thân thiết nhất bên cạnh nàng cư nhiên là một đồng tính, hàng thật giá thật!

Lí Hiên!

Bảo sao lúc nào nàng cũng cảm thấy xung quanh hai người ấy không khí có điểm ám muội, còn ngây thơ cho đấy chỉ là tình bằng hữu thường thôi.

Lí Tu thật tức giận, Dương Đằng một bên không biết làm thế nào để nàng bình tĩnh lại, nghĩ muốn hướng Lâm Cần cứu trợ, dù sao Lí Tu, Giang Duy, Lâm Cần, ba người họ tình cảm không phải thân thiết tầm thường, ngay cả anh, là bạn trai nhiều năm, cũng không thể chen chân vào.

Nhưng Lâm Cần lại chỉ ngồi một bên lười biếng bò ra bàn, bộ dạng trông như không liên quan.

Lâm Cần cũng thành thật, chẳng chút che giấu. “Từ lúc học đại học.”

“Từ lúc học đại học...” Lí Tu sổ một tràng, “Đại học, bảy năm, hần giấu ta những bảy năm, mà người, cũng không nói cho ta biết?!”

Bọn họ tính là gì chứ?! Tình bằng hữu hơn hai mươi năm, thế nhưng vẫn không thể thành thật được?!

“Nói cho người để làm gì?” Việc này, chẳng nhẽ còn phải để đem đi chiếu cáo thiên hạ, chúc rượu mừng sao? Hay để nàng ra đường rồi tìm hoa ghép cặp đồng tính cho Giang Duy? Hay mỗi ngày để Giang Duy phải chịu cái tâm ý của vị bác sĩ?

“Lí Tu, chúng ta cũng chẳng phải là hài tử ít tuổi nữa, đều có cách thức xử sự của riêng mình, người yên tâm với Giang Duy đi.”

Nói vậy, nhiều lúc hắn cũng tự thấy chính mình nực cười, so với trẻ con còn nực cười hơn.

“Nhưng mà...” Yên tâm? Hắn muốn nàng như nào yên tâm được? –

Lí Tu mãi mãi không quên lúc dự lễ tang chú Giang cùng cô Giang, Giang Duy mắt ngập nước, khóc nấc mãi thôi...

Từ lúc đó, nàng phát thệ, không bao giờ trốn sau lưng Lâm Cần với Giang Duy nữa...

Yên tâm với Giang Duy? Với cái người ôm đứa trẻ nho nhỏ, đứng trước bếp ga, lúng ta lúng túng, Giang Duy, mà yên tâm? Đối với một người ngay cả chính mình phát sốt còn không biết, Giang Duy, mà yên tâm được? Đối với cái người lúc nào cũng nhượng chính mình ăn cơm trắng, cải muối, để Giang Hoài uống sữa, Giang Duy, yên tâm được sao?...

Thực sự yên tâm được sao?

Tên của nàng là, Trương Thiển Nhiên.

Giang Hoài vì tức giận ngày hôm nay không thể dẫn cậu ra ngoài chơi, buổi tối lại không có Lí Hiên thúc thúc cậu thích nhất nấy cơm, còn bị thông báo một tin sét đánh là Lí Hiên thúc thúc mấy ngày tới bận rộn sẽ không trở về, liền trốn trong phòng hờn dỗi.

Trương Thiển Nhiên theo nếp tự mình tìm thú tiêu khiển, cho dù là Giang Duy rõ ràng có điểm không lơ đãng, nàng cũng có thể tiếp tục đề tài.

“Người kia là đối tượng của người tìm? Không tồi nha.”

Lớn lên rất anh tuấn, chính là đối với thái độ của nàng, có điểm khinh thường.

(Xuyên mõ: Đều là người hại hắn trực tiếp từ người yêu, giáng xuống kẻ thứ ba, hắn có thể đối với người vui vẻ gì chứ = =)

“Đúng vậy, ta cũng thấy không tồi, bắt quá, lại bị người dọa chạy rồi.” Giang Duy bắt đắc dĩ hé môi cười.

Buổi tối Giang Hoài nháo đòi Lí Hiên thúc thúc, khiến y nguyên bản muốn hạ xuống tâm tình lại càng thêm căm kỉnh.

Tiểu tử này, người khác không phải đều nói nó hiểu chuyện gì đó sao, hôm nay như nào lại nháo đến vậy!

“Hahaha, đừng nói vậy nha, ta cũng chẳng phải khủng long mà.” Nàng còn cố tính ăn mặc đẹp để tới, tính cho y một phen kinh hỉ mà.

Bắt quá, ai biết kinh hỉ không có, trái lại còn mang tới kinh hãi chứ (_)

Cơ mà không liên quan, nàng vô tội nha.

Ai, là muốn tạo phúc lại thành gây họa rồi, đúng là họa tránh không được mà... Y cũng không thể tiếp tục giấu được nữa.

Có một số việc đến cuối, vẫn phải giải quyết.

“Thiên Nhiên, người như nào đột nhiên trở lại?” Không phải đang đi du ngoạn ở tận đâu đâu, thực hiện giấc mộng du lịch quanh thế giới của nàng sao, này mới được vài năm a, nàng đã đi hết rồi sao?

“Ta về khiến người thêm phiền toái?” Tuy là nói vậy không sai, chờ nàng mang Giang Hoài trở về, trong nhà chỉ còn mỗi Giang Duy.

Cái người tên Lí Hiên kia đi rồi sao?

Thật đáng tiếc a.

Nàng trong lòng thở dài.

Giang Duy lập tức xua tay, “Không có, đừng nói lung tung, cái gì mà phiền toái chứ, không có mà.” Ở trong mắt y, nàng cùng Lí Tu, Lâm Cần giống nhau, là người thân thiết với y.

Trương Thiên Nhiên trầm mặc, ngay tại khi Giang Duy nghĩ nàng ngủ gật rồi, lại thấy nàng hét lớn.

“Giang Duy.”

“Ân.”

“Người thay đổi...” Tuy là bộ dạng, cách nói chuyện, cách cư xử với người khác đều không thay đổi, nhưng lại khác hẳn cái thời đại học ngây ngô, lỗ mãng, tuy là cũng thể đạt tới mức chín chắn, ổn trọng, nhưng ngồi bên cạnh y lại dễ dàng bị lây nhiễm cái không khí hạnh phúc tỏa ra quanh y.

Bọn họ đã nhiều năm không gặp mặt, có thay đổi là đương nhiên. “Hahah, con người mà, thời gian trôi qua tự nhiên sẽ thay đổi, ta xem người cũng xinh đẹp hơn nha.” Lúc trước buộc tóc hai bên bị người ta gọi là cô gái thôn quê, nay đã muốn lột xác thành nữ nhân yêu kiều, xinh đẹp không tả được.

“Cảm ơn đã khen, haha...” Nữ nhân ai lại không thích nghe lời khen chứ, bất kể là thật hay giả, là a dua hay nhịnh hót.

“Giang Duy, người biết không? Mấy năm nay ta đi thật nhiều nơi a, ta đi qua Paris, đi qua tháp Eiffel, còn dùng tiền một tháng sinh hoạt để mua một lọ nước hoa 5ml, thế nhưng lúc dùng, lại thấy nó còn chẳng dễ ngửi bằng lọ giá năm đồng...”

“Ta đi Nhật Bản, ở trên tháp Tokio đứng cả buổi chiều, người quanh đây còn tưởng ta là tượng. Người ta đều nói tháp Tokio bất quá chỉ là ăn theo tháp Eiffel, không đáng nói, chỉ như đồ bỏ, thế nhưng ta lại không đủ can đảm đi hết,” Tháp Tokio có thể không nổi tiếng như tháp Eiffel, nhưng đóa hồng kia trong mắt nàng chỉ thấy chói năm, cảm giác so với tháp Eiffel khác hẳn.

“Ừ.” Đúng thế, hiện tại không ngừng có tranh cãi kích Nhật lan tràn trong Trung Quốc, khiến tháp Tokio kia dần chẳng còn đại diện cho biểu tượng gì nữa.

Ta ở trang trại làm rượu XX, người biết không, nơi đó sản xuất rượu nho ngon khủng khiếp, ta ban ngày cùng cây nho tiếp xúc, buổi tối hỗ trợ cất rượu, tuy là nói học trộm thì không thành sư được, bất quá cũng uống được không ít rượu nho thượng hạng, miễn phí nha...”

Nàng ở nơi này đại khái công tác vài tháng, nếu không phải vì bị phát hiện nốc cạn một chai giá xa xỉ, phỏng chừng cũng phải ở chỗ đó an dưỡng tới năm rưỡi mất.

Rượu ngon mê người lắm, nhưng cũng không thể coi thường nha.

“Năm ngoái, lúc Quốc khánh, ta đi Bắc Kinh, tuy là không có nghi thức duyệt binh, bất quá cũng rất tráng lệ, nói thể không bằng nói ta giả tạo, cơ mà thực sự rất tự hào, ta là người Trung Quốc nha.”

Mấy năm nay, nàng như chú chim đi di cư, bay qua bay lại lãnh thổ của các nước, cũng không lưu lại ở đâu quá lâu, nhiều nhất là trang trại rượu kia, năm tháng...

“Vậy người như nào lại tới chỗ này của ta?” Một cùng nàng tìm đến những chỗ nào, nàng lại vẫn nhớ tới căn phòng ghi trên giấy.

“Không biết a,” Trương Thiển Nhiên ra vẻ mờ mịt, khoát khoát tay, “Ta nguyên bản đang ở quảng trường Đỏ ở Nga cho bồ câu ăn, đột nhiên nghĩ tới người, sau đó, nháy mắt ta đã ở sân bay, chớp mắt cái nữa, ta đã ở đây rồi... Hahaha...”

“ = = Người cũng thật khó hiểu a,” Nháy mắt đã lại đổi chỗ rồi, nàng tưởng là đang chơi trò chơi chắt, có thể nháy mắt dịch chuyển? Thế thì mấy công ty hàng không còn làm ăn gì nữa.

“Hahaha, người còn sống, bản thân chuyện đó thôi đã rất khó hiểu rồi.”

“Thiến Nhiên, bệnh của người...” Giang Duy nhíu mày, sẽ không tái phát nữa chứ?

Nàng có chứng bệnh ưu buồn nhẹ, có thể xem như bệnh nhẹ chẳng đáng quan tâm, nhưng Giang Duy cũng không quên mùa hè năm nào đó, y từng nhìn thấy một cô gái, hai mắt mở lớn, cắn lòng bàn tay mình rời một miếng thịt...

“Yên tâm rồi,” Trương Thiển Nhiên trấn an, tựa đầu vào vai y, tuy là không rộng, nhưng lại khiến người ta rất an tâm, “Khí trời ở đây thật tốt, cho nên tâm tình ta cũng tốt, không có việc gì nữa rồi...”

Cho dù là có chuyện, hiện tại nàng cũng có khả năng tự mình ứng phó rồi.

Nàng đã không còn là cô bé năm xưa bị người ta ức hiếp nữa rồi.

“Thật vậy sao?” Nhưng y xem cũng không giống những gì nàng nói a.

“Ta mệt rồi, để ta dựa một chút đi,” Nàng đổi đề tài, nhắm hai mắt lại, “Ta từ lúc xuống sân bay đi một lèo ba tiếng ô tô để tới đây, trên đường thiếu chút nữa làm ta bị trấn động...”

“Àn, được rồi.” Nàng ở trên xe khẳng định là không được nghỉ ngơi.

Phòng khách dần trở nên an tĩnh, ngay lại lúc Giang Duy tưởng Trương Thiển Nhiên đã ngủ, nàng đột nhiên nói một câu.

“Giang Duy, Giang Hoài... Người dường thật tốt.”

Đứa con của nàng cùng Giang Duy, nàng bỏ đi bảy năm, không ngó ngang gì tới nó

56. Chương 56: Lựa Chọn Ích Kỷ

“Không tồi nha, nhìn lại xem là ai dưỡng chứ, bắt quá ta nói người nghe, nhìn qua nhỏ dãi một chút thì được, chứ nếu có gan dám mang đi, đừng nói là ta, Lí Tu sẽ giết người đầu tiên đó.” Có điều từ chiều tới giờ, xem ra, nàng đối với nó cũng có nhiều tình cảm đi.

Bọn họ đều đáng trách, đáng trách vì không nói với nó, dối lừa nó.

“Hahah... Tiểu quý kia nói ngọt như mía lùi nha, nhìn thấy ta liền hàm hồ kêu “Tỷ tỷ”...” Nàng là mẹ nó a, lại được nghe một câu “Tỷ tỷ”, này người ta gọi là tự làm tự chịu đi?

Trương Thiển Nhiên lúc trước ra đi thật tiêu sái, dùng son môi viết lại trên gương “Ta đi đây” ba chữ to đùng vĩ đại, lưu lại một đứa nhỏ còn chưa đầy tháng...

Làm hại Giang Duy sáng sớm dậy còn tưởng bị ma ám chứ...

Chẳng qua, nữ nhân, ai chẳng muốn được một lần tự do...

“Giang Hoài...” Trương Thiển Nhiên thì thầm nhớ kỹ tên này, đây là tên con trai nàng.

Mấy năm nay nàng không cùng Giang Duy liên lạc, cũng chưa từng gọi điện hỏi thăm qua...

Vốn cho rằng, nàng ích kỷ như vậy, cho dù gặp nhau, cũng có thể làm như không biết.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn là không kiểm soát được tâm tư chính mình.

Lí Tu chán ghét Trương Thiển Nhiên là đương nhiên a, sinh con xong không chăm, một mình tiêu sái khoái hoạt rồi đi.

Đi liền tới bảy năm, nàng cũng chẳng về nhìn nó đến một lần, một cú điện thoại hỏi thăm cũng không...

“Giang Duy a, người nói ta có phải đã sai rồi không...”

Về Giang Hoài, nàng đã sinh ra nó, còn cho nó một cái tên.

Trừ việc đó ra, cái gì cũng không làm được.

“Thiển Nhiên, người suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Giang Duy vỗ nhẹ đầu nàng, trong đấy chứa đựng nhiều tâm tư lắm, thế nên chứng u sầu của nàng mới mãi không cách nào khỏi hẳn.

“Đều là lựa chọn của người, trừ người ra, ai cũng không được quyền phán xét.”

Có lẽ lựa chọn của nàng đã làm tổn thương tới vài người, sẽ làm nhiều người không cách nào lý giải được, nhưng đó là lựa chọn của nàng, không thể hối hận, cho dù bọn họ nói gì đi nữa, chính nàng vẫn kiên định lựa chọn.

Nếu ai cũng sống dựa vào cái nhìn của người khác, dựa vào đạo đức thông thương, vậy còn đâu là cuộc sống của chính mình nữa.

“Ta là một người ích kỷ, phải không?”

“Người giờ mới biết sao?” Trở mình phẫn nộ.

“= = ...”

“Được rồi, được rồi, nghỉ đi một chút.” Cả ngày ngồi xe rồi, nên hảo hảo nghỉ ngơi lấy sức đi thôi.

Trương Thiển Nhiên thiêu mi, “Không cần ta cùng người?”

Giang Duy cười nói, “Người muốn theo ta làm gì?”

“...”

“Đi ngủ đi, ta cũng đâu có gốc.” Y rất đúng mực nha.

“Àn.”

“Qua tắt đèn hộ cái.”

“Tắt đèn làm gì?”

“Tiết kiệm đi a, hahaha, không việc gì, tắt đi...”

“...”

Trương Thiên Nhiên chỉ có thể đứng dậy tắt đèn, rời đi, phút cuối còn nói một câu, đừng nhả khói.

Hút thuốc?

Hahaha, Giang Duy cười thầm, Thiên Nhiên không biết chính y từ lâu đã cai thuốc rồi a.

Hình như, là tên kia nhắc y không nên hút thuốc nhỉ...

Kia không biết làm sao, mỗi lần hút thuốc, tự dừng lại nhớ tới bộ dạng khó chịu của Lí Hiên, cảm hứng cũng chẳng còn nữa... Dần dần, cũng bỏ luôn.

Bỏ thuốc, cũng không khó khăn gì.

Xem mấy người nói bỏ thuốc lá còn khó hơn bỏ thuốc độc, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Giang Duy ngồi trên ghế hai người vẫn thương nằm, trong bóng đêm mở lớn hai mắt, ngẩn người.

Hiện tại bản thân đang làm gì đây?

Lúc này hắn đang làm gì?

Rốt cục vẫn muốn ích kỷ một lần.

57. Chương 57: Bữa Cơm Ngày Hôm Sau

“Tối a, Tiểu Hoài, ta mua đều là món con thích, ăn nhiều một chút.” Trương Thiên Nhiên cần mẫn gấp cho Giang Hoài miếng rau.

“Ân, cảm ơn cô.” Giang Hoài hướng a di mới tới nhà nó hôm qua, ngọt ngào cười, tuy là sau khi cô ấy tới, cô Lí Tu về mặt cực kỳ xấu nha, bắt quá, a di này còn cho nó ăn kẹo nha...

(Xuyên: Tiểu Hoài a, người sớm muộn cũng sẽ bị người dùng kẹo lừa bắt... ==)

“Thực ngoan a.” Vỗ vỗ đầu.

“Cha, Lí Hiên thúc thúc khi nào mới về a?” Mới ngủ dậy, nó đã lại muốn chú Lí Hiên.

“A? Ừ thì...” Không đáng yêu, thật chẳng đáng yêu chút nào...

Nó có thể thôi hỏi về Lí Hiên đi không...

“Mấy ngày nay bạn lắm sao?”

“Àn...”

“Cơ mà...”

“Làm sao thế?” Trương Thiển Nhiên thấp giọng hỏi.

“Mấy ngày nữa là đại hội thể thao ở trường rồi, chú Lí Hiên nói sẽ tới xem cháu thi a.” Cậu thu chạy 50m, chú Lí Hiên nói sẽ đi cổ vũ cậu a.

“...” Quên mất mấy hôm trước Giang Hoài cao hứng cùng y nói chuyện này đi... Có điều hiện tại... “Có thể đi không được rồi...” Tuy là không muốn vì chuyện của hai người mà ảnh hưởng tới Giang Hoài, nhưng hẳn hiện tại chắc sẽ không muốn nhìn thấy y đi...

Trương Thiển Nhiên tỏ ra hăng hái dạt dào, “Tiểu Hoài, trường con muốn tổ chức đại hội thể thao sao? Con đăng ký hạng mục nào thế?” Nhớ hồi trước, nàng cũng là tay đua cự phách nha!

“Chạy 50m.”

50m? Chuyện nhỏ, nàng hồi trước còn chạy đường dài cho cả khu, chạy cả ngày cơ mà... “Àn, chú Lí Hiên không thể đi, vậy để cô đi cổ vũ có được không?”

“Nhưng mà...”

“Àn?”

“Lão sư nói phải dẫn cha mẹ đi cùng...” Nàng là cô a, cũng không phải người giám hộ.

“... Nhưng chú Lí Hiên cũng có phải đâu.”

“Chú Lí Hiên không đồng dạng.”

“Sao lại không giống?”

“Ân...” Làm sao không giống a? Cậu cũng không nói được... “Dù sao, nhất định vẫn không giống...”

Ăn xong.

Bi ai a, thương tâm a, Trương Thiển Nhiên cười gượng lắc đầu, nàng thế nhưng chính đại hội thể thao con trai tham dự cũng không được có mặt trong danh sách mời đi.

“...” Trông nàng thế kia, chắc Giang Hoài lại động thương nàng rồi, “Đừng đắc ý, người hôm nay muốn làm gì?”

Y còn phải đưa Giang Hoài đi học, không có thời gian tiếp nàng a.

“Đi rửa anh.” Nàng có rất nhiều ảnh chụp còn chưa đi rửa ra, vừa khéo.

Trương Thiển Nhiên thích chụp ảnh, tuy là không có kỹ thuật gì đáng nói, chỉ dùng máy ảnh, độ phân giải thế nào nàng cũng không rõ, chỉ là trong túi kia phải có tới mấy trăm cái máy... Có mới nới cũ a.

Mấy năm nay, nàng học ngoài xã hội cách đối nhân xử thế, nàng đi rất nhiều nơi, không giới hạn trong sách báo cùng máy vi tính, kiến thức của nàng rất nhiều, mỗi ngày đều trải qua nhiều điều kì lạ...

Đương nhiên, nàng cũng bỏ lỡ rất nhiều, tỷ như, thời điểm Giang Hoài lớn lên.

“Giang Duy, nếu như ta muốn tiếp tục đi du ngoạn, nhưng mang theo Giang Hoài, thì người sẽ thế nào?” Trương Thiển Nhiên tự dừng hỏi.

“...” Giang Duy trầm mặc một lát, “Còn như thế nào? Tự dừng lại mẫu tính quá vậy?”

“Người quản không được suy nghĩ của ta đâu, chỉ cần trả lời câu hỏi là được rồi.”

“Vấn đề khó xử ấy đừng hỏi ta, người hỏi Giang Hoài đi, nếu như nó đồng ý thì ta tuyệt không ngăn cản.” Giang Hoài đã học tiểu học rồi, ít nhất khả năng phán xét cũng phải có.

Hơn nữa, mấy năm nay Giang Hoài đều sống cùng y, nếu như Trương Thiển Nhiên muốn dẫn nó đi, y cũng sẽ không ngăn cản, bởi vì, Trương Thiển Nhiên là mẹ đẻ của Giang Hoài.

Lí Tu nói gì, y đều hiểu, mấy năm nay tuy Thiển Nhiên một chút trách nhiệm làm mẹ cũng không có, nhưng cũng thế nói nàng cùng Giang Hoài không có quan hệ gì.

Mười tháng hoài thai, y như nào cướp đoạt được đặc quyền đó?

“... = = Vậy người ném vấn đề này cho Giang Hoài là được rồi?” Thật là, “Kia nếu như... Ta muốn lưu lại thành một vợ hiền, mẹ đảm thì sao?”

Nàng lần thứ hai thăm dò, hỏi.

“Người muốn lưu lại sao?”

“Có lẽ vậy, nơi này rất tốt.” Non xanh nước biếc, thật thích hợp cho những người già muốn dưỡng lão.

Trước kia cũng thấy Giang Duy nói quê y xinh đẹp như thế này, kỳ thật, mấy năm nay Trương Thiển Nhiên nơi nào có cảnh sắc đẹp, nàng đều đi qua cả rồi, Đông trấn mà nói, chỉ có thể miễn cưỡng nói một câu “Không tồi” mà thôi.

“Hoan nghênh a,” Nếu như nàng thực sự muốn trụ lại chỗ này, “Ta có thể giới thiệu phòng trọ cho.”

“Nga?” Giới thiệu nhà? Không phải nàng sẽ ở đây luôn sao...

“Thiến Nhiên.”

“Àn?”

“Ta muốn cùng em ly hôn.”

“...” Xem đi, “Bởi vì tên kia?”

“Hahaha...” Giang Duy không đáp trực tiếp, chỉ cười cười giải thích, “Mặc kệ người có lưu lại hay không, chúng ta đều phải ly hôn.” Tờ giấy ly hôn trong hòm kia, bỏ phí mấy năm, rốt cục cũng có thể phát huy tác dụng rồi.

Chuyện này không thể kéo dài.

Bằng không, đối với Trương Thiển Nhiên không công bằng, mà đối với Lí Hiên, cũng rất thiên vị.

“Cho dù ta là mẹ Giang Hoài?”

“Ta có thể nói người là mẹ Giang Hoài, cái đó và chuyện chúng ta ly hôn không liên quan.”

Chỉ vì một tờ giấy ly hôn, mà khiến Lí Hiên rời nhà ra đi... TT

Được rồi, được rồi, này không phải là do lỗi y sơ sẩy sao...

Oán niệm, cái tên nam nhân đáng ghét kia còn tròng lại y nữa chứ...

() Xem ra y cả đời này phải bám theo hấn rồi...

“Giang Duy, người yêu gã đàn ông kia?”

Cái người tên Lí Hiên kia là đàn ông a.

Tuy là từng thấy qua, bắt quá đã có ấn tượng sâu sắc, ấn tượng đầu tiên rất tốt, ít ra lớn lên cũng dễ nhìn, chính là khuôn mặt có vẻ cứng nhắc.

“... Là yêu sao?” Không biết, kỳ thực chữ “yêu” này có điểm nặng nề đi?

“Chính người cũng không xác định được chính mình có yêu hấn không sao?”

“Hahaha, không biết a, chưa từng nói tới chữ “yêu”.”

Y, chỉ có từng “thích” qua thôi, thích Lí Tu, thích Dương Đằng, thích Giang Hoài, thích Trương Thiển Nhiên.

Lí Hiên, là không giống vậy sao?

“Hahaha... Được được...”

Trương Thiển Nhiên cười.

“Vốn đã rất tốt, chỉ là lúc này có chút rối loạn rồi.”

Giang Duy cố tình nhìn nàng.

“Ai ai ai,” Nhìn nàng như vậy làm gì a, “Không phải là lỗi của ta đấy chứ?” Mổ to, chớp chớp đôi mắt vô tội.

“... Xem như không phải đi...” Còn không phải vì nàng tự dưng quay lại đấy sao... Dù sao thì sớm hay muộn, rồi một ngày nào đó, Lí Hiên cũng sẽ phát hiện ra, trên pháp luật, y vẫn là trai có vợ thôi...

Với lại, hơn hai năm, cũng là thời điểm cần một cái danh phận rồi sao.

Tuy là vẫn thỏa mãn với cuộc sống bình thường hiện tại, bất quá, từng ngày trôi qua, bọn họ vẫn chưa suy nghĩ gì cho tương lai, cho tới bây giờ, vẫn chỉ là quan hệ sống chung mà thôi.

Mà đối với y mà nói, thuận theo tự nhiên, từng bước từng bước di chuyển, đã không còn đủ thỏa mãn nữa rồi.

Con người quả là lòng tham không đáy, phải không... Cho dù là khi đó nói, sẽ tiêu sái mà buông tay, nhưng thời gian trôi qua, tình cảm dần đậm sâu, giờ luyến tiếc, muốn bỏ chẳng được.

“Hahaha, như này thì ta an tâm rồi,” Trợn mắt nói dối, “Giang Duy, bất luận các ngươi sau này muốn thế nào, lúc này đừng để Lí Hiên trở lại ở trong nhà.”

Nàng bị nói là ích kỷ cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai, vậy để nàng ích kỷ thêm một lần nữa đi, ích kỷ với người này thôi.

“Ít nhất trước lúc ta rời đi, đừng để ta nhìn thấy hai người thân mật trong phòng.”

Nữ nhân trả thù thực sự rất kinh khủng, xem như là phục thù lần trước Lí Hiên nhìn nàng khinh thường đi

58. Chương 58: Đến Chuyện Người Kia

Giang Duy hiện tại thực buồn phiền, ở trong sở, Lí Tu hoàn toàn lơ đãng y, đem y coi như không khí, về phía Lí Hiên thì y không dám đi, gần nhất là Lâm Cần cũng không biết vội trốn ở đâu rồi, tìm cũng không thấy... Giang Hoài phải thi sát hạch, Trương Thiển Nhiên lôi ra cả đồng phím đem đi rửa...

Nhàn thấy sợ, muốn tìm người tâm sự một chút, cố tình trong cục không biết có phải bị Lí Tu đe dọa, dụ dỗ không, nhưng cả ngày đều chẳng có ai chịu nghe y nói... TT Thiển lý ở nơi đâu a a!!

Tan tằm về nhà, trong phòng bài trí vẫn thế, chỉ là thiếu đi hơi người.

Thời gian hai năm ngắn ngủi, trong nhà từng góc một, tựa như nơi đâu cũng có hình bóng Lí Hiên.

Lí Hiên thực thích ở trước sofa có một tấm thảm, đó là thứ mà lúc hắn chuyển về đây, hắn cùng ta chọn trên mạng mua, giá không cao nhưng chất lượng không tồi, hắn thích ăn xong lại ngồi ở đấy đọc sách, mà y, ngồi đối diện hắn, lên mạng.

Mỗi ngày sau bữa tối, Giang Hoài là bộ dạng tội nghiệp trở về phòng, mà bị họ sẽ cùng ngồi trên ghế xem tivi, Lí Hiên thực nghiêm túc ngồi, Giang Duy lại thích nằm lên chân hấn xem, tuy là nằm xem tivi là không tốt, nhưng sửa mãi không được, quen rồi.

Dù Trương Thiển Nhiên không phải đi làm, bắt quá cũng chẳng nhờ vả được nàng xuống bếp, quét dọn với mấy việc thủ công nghiệp thì lại càng không mong đợi được rồi, nàng so với y còn muốn được nuông chiều hơn, mười đầu ngón tay còn chưa từng chạm nước a.

“Thiến Nhiên a, xem ra cuộc sống ở nước ngoài không tồi nhà.” Giang Duy giật giật cầm cây lau nhà nhìn nàng đang nằm trên sofa ăn khoai mì, xem tivi, nghĩ, nếu không phải vì sợ vi phạm pháp luật, y hận không thể bóp chết nàng ngay lúc này.

“Hahaha,” Trương Thiển Nhiên cười sáng lạn, trên mặt không chút ngưng ngừng, “Ân, cũng không tệ lắm, ít nhất ta cũng chưa chết đói.” Đương nhiên, nàng tuy nói để nghe vậy, nhưng ở bên ngoài gian khổ thế nào, xem ra chỉ mình nàng biết.

Một thân một mình nơi đất khách, không một hy vọng, chỉ sống bởi hoài bão?

Bắt quá cũng may là, giai đoạn khó khăn nhất nàng đã vượt qua được rồi, tới lúc này, đã không có chuyện gì có làm nàng gục ngã được nữa.

“Giang Duy, bên này,” Trương Thiển Nhiên chỉ chỉ vào góc sofa, “Ta xem người bình thường việc nhà không biết là cái gì, xem ra còn đang học việc nhà.”

“... Bình thường đều là Lí Hiên làm.” Nếu không vì nàng, y làm sao phải tan sở vội về nấu cơm, quét dọn,... a, bởi vì lâu rồi không có vào bếp, nệm nệm lúc ít, lúc quá tay, ... TT Lí Hiên, người mau trở lại đi... TT

“Xem ra đúng là một nam nhân tốt a.” Không rồi, so với mồi bảo mẫu còn có lời hơn.

“Để làm gì, muốn cướp hả?” Về mặt đề phòng.

“Hahaha,” Biểu tình thật đáng yêu nha, “Có muốn ta đi nói cho hấn biết mọi chuyện không?”

“Không cần.” Giang Duy thở dài.

“Thật sự không cần?”

“Thật.” Nam nhân của y, y sẽ tự mình tìm lại.

“Kỳ thật, ta cũng không ngại thành người thứ ba đâu...”

“= = Chuyện này nói đùa không vui đâu.”

“Yêu, người còn biết ta nói đùa sao? Mau dọn dẹp đi...”

Thời điểm ăn cơm tối, trên bàn đều là những món y thích, nhưng y phát hiện ra, y chẳng chút muốn ăn, kiểu như đồ lúc hai người cùng ăn là mỹ vị, còn lúc chỉ mình y lại trở nên nhạt nhẽo, cảm giác này lại khiến y thể chán nản, thói quen mấy chục năm, cư nhiên lại bị một người mới quen vài năm thay đổi cả.

Dem xuống, một mình trên chiếc giường lớn, cảm giác cô đơn tới khó ngủ.

Đêm thứ nhất...

Đêm thứ hai...

Đêm thứ ba...

Thứ tư...

Liên tiếp mất ngủ bốn ngày, mắt đã thâm đen làm người trong cục đều cười nhạo, tròng mắt ngời dậy, trên giường còn có hai cái gối, dưới giường có hai đôi dép, không khỏi nhắc Giang Duy, người kia đã không còn ở đây nữa rồi...

59. Chương 59: Tiểu Tam Keo Kiệt

Nghe nói Lí Hiên ở trên đường XX phụ cận thuê phòng, một phòng ngủ, một phòng làm việc, không biết có phải cố tình hay không, cách nhà y không quá xa, chỉ độ mười phút đi bộ.

Lấy có đi tuần, lòng xục khắp nơi, Giang Duy đã thành quen, chính là vô cùng hoảng a, trong lúc mơ màng đã đi tới nơi rồi...

Nhìn cái phòng này là biết niên đại phải trên mười năm rồi, một phòng ngủ, một phòng làm việc mà tới ba trăm? Một trăm một tháng y còn sợ phí!

Ngu ngốc! Nơi này vừa ẩm ướt vừa bẩn, gần đây còn có đồng rác nữa... -= =- Thật không có mắt nhìn mà.

Thuê phòng trong Đông trấn bao giờ cũng phải đóng trước tiền một tháng, cỡ ba nghìn đi? Hơn nữa còn mua cả đồng đồ thế kia... Lí Hiên, khá lắm, mấy năm nay tích được không ít tiền riêng đi?!

Ấn, nơi này tuy là khí ẩm lại đúng hướng mặt trời chiếu, không tốt, bắt quá, cũng đủ an tĩnh để ngủ, Lí Hiên rất thính ngủ, một chút động tĩnh thôi cũng khiến hắn tỉnh giấc rồi.

Cơ mà, khí trời hôm nay à, phương nam không lạnh tới bức người như phương bắc, nhưng ở chỗ ẩm ướt thế này, không sợ bị phong thấp sao?... = =

Tự dưng nhớ tới lúc đó trừng mắt nhìn Lí Hiên, Giang Duy không khỏi giật giật vai.

Hắn thực sự sinh khí đi... Chắc không phải bức vì mình cố tình giấu giếm, mà bức vì thái độ kia...

Nhớ từ lúc mới biết hắn, theo bản năng lựa chọn tránh xa, về sau lại thành bạn, rồi kết giao, tiếp đây là sống chung, tuy là không phải cam tâm tình nguyện từ đầu, nhưng dần dà cũng đắm chìm trong cuộc sống ấy...

Tuổi trẻ tốt thật, cả người đều tản ra mị khí, làm y chỉ còn nước giờ vũ khí đầu hàng...

Mấy ngày nay, đối với Lí Hiên thương nhớ ngày một mãnh liệt, tuy là lúc trước Lí Hiên cũng phải đi công tác, lúc đó cũng nhớ.

Nhưng, lúc này một chút cũng không an ổn.

Lí Hiên thực không vui, từ lúc xách hành lý đi cũng không quay đầu lại.

Người đang bức tức luôn không có lý trí, vụn vặt... Ai, nếu như từ đầu nói cho hắn biết rõ ràng, không thì sớm ly hôn đi, giờ đã không xảy ra chuyện này...

Thế gian này vẫn không có thuốc gì chữa được bệnh hối hận đi...

Tục ngữ nói phải, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới, Giang Duy lần thứ hai ngẫm nghĩ, lời các trưởng bối nói vẫn luôn có đạo lý à, kia không phải là, Lí Hiên đang ở phía trước mặt y đi tới sao.

Chắc là tan ca sớm rồi đi...

Nghĩ tới đây, Giang Duy không khỏi chột dạ, cùng nhau sống hai năm, Lí Hiên rõ ràng nắm rõ lịch làm việc của y, đều xếp lịch nghỉ trùng với y...

Nhưng chính y, đến ngày hôm nay Lí Hiên tan ca giờ nào cũng không biết...

Đang lúc Giang Duy phiền não nghĩ xem sẽ chào Lí Hiên như nào, Lí Hiên đã chậm rãi bước tới...

Giang Duy nghĩ, chết thì chết đi, dù sao bắt chuyện hỏi thăm một câu chắc cũng không chết người đâu... Xấu hổ thì có sao đâu...

Nhưng lúc y ngẩng đầu lên, trong khoảnh khắc, Lí Hiên cũng đã đi tới trước mặt y, ngay cả ánh mắt cũng không nhìn lại, chỉ lướt qua...

Giang Duy ngây người.

Cũng chỉ mới vài ngày thôi, bọn họ đã thành người dưng rồi sao?

Giang Duy muốn gọi tên Lí Hiên, để hắn đứng lại, hỏi hắn...

Nhưng thanh âm mắc ở cổ họng, nói không được...

Lí Hiên...

Người có biết, người như này, thực sự rất... rất đáng bị đánh không!!

+++++

Trở lại phòng thuê trọ, Lí Hiên đầu tiên đem thức ăn đặt vào trong bếp, là phần ăn của ba người... = =

Hơn nữa... = = trong bếp của hắn cũng trống không... Trừ bỏ có một bình ga ra, cái gì cũng không có...

Mấy ngày nay Lí Hiên đều ra ngoài ăn, nhưng hôm nay sau lúc tan ca, nhất thời quen thói ra chợ mua đồ ăn...

Củ cải đỏ, Giang Hoài thích nhất, măng tây xào thịt, đậu phụ trúc nấu rong biển, Giang Duy chắc thích lắm đi...

Nhưng vừa ra chợ, hắn liền hối hận.

Thuê phòng không có đồ làm bếp, làm thế nào mới nấu được? Cho dù nấu, cũng chỉ có mình hắn, ăn cũng chẳng hết được...

Nhớ tới vẻ mặt kinh ngạc ban nãy của Giang Duy, Lí Hiên nhin không được mắt.

Cho rằng giả bộ đáng thương thì sẽ xí xóa được chuyện kia chắc? Thế không phải quá ủy khuất hắn sao?

Vô duyên vô cơ tự dưng hai năm liền làm người thứ ba...

Hiện tại chính thất đã về, hẩn ly khai không phải là đương nhiên sao?

Y cần gì phải bày ra bộ dạng luyến tiếc ấy.

Nếu như thật sự luyến tiếc, vì sao không nói rõ, hẩn không phải đã cho y cơ hội giải thích rồi sao.

Thôi đi, thôi đi, tạm thời tách xa đối với hai người đều có lợi, hảo hảo ngấm lại, bọn họ tương lai sẽ thế nào.

Là đồng sự, là người yêu, hay là...

60. Chương 60: Lí Hiên Là Người Yêu Của Tôi

Giang Duy dạo này suy sụp lắm, thường xuyên ngẩn người, đờ đẫn.

Lúc trước nếu như bị đồng nghiệp đi qua, bảo y đờ đẫn gì thế, y nhất định sẽ phản bác lại, “Ta có chỗ nào đờ đẫn chứ! Ta là đang tự suy nghĩ không được sao!”

Chính là, lúc này Giang Duy sẽ chẳng phản ứng gì, mới đầu còn “A?”, sau “Nga”, cuối cùng chỉ “Ân” một tiếng.

... Giang Duy thế này, ai đi qua nhìn thấy cũng cho rằng y không bình thường.

Hơn nữa lại thêm phát biểu của Lí Tu “Không quan tâm”, Đông sở đại biểu nhiều lắm cũng chỉ nghĩ rằng Giang Duy này lại đắc tội gì với Lí tiểu thư rồi đây.

Tuy là bộ dạng Giang Duy rất chi là đáng thương, nhưng đây là chuyện “gia đình” người ta, bọn họ là ngoại nhân, không thể can thiệp được.

Giang Duy cũng Lí Tu quả thật ngẩng đầu không thấy, cúi đầu lại thấy, Giang Duy mấy lần muốn gọi Lí Tu lại, cùng nàng hảo hảo nói chuyện.

Nhưng, nói cái gì đây?

Hiện tại, có phải nàng rất ... ghê tởm y không?

Giang Duy vẫn luôn cho rằng mình mạnh mẽ, cho rằng đã tu luyện nhiều năm gian khó như vậy rồi, sẽ không còn sợ bất kỳ lời ra tiếng vào nào hết, đã có thể thẳng lưng đối diện với mọi người, cũng có thể quang minh chính đại mà chiến đấu.

Nhưng vẫn không nghĩ rằng mọi chuyện lại đáng sợ đến mức này,

Trong bụng thầm ủy khuất vạn phần, thích đàn ông có phải lỗi của y đâu, thích người cùng giới thì có gì là sai chứ.

Vì sao lại dùng ánh mắt ấy nhìn y, y không phải người mắc bệnh tâm thần, cũng không nhiễm HIV, không cần nhìn y với ánh mắt ấy có được không...

+++++ Ta chính là đường phân tuyến ++++++

Lí Tu nhìn Giang Duy uể oải bò ra bàn, trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì.

Cũng phải để cho nàng có thời gian tiêu hóa mọi chuyện chứ... Dù sao, tin tức này cũng khiến nàng vô pháp tiếp thu ngay lập tức mà.

Thì ra, chuyện y vẫn luôn giấu là chuyện này.

Bảo sao, tìm không được bạn gái thân cận.

Lí Tu trong lòng chưa chút cười, có bản lĩnh a, đến lúc việc bại lộ rồi, còn cho rằng che giấu nàng là không sai.

Tối qua lão đầu hỏi nàng, cùng Giang Duy xảy ra chuyện gì, lớn như vậy rồi còn cãi nhau.

Không xem như cãi nhau, chính là, không biết phải làm thế nào để đối diện thôi...

Lâm Cần nói Lí Tu, cứ yên tâm về Giang Duy... Chính là.... Nhưng mà...

Lí Tu nhưng mà nửa ngày, cái gì “Nhưng mà” cũng không nghĩ ra...

Phiền toái a, lần đầu tiên nàng cảm thấy chính mình thật vô dụng...

Đã sớm thông đồng rồi, thật ra bọn họ trước kia cũng đã nhận ra, chỉ là không nghĩ tới chiều hướng này thôi.

Hai nam nhân kề vai sát cánh, cùng tiến cùng lùi, cảm giác ban đầu luôn là tình bằng hữu a...

Ai mà biết chứ...

Thì ra lúc ở quán bar, cái nàng thấy cũng không phải ảo giác.

Không biết lúc ấy, hai người đó nói cái gì...

Xem ra, nàng chính là bà mối rồi đi?

... Ài, nàng là bà mối... Tin này cũng chẳng khiến nàng vui thêm tẹo nào cả...

Mấy năm nay, cũng không thấy Giang Duy thân cận nam nhân nào lâu, nếu không có Lí Hiên, chẳng nhẽ y định ở vậy cả đời sao...

Giang Duy rốt cục suy nghĩ cái gì trong đầu, Lí Tu lần đầu tiên cảm thấy chính mình rất vô dụng.

Không nên không nên!!

Nàng mãnh liệt lắc đầu, vỗ vỗ mặt, nàng là ai a?! Nàng là Lí Tu!

Như nào lại cảm thấy vô lực chứ!

Đồng tính thì đồng tính, thích nam nhân thì sao chứ, cũng chỉ là không kết hôn, sinh con được thôi mà...

Nếu như bọn họ ra nước ngoài kết hôn, nàng cũng không để bụng mà giúp đỡ một chút...

Tất nhiên là, nàng sẽ không bỏ tiền túi mình ra đâu, là của Dương Đằng chứ ai...

Lí Tu nhìn cái gã đang đắm chìm trong suy nghĩ của riêng y kia, còn chu mỏ nữa chứ, y nghĩ mình là Giang Hoài hay sao.

Quên đi, quên đi, chỉ cần y cao hứng là được rồi.

Hồi trước, Giang Duy nhỏ xíu còn cổ trèo lên cây cao, chỉ vì muốn lấy giúp Lí Tu con điều nhỏ.

Hồi trước, Giang Duy nhỏ xíu cùng Lí Tu nói, nhà người không có con trai, ta đây sẽ làm ca ca của người,

về sau phải gọi ta là ca ca đấy.

Sau này, Giang Duy nhỏ xinh trưởng thành, y là người đầu tiên đưa cho Lí Tu băng vệ sinh đàn ông (wth?!)

Lớn lên, Giang Duy nhỏ xíu trưởng thành, y nói, đây là con trai ta, Giang Hoài.

Sau nữa, Giang Duy nhìn Lí Tu nói, Lí Hiên là người yêu của ta.

61. Chương 61: Giang Duy Nấu Ăn

Giang Duy đã lâu rồi không tự mình nấu cơm.

Xét tới nguyên nhân (chính là nguyên nhân kinh tế), y không thể tiếp tục mua đồ ăn sẵn về, lại lần nữa vào bếp nấu nướng... TT

Chính là, cơm có phần khô, thức ăn có hơi cháy một chút, canh lại quá mặn...

Trương Thiên Nhiên thật thất vọng, nhiều năm như vậy rồi, trù nghệ của Giang Duy thế nhưng vẫn không tiến bộ... Nàng đành nhắm mắt nuốt xuống... Trời ạ, thuốc đau bụng ở đâu rồi a... TT

“Giang Duy,” Trương Thiên Nhiên thâm tình vỗ vỗ vai y, “Đi tìm Lí Hiên về đi.”

Vì Giang Hoài cũng được, vì y cũng được...

Bây giờ, chẳng qua chỉ có đồ khó ăn thôi, cùng lắm là mua vài bình thuốc về, mỗi ngày uống vitamin C bổ sung, nhưng mà nếu còn nghiêm trọng hơn, lỡ ngộ độc thức ăn thì biết làm sao?

Xem ra Lí Hiên kia đối với y thực sự rất tốt, nhìn y xem, thân là nam nhân gần ba mươi tuổi đầu, đã kết hôn rồi, thế nhưng ngay cả nấu cơm cũng gặp trắc trở... Ai, thật khiến người không lắc đầu không được a...

“...” Ánh mắt nàng như vậy là thế nào chứ == Cơm có khó ăn vậy sao, lúc chưa quen Lí Hiên, trong nhà cơm chẳng phải vẫn là do y nấu đấy sao...

Khẽ liếc mắt tới thức ăn trên bàn, Giang Duy ho nhẹ vài tiếng, ngạch, được rồi, cái này, mấy năm không nấu, chỉ không quen chút thôi mà.

Bất quá hẳn cũng không khó ăn lắm đi? Nhìn Giang Hoài ăn thế kia... == có vẻ rất ổn mà...

Trương Thiển Nhiên nhu nhu hai mắt để khẳng định lại liệu có phải nàng còn trẻ vậy đã bị hoa mắt không, hay tối qua ngủ không ngon nên giờ gặp ảo giác?

“... Tiểu Hoài a, cơm này... ăn ngon sao?” Đứa nhỏ này, như nào trong lúc bọn họ nói chuyện lại ăn cơm a? ... Thức ăn khó nuốt như vậy, nó còn ăn được?

Àn? Giang Hoài đang vô cùng chăm chú ăn cơm nghe được tên mình lập tức ngẩng đầu lên, “Cơm a, không tồi mà.” Đương nhiên, so với Lí Hiên thúc thúc thì còn kém xa... “Lão sư nói, lãng phí thức ăn thì đồng bào Châu Phi sẽ hận chúng ta đó.” Cho nên cơm mỗi ngày nó đều ăn sạch sành sanh nha.

A, hảo nhớ món sườn xào chua ngọt của chú Lí Hiên nha...

“...” Giật giật, lão sư ở trường bọn nó thật đúng là... kì lạ nha...

Mà Trương Thiển Nhiên thật ra cũng không cần phải ngạc nhiên vậy chứ, Giang Hoài là cùng Giang Duy lớn lên, đúng hơn, nó từ lúc cai sữa đều là ăn cơm Giang Duy nấu, đã nhiều năm vậy rồi... đối với thức ăn của Giang Duy nấu sớm đã có khả năng miễn dịch... = =

“Cha, Lí Hiên thúc thúc khi nào mới trở lại a?” Bĩu môi, Giang Hoài có điểm mất hứng.

Cả tuần nay Lí Hiên thúc thúc đều không có về nhà, cũng không tới trường đón nó...

Rõ ràng là nói, chủ nhật nào từ tháng này cũng sẽ dẫn nó đi chơi, nhưng chú ấy không giữ lời a.

Là cãi nhau với cha sao?

Nó len lén ngằm liếc mắt Giang Duy một cái, vừa nhắc tới Lí Hiên thúc thúc, cha liền sa sầm mặt lại (^) , bày ra vẻ mặt thối đó cho ai xem chứ...

Thừa dịp Lí Hiên thúc thúc không ở nhà, liền bắt nạt nó, không sợ nó về mách lẻo sao...

Lúc nào trở về? Giang Duy thở dài, y cũng muốn biết Lí Hiên bao giờ thì trở lại lắm.

Lần trước hẳn xem y như không khí mà đi qua, còn dám nói y cùng Giang Hoài tính trẻ con như nhau, giờ thì xem ai hơn ai chứ.

Lí Hiên ngu ngốc.

+++++ Ta là phân cách rất nghiêm khắc nha +++++

“Hắt xì!”

Lí Hiên đang tuần tra trên đường tự nhiên hắt hơi một cái, tiếng động vô cùng lớn nha, khiến đồng sự mấy vị xung quanh giật mình.

“Ai ai,” Đồng sự số 1, “Ai nhắc tới chú a!”

Đồng sự số 2, “Tránh ra, không biết gì hết, không phải hai cái mới là nhớ, ba cái là ốm sao? Nhất định là có người thâm ghen ghét Lí Hiên đại soái nha.”

Lí Hiên mặt không biểu tình nhìn lại bọn họ, “Đừng nói giỡn nữa.”

May mà các vị này làm việc chung với hắn đã lâu, da mặt đã dày vô cùng rồi, bằng không, thấy vẻ mặt lạnh băng của hắn vừa nãy, nhất định sẽ bị đông cứng.

“Không đùa, không đùa nữa,” Không nói đùa thì thôi, nói chút chuyện không đứng đắn đi, “Ai, nghe nói người dọn ra khỏi nhà Giang Duy rồi?” Mấy ngày nay lịch làm việc kín mít, cũng không ngừng nghỉ điều tra, tự nhiên nổi hứng chăm chỉ quá vậy?

“...” Hắn biết mà... Mấy người này làm sao nghiêm túc được... ==

Nhìn ánh mắt hắn hướng lại, đồng sự số một vội phủ bay trách nhiệm, “Đừng nhìn ta a, đừng nhìn a, là Lưu Thanh hỏi ta xem thế nào thôi mà.”

Lưu Thanh == Là nhiệm vụ của Lí Tu...

Lí Tu không gọi điện thoại cho hắn.

Lúc hắn mới chuyển tới ở chung với Giang Duy, nàng sống chết muốn đuổi hắn ra khỏi nhà, nàng vì lo bạn thân của nàng, là Giang Duy, bị hắn là người xứ khác tới chiếm tiện nghi.

Nhưng hiện tại, nàng biết rõ quan hệ giữa hai người, thế mà cũng không gọi điện tìm hắn.

Nàng còn chưa nghĩ thông sao?

Cái tên Lưu Thanh này, không có chỉ thị của Lí Tu, đã dám đi lưu truyền thế này, là muốn tạo phản sao?

Lí Hiên cười lạnh.

Đồn đại về hắn có thể để người khác nói lung tung sao?

++++ Tiếp tục là tiểu kịch ++++++

Xuyên mô: Nhìn trờ, đây là giận cá chém thớt đi?

Lưu Thanh: (Vẻ mặt ngạo mạn) Chắc chắn thế!

Xuyên mô: Nga... Vậy ngươi là nạn nhân để hắn giận cá chém thớt rồi.

Lưu Thanh: ...

62. Chương 62: Không Đúng, Không Đúng A

Cuối tuần, “một nhà ba người” đều ở nhà.

Trương Thiên Nhiên đánh chiêu bài “Ta là thực nữ”, mỗi ngày đều chưa tới mười hai giờ thì chưa rời giường... Hiện tại đã là ba giờ hai mươi phút chiều, nàng mới đang đánh răng... = =

Là do xuất ngoại quá lâu khiến nàng trở nên lười biếng, hay do về nước nên nàng mới tự tại vậy? Hay là... bản tính của nàng trước nay vẫn thế mà y không biết?

Giang Hoài mấy ngày nay cũng không náo loạn, ngoan ngoãn làm việc của riêng nó, chính là cái miệng nhỏ kia vẫn cứ chu ra, vừa đáng yêu vừa đáng ghét.

Đứng đầu cả nhà là Giang Duy, không có thay đổi, mỗi ngày đúng giờ đi làm, đúng giờ tan tầm, nhìn qua thấy vẫn bình thường nhưng lại có cảm giác đi đó không đúng lắm.

Cái nhà này cũng không có gì thay đổi, cái bàn vẫn bày bừa như cũ, ghế vẫn để nằm, cây xương rồng trồng nhiều năm nay cũng không tự dưng nửa đêm nở hoa...

Chỉ là thiếu đi một người thôi, Trương Thiên Nhiên cũng khổ lấp là được rồi, nhưng vì sao trong tâm vẫn cảm thấy trống rỗng?

Không quen a, không quen a, Giang Duy lười biếng nằm trên sofa, hôm nay thời tiết không tồi, nắng vàng rực rỡ, trời xanh mây trắng, đi du ngoạn thì tuyệt.

Nhưng chính y không dậy nổi tâm tình, chỉ cảm thấy muốn nằm ngủ...

“Ai...” Ngáp lần thứ $n+1$...

Buồn ngủ quá đi, nhưng ngủ không được... TT

Trương Thiển Nhiên sau khi rửa mặt xong xuôi từ nhà tắm đi ra, liếc mắt một cái liền thấy vẻ mặt buồn ngủ của Giang Duy, cứ gật gà gật gù... == Đảo mắt mười giây mới dám nhìn lại.

“Giang Duy, người làm gì đấy?” Gần đây không thấy y có nhiệm vụ gì lớn a, làm việc và nghỉ ngơi cũng ổn mà, buổi tối mười giờ đã tắt đèn ngủ, y hiện tại là bộ dạng gì a == Người không biết còn tưởng nàng làm gì y đấy...

“Không...” Lại ngáp một cái, “Chỉ hơi buồn ngủ thôi.” Uể oải đáp lại, thậm chí đến mặt nàng y cũng không buồn nhìn.

= = Nàng xem y không phải chỉ hơi đâu == Là cực kỳ buồn ngủ ấy, y là vài ngày không ngủ rồi sao...
“Buồn ngủ thì ngủ đi a...”

Nàng có thể tự kiểm nghiệm vui, Đông trấn ngoạn rất vui nha.

Trương Thiển Nhiên mấy ngày nay vui vẻ, đem ảnh chụp rửa ra toàn bộ, sau đó đi dạo phố, tiếp đây là mua về một đồng đồ xa xỉ về...

Tuy là mấy thứ đồ xa xỉ kia Giang Duy hồi trước thèm nhỏ rãi rất lâu, bắt quá, làn gió xa xỉ thì không được lâu a!

Đương nhiên, Giang Duy lời lẽ nghiêm chỉnh chỉ rước lấy ánh mắt khác thường của Trương Thiển Nhiên thôi, “Nếu như ta nhớ không lầm, cái từ làn gió xa xỉ kia cũng là người dạy ta nha.” Hồi đại học cũng không biết là ai đầu tháng mua về cả đồng đồ vô dụng, sau đến cuối tháng lại đáng thương hể hể nhờ vả người ta cứu tế một thời gian ==

Bắt quá Giang Duy hiện tại rất có lý nha, bởi vì sau khi sống cùng Lí Hiên, cái sở thích xa xỉ của y đã bị chặn đứng...

Không phải nói hần quần chế tiền nong, chỉ là muốn mua gì đó thì.... Ví dụ như, muốn mua một cái đèn bàn giá ba trăm đồng... Tỷ như, nghe đâu có cái bồn cầu có khả năng mát xa hông ... Tỷ như, thảm điện...

Đèn bàn? Đèn bàn cái p, buổi tối bọn họ không xem tivi thì cũng ngồi chơi máy tính, ai dùng đèn chứ? Giang Hoài? Người không thấy đèn tuýp so với đèn bàn thực tế hơn sao?

Bồn cầu? Lúc ấy Lí Hiên chỉ hơi nhú mày một cái, nói một câu, “Người tính một ngày mấy tiếng ngồi trong nhà vệ sinh?” Ngạch... Được rồi...

Kia thảm điện thì lại càng không dùng rồi, bọn họ ở phía Nam, là chính giữa phía Nam a... Mùa đông nhiệt độ sẽ không thấp dưới 0o, thảm điện chỉ khiến tiền điện tăng thôi... ==

(_) Cho nên, Giang Duy từ đó học được bài tiết kiệm.

Những lời này Giang Duy không nói cho Trương Thiển Nhiên, không phải nói chuyện riêng này ra làm gì, mà, người kia cũng không còn ở bên cạnh y nữa rồi, nói thì có tác dụng gì.

Lí Hiên, Lí Hiên...

Trong tâm vô số lần nhắc kỹ cái tên này, từ lần gặp đó, tâm càng thêm đau đớn.

“Ngủ không được a... Mất ngủ mấy ngày rồi... Ta đếm cừu mấy ngày nay rồi...” Nói xong y còn giơ tay đếm đếm, một ngày, hai ngày, ba ngày...

Trương Thiển Nhiên thật hy vọng Giang Duy có thể nhìn thấy trên đầu nàng hiện tại có một đàn quạ đen đang bay qua... Thật là, đếm luôn hả...

“Người nếu muốn tìm hần, đừng nằm trong nhà bày ra bộ dạng kiệt sức cho ta xem, có được không...” Chịu không được xoa trán, Trương Thiển Nhiên cảm thấy cái gã Lí Hiên này thực sự rất vĩ đại, có thể chịu được Giang Duy điên điên khùng khùng này...

“Không cần...” Người nào đó (Xuyên mõ: sở dĩ ta dùng từ này là vì không muốn tỏ ra mình biết cái người này... ==) cắn cắn môi dưới, bộ dạng “Ta ủy khuất, ta thương tâm, ta áy náy, ta đáng thương”, “Ta... ta...”

Bất đắc dĩ nhìn trời thất vọng, Trương Thiển Nhiên trầm nghĩ, người ở đó mà “Ta” đến chết đi... Thật muốn biết làm sao Lí Hiên lại đi thích cái loại người thích diễn kịch Quỳnh Dao này nữa...

Nàng mới từ Mĩ trở về không biết y bị điên tới mức này a, muốn diễn trò đi tìm Lí hiên, nàng cùng hần không quan hệ.

+++++++ Tiểu kịch +++++++

Lí Hiên: Ta cùng hần không quan hệ.

Xuyên mõ: == Người hiện tại như trẻ con ấy...

Lí Hiên: (nhìn lướt qua) Người cổ tình?

Xuyên mỗ: (Nhìn trời) Má...

63. Chương 63: Bỏ Nhà Cùng Hấn

Tuy là ngoài miệng nói với Trương Thiên Nhiên không đi tìm Lí Hiên, bất quá cụ thể là có đi hay không, chỉ Giang Duy là biết rõ nhất.

Tuy là sĩ diện rất quan trọng, nhưng, đôi khi, nhớ thương lại khiến con người ta bị giày vò.

Rõ ràng không phải hướng về khu tuần tra, nhưng luôn giả vờ vô tình đi qua xung quanh khu trọ của Lí Hiên.

Hừ (^) , thì cổ tình đấy, có sao, Đông trấn lớn như vậy, y thân là một nhân viên cảnh sát, chẳng phải là có quyền được đi lại lung tung sao?

Ngày đầu tiên, tốt lắm, khoảng cách, mười lăm, mười ba, mười mét... Tưởng chừng như chỉ gặp mặt thoáng qua, Giang Duy đột nhiên “A” một tiếng, “A, Lí Hiên, ta lần trước mua tuyết nhĩ, người để chỗ nào rồi?”

Sau đó lại rất chú tâm tới ánh mắt hắn, giống như nếu như hắn không nói ra cất ở đâu, chính là buộc tội hắn trộm mang đi rồi...

Lí Hiên theo bản năng trả lời, “Ồ thứ ba trong ngăn thứ hai.”

“Nga, cảm ơn.” Thật tiêu sái, phóng khoáng đi thẳng.

Lưu lại một Lí Hiên ngạc nhiên nhìn lại.

Y muốn làm gì vậy?

Tiếp tới ngày thứ hai, một thời điểm khác, cùng một chỗ, hai người lại vô tình gặp nhau.

Vẫn mở đầu bằng câu “A” –

“A, Lí Hiên, ra giường dự trữ người để đâu a?”

Biết rõ Giang Duy trong bụng không có hảo ý gì, nhưng vẫn không nghĩ ra y có ý định gì, cứ đáp lại trước đã.

“Ồ trong tủ quần áo, đặt cùng tấm thảm lông cừu ấy.”

“Nga, biết rồi.” Thì ra là để cùng tấm thảm lông cừu a, bảo sao y tìm nửa ngày cũng không thấy.

“...” Nhìn bóng lưng Giang Duy, Lí Hiên thực hận không thể nhặt hòn đá dưới đất ném qua...

Y rốt cục tới đây làm gì chứ?!

Tiếp đến ngày thứ ba, hình như là buổi chiều đi, vẫn là chỗ ấy, vẫn con người ấy, cùng câu “A” quen thuộc.

“A, Lí Hiên, cây xương rồng trên ban công chết rồi, làm sao bây giờ?” Ngữ điệu rất vô tội.

“...” Giật giật... Đến cây xương rồng mà y cũng làm chết được?! Muốn hỏi kỹ xem, y rốt cục tưới cái gì mà làm cây xương rồng kia chết được, cái cây ấy còn chưa kịp nở hoa đã bị y phá hỏng rồi sao...

Nhưng tình trạng hai người thế này, hẳn dũng khí không biết từ đâu trào lên, “Ném thùng rác đi!”

Lần này không đợi Giang Duy quay người, hắn đã bỏ đi trước rồi.

“Hừ, (^)” Giang Duy nhìn bóng lưng hắn, trong bụng vô cùng đắc ý, “Muốn đấu cùng ta hả, người còn kém lắm.”

Đến a, đến a, xem ai kém hơn ai () .

Có một rồi sẽ có hai, có hai rồi sẽ có ba, rồi tới bốn, năm, sáu là chuyện thường tình.

Ngày thứ bảy, Giang Duy đem chuyện trong nhà ra để hỏi.

“A, Lí Hiên, Giang Hoài bao giờ thì thi cuối kỳ?”

Lí Hiên đầu đầy hắc tuyến, cái người này, rốt cục là cố tình hay là bị hắn chiều hư rồi? Cái gì cũng quên hết cả, đến kỳ thi của con trai mình cũng quên được!

“Ra giường bắn thì nhớ đem bỏ máy giặt, nhớ đem cả chăn, gối giặt cả đi, tiện mấy ngày nay thời tiết tốt. Đồ dự phòng đều đặt ở ngăn trên trong tủ cả, nếu không tìm thấy thì qua phòng Giang Hoài xem. Cây

xương rồng một tháng tưới một lần là được rồi, hoa ngoài ban công người cũng đừng tưới nước nhiều, mỗi ngày tưới một chút là được, nếu chết thật rồi thì mau vứt đi, đừng để đầy thu hút muỗi. Giang Hoài tháng sau, ngày mười tám thì, người dành chút thời gian ôn tập với nó, còn có, ra giường với chăn của Giang Hoài thì không cần giặt, tháng trước mới thay rồi.”

Không phải hần muốn lái nhải nhiều vậy đây, thật sự, trong cái nhà kia, còn nhiều điều mà hần chưa bỏ được.

Thế nhưng, hần đã quá khinh địch rồi, y cư nhiên được voi đòi tiên, không chỉ gặp hần trên đường... mà lần này trực tiếp xách hành lý tới cửa luôn!

Ngay lúc hần nhịn không được dặn dò Giang Duy mấy việc vặt trong nhà, Giang Duy đáng thương hề hề kéo hành lý tới trước căn hộ hần mới thuê.

“Ta bị Trương Thiển Nhiêu đuổi ra ngoài rồi.. TT” Về mặt thâm, tâm trạng bi ai.

“Chuyện vợ chồng các người liên quan gì ta!” Hai chữ “vợ chồng” kia, hần chính là nghiêng răng mà nói.

“Được rồi,” Giang Duy cũng không nói gì thêm, y mắt ngập nước (Thực nghi ngờ y dùng thuốc nhỏ mắt), “Thật ra người không thu lưu, ta sớm đã biết, ta có thể ngủ dưới gầm cầu, TT ... Bằng hữu ghét bỏ ta, con trai cũng không cần, ngay cả nam nhân của ta cũng không cho ta vào cửa... TT Ta đáng thương quá a (thỉnh nghe khúc tình ca) TT...” Vừa khóc nhất đòi thất cổ tự tử... Trực tiếp bày ra khổ nhục kế cực kỳ vô lại...

Còn sợ là chưa biết y đấy?

Lí Hiên đầu đầy hắc tuyến, cái người này, lại lên cơn rồi...

Giang Duy vốn còn muốn giả bộ bỏ đi, lại thấy Lí Hiên chẳng có ý gì muốn giữ y lại, một bụng ủy khuất, hần tốt xấu gì cũng phải cho y một cơ hội giải thích chứ, cho dù một lúc cũng không giải thích được hết, nhưng hần không thể nói đi là đi luôn như thế a, gì chứ, chẳng nhẽ là lỗi của y hết sao? Y nói chưa từng lừa hần, đúng thế mà, chỉ là có chút việc đã được lựa chọn để giấu thôi a, lúc trước nàng nếu như bỏ đi chậm một chút, lẽ lên, chắc là, có khi, không thì, y sẽ nhớ kỷ đơn ly hôn a...

Hần như này, không phải muốn từ bỏ tình cảm hai người vì một chuyện không đâu sao?

Nghĩ vậy, nước mắt mẹ nước mắt con cứ thế chảy ra...

Lí Hiên trở mình thất vọng thở dài, chính rốt cục tại sao lại thích được cái tên vô lại này chứ? Thật muốn trở về quá khứ sửa sai...

Hắn mở khóa, kéo mạnh Giang Duy vào nhà, “Phanh” một tiếng, cửa bị đóng sầm lại.

Bên trong, một người, gắt gao ôm người kia lại...

64. Chương 64: Trở Lại Sống Chung

Kết quả là, Giang Duy cứ như vậy tạm thời ở lại phòng Lí Hiên thuê, đem quần áo đặt chung với Lí Hiên, bàn chải đánh răng cũng để cùng một cốc, nằm trên giường gối của hắn.

Chính là, nằm trên giường nhìn trần nhà, tuy là nơi này sắp xếp so với nhà bọn họ không khác nhau lắm, quần áo để chung, bàn chải cắm chung cốc, nhưng mà, không chút tình cảm.

Nơi này chỉ là nhà Lí Hiên thuê, mà không phải là nhà của bọn họ.

Buổi tối, cùng Lí Hiên nằm trên giường, cái cảm giác thân quen kia dần trở lại.

Nhưng mà, cái người kia đừng có an tĩnh vậy thôi được không, vừa lên giường đã liền ngoan ngoãn ngủ a?

Lúc ăn tối cũng thế...

Cái gì cũng không nói...

Cũng chẳng phải người câm, nói một câu có chết người đâu chứ...

Một lúc y vào nhà còn ôm hắn chặt như thế...

Thật là một tảng đá không chút thú vị a...

Giang Duy cố tình lăn qua lăn lại gây tiếng động, y biết thừa Lí Hiên chưa ngủ, mà người ta chỉ cố tình giả bộ ngủ để lờ y đi thôi, hắn có đủ bản lĩnh sao...

Da mặt y dày như vậy, nhưng lần này lại không biết nên mở lời thế nào...

Nháo loạn? Khổ nhục kế cũng đã làm qua rồi, không lẽ tiếp theo lại mỹ nam kế? Đói... Quên đi, quên đi, ngấm lại cũng thấy rùng mình...

Lúc quan hệ hai người vẫn bình thường kể còn có tí tình thú, chứ bây giờ thì...

Y sợ vạn nhất làm hấn bực sẽ thực sự bị Lí Hiên đuổi ra ngoài mất... Đến lúc đó thật sự phải ở ngoài cửa qua đêm mất...

A, Lí Hiên a... Lí Hiên...

Ngắm dáng hấn nằm, Giang Duy thật muốn được như trước kia, cãi lộn thì cãi lộn đi, dù sao cũng không có gì đáng ngại nữa ()

Nhưng mà, lúc này y chẳng biết phải làm gì cho phải nữa...

Trừ bỏ lúc vào nhà ôm nhau ra, Lí Hiên gần như chẳng quan tâm gì tới y cả...

Tối thì ra ngoài ăn, nên trong nhà chẳng có đồ ăn gì...

Ăn cháo... Ài, chẳng nhẽ bỏ nhà tối đây, chỉ để ăn bát cháo chết tiệt kia thôi sao!

Nói cái gì đi chưa, thiên văn, địa lý, chính trị, lịch sử, văn học, số học... cái gì cũng được...

Nói chuyện đi a...

Rõ ràng là người thân quen, như nào lại chẳng nói gì chứ.

Càng thân thiện bao nhiêu, lúc đối mặt càng cảm thấy khó xử...

Quên đi, quên đi, cái gì cũng vô dụng thôi, trước tiên cứ ngủ đi cái đã... Máy ngày nay không được ngủ ngon rồi...

Mùi hương quen thuộc khiến Giang Duy nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

Mà Lí Hiên giả vờ ngủ bên cạnh đột nhiên mở mắt, nhìn vào bức tường tối đen trước mặt, vô thần một lúc lâu, trăm mối cảm xúc đan xen, khe thở dài, khí tức quen thuộc quấn quanh khiến hấn không khỏi lơ đãng.

Xoay người đắp chăn cho Giang Duy, đặt tay y chặn, sau đó nằm xuống nhắm mắt ngủ.

Trong đêm, có ai đang cười trộm a?

Là ai chung quy vẫn không nhận được mà ôn nhu với người kia?

+++++++ Ta là vạch chia nhỏ nhắn a ++++++++

Từ ngày đó trở đi, hai người lại lần nữa trở về ở chung.

Nhưng lần này, hai người càng thêm trầm mặc.

Giang Duy ngày trước động chuyện gì cũng có thể nói liến thoắng, giờ đối mặt với Lí Hiên, một câu nói cũng chẳng nên lời.

Hai người cùng xem nhau là không khí sao?

Từ sáng tới tối, hần chẳng nói được mấy câu, sáng dậy cũng chỉ đẩy đẩy y, ăn cơm thì gõ gõ bàn...

Này là có ý gì chứ?

Chịu không nổi nữa rồi, Lí Hiên như vậy thực sự khiến người ta muốn đánh cho một trận...

Hay là, dùng cách giải quyết mâu thuẫn của bọn trẻ con, với bạn bè, đánh lộn một trận là được rồi?

Ấy, chính là tình huống của hai người không giống như vậy a...

dù sao, y cùng hần không chỉ đơn giản là bạn bè.

Nhìn Lí Hiên vật lộn với đồng đồ trong bếp, Giang Duy đột nhiên nhớ tới chính y trước kia cũng đã từng nhìn bóng lưng hần như thế này.

Lúc ấy, bọn họ vẫn là bạn.

Nhớ lúc ấy hần nói cái gì mà, “Hai mươi năm sau, nếu như chúng ta vẫn còn độc thân, còn tìm không được người thích hợp, liền sống cùng nhau nửa đời còn lại đi.”

Lúc đó nói đùa, cũng không nghĩ tới ai ngờ lại vượt kế hoạch vậy a.

“Lí Hiên, ngày hôm qua Lí Tu tới tìm ta.”

Hôm nay trên bàn cơm, Giang Duy quyết định không trầm mặc nữa.

Nếu hắn đã không phải đối, với y mà nói, nói chuyện thời tiết, phim ảnh, quảng cái gì đó cũng được.

Y cũng không cần hắn trả lời, chỉ cần, hắn nghe là được rồi.

“Lí Tu hỏi ta, người sẽ không dời đi chứ,” Giang Duy ánh mắt sáng lạn nhìn Lí Hiên, “Nàng nói, nếu như người không muốn dời đi, liền sử dụng quyền hạn để người nghỉ việc luôn.”

Lí Tu nói, nếu như đây là lựa chọn của người, ta cũng không có ý kiến.

Lí Tu nói, ta chỉ khó chịu người giấu ta lâu đến vậy.

Lí Tu nói, tuy là đã muộn, nhưng người nguyện ý nói cho ta biết, ta sẽ tha thứ cho người.

Lí Tu nói, đi tìm hắn về đi, nếu như cần, ta sẽ mang người tới còng tay hắn mang về.

Lí Tu ngu ngốc a, lời nói chân tình như vậy, từ miệng nàng nói ra, lại khiến người ta muốn bật cười a.

65. Chương 65: Kết Thúc Mở

Lí Hiên chớp mắt nhìn y, vẫn không nói gì.

Nam nhân trước mặt này, là người đã cùng y chung sống hai năm.

Hai năm rồi, tướng mạo Giang Duy cũng không thay đổi gì nhiều, hoàn toàn nhìn không ra là một anh trai gần ba mươi rồi, chỉ cho người ta cảm giác thanh niên hai mươi bông bột.

Tính nét thì, lại ngày một càng rõ.

Có thể do từ lúc cha mẹ y qua đời, không có người chăm sóc, cũng có thể là do khi tuổi còn trẻ đã mang theo một đứa nhỏ, đương nhiên, một lý do nữa là do hắn đã cưng chiều y quá rồi.

Muốn thấy y cười, tùy hứng, nũng nịu, làm trò vô lại cũng được...

Từ khi nào nhất cử nhất động của người kia lại khiến hắn động tâm?

Mẹ nó, Lí Hiên thâm mắng trong lòng, hắn cũng là người, cũng sẽ nói lời thô tục.

“Giang Duy, người muốn ta về sao?”

Lí Hiên nhìn Giang Duy, vẫn là ánh mắt nhìn y hai năm trước, sáng lạn, trong veo, có hồn.

“Đương nhiên,” Không cần lảng tránh nữa, lúc này không cần thiết nữa rồi, trốn tránh hai năm, Giang Duy lúc này cuối cùng cũng có thể nói ra câu nói y vẫn thâm nhắm trong tâm, “Ta thích người.”

Không chỉ là thói quen.

Hắn không ở nhà, y sẽ nhớ.

Nghĩ hắn sẽ không trở lại nữa, y muốn khóc.

Nếu như hắn sánh vai cùng người khác, y sẽ đau lòng.

Trong nhà những gì thuộc về hắn, hắn đều có thể mang đi, tại sao không mang tất đi?

Những thứ của Giang Duy đều có bóng dáng hắn.

Đêm tối, nỗi nhớ ủa về khiến y muốn phát điên rồi.

Bọn họ vì “rượu say loạn tính” mà sống cùng nhau, không hứa hẹn, không nguyện thề.

Cứ vậy hai năm, không biết là có ý hay vô ý nữa, cũng không nhắc tới chuyện này.

Đến khi nhớ ra, mọi thứ đã trôi qua lâu rồi.

Cứ vậy trôi qua.

Việc kia chẳng ảnh hưởng gì, có thật vậy không? Nếu đã thiếu người kia, liệu cuộc sống còn ý nghĩa gì không?

Ân.

Không sai, không ai vì thiếu một người mà không sống nổi cả.

Chỉ là, trống rỗng.

Chỉ là, mọi thứ trôi qua sẽ mờ nhạt thôi.

Từng bước chậm rãi tiếp cận Lí Hiên, như bọn họ trước đây tiếp cận nhau.

“Ta thích người...” Cho nên, đừng rời đi.

Ôm chặt lấy hắn, muốn khảm nhập vào thân thể ấm áp kia.

“Ta thích người...”

Hai má ửng ửng, khóc sao?

Khóc cũng được... Mắt mặt thì có sao chứ, chỉ cần, người kia nguyện ý trở lại, nguyện ý trở lại ngôi nhà của hai người...

“Lí Hiên, ta yêu người.”

+++++++ Tiểu kịch ++++++

Lí Hiên: (Cười nhưng không nói) A...

Giang Duy: (Im lặng, giật giật...)

Lí Hiên: A...

Giang Duy: (Giận dữ nhìn chòng chọc)...

Lí Hiên: A...

Giang Duy: (phát cuồng) Người cười cười cái mẹ gì hả!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Xuyên mô: Nhìn trời, này không phải giống trong truyền thuyết, gọi là “nguyệt ngục” sao?

END

66. Chương 66: Phiên Ngoại 1 : Hạnh Phúc

Thời gian quả là một điều kì diệu, có lúc bạn cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, tựa như chú ốc sên bò từng đoạn, ước gì nó có thể trôi nhanh hơn một chút, đến khi ngoảnh lại thời điểm ngày hôm qua, lại ngạc nhiên trước tốc độ của nó, cảm thán rằng thời gian trôi sao mà nhanh quá.

Rất nhiều người cảm thấy vậy, Giang Duy cũng thế.

Trước kia y có lẽ không cảm thấy vậy, bởi vì trước đây, cuộc sống của y thực đơn điệu.

Đi làm, tan tầm, cùng Giang Hoài với Lí Tu đấu võ mồm.

Mặc dù có Lí Tu, chung quy vẫn chỉ là bạn bè, y có rất nhiều chuyện không dám nói với nàng, có thể đó là phần nội tâm không thể thẳng thắn bày tỏ, thành ra, đa phần y khi tranh cãi đều đứng ở thế yếu.

Mà Giang Hoài lại càng không nói được, năm nó bảy tuổi, cho dù hiểu chuyện cũng làm sao đoán được tâm tình người lớn a.

Cuộc sống cứ đều đặn, nhàm chán như vậy, một chút cũng không thay đổi.

Thế nhưng chỉ Lí Hiên kia thôi, mọi thứ đã thay đổi nhiều vậy sao?

Như lời Lí Hiên nói, chủ động thay đổi so với thụ động thay đổi khiến người ta cảm thấy khác biệt. Nếu cái thứ hai khiến người ta bức tức, cho dù nhất thời chịu đựng, trong lòng trước sau gì cũng vẫn thấy khó chịu. Còn điều thứ nhất lại giúp người có thể mỉm cười thoải mái.

Thì ra, tình cảm cũng kì diệu vậy sao?

Nhớ có lần Giang Hoài viết bài văn “Hạnh phúc của em”.

Thằng nhóc đối với khái niệm về đề tài hoàn toàn bằng không, đành tự nguyện đem sách vở qua hỏi bọn họ.

“Cha, thúc thúc, cái gì là hạnh phúc?”

Lúc ấy, bọn họ hình như còn sững sốt một lát.

Kì thật, bọn họ đối với “hạnh phúc là gì” cũng không giải nghĩa rõ ràng được.

Xã hội ngày một tiến bộ, ngay cả đề tài viết văn của học sinh tiểu học cũng thật mở rộng đi.

Bọn họ ngày trước đi học, đề bài đều là “Ước mơ của em”, bày tỏ hùng tâm tráng chí, còn bây giờ lại chuộng đề tài sâu sắc sao?

Đối mặt với bộ dạng nài nỉ của Giang Hoài, bọn họ không trực tiếp trả lời cậu, chỉ có thể từng chút dần dặt.

“Hạnh phúc chính là khi nhóc muốn làm một việc, lúc nhóc vui vẻ.”

Chắc đây là lí giải đơn giản nhất rồi đi.

“Thế hạnh phúc của bố với thúc thúc là gì?”

Giang Hoài hiểu học hỏi lại.

Chuyện muốn làm khiến mình vui vẻ chính là hạnh phúc sao? Thế thì có rất nhiều a, thì ra đơn giản vậy a...

“Hạnh phúc của ta a?” Giang Duy nghĩ nghĩ, xoa xoa cằm, cười đến đắc ý, “Không cần đi làm vẫn được lĩnh lương đủ, cơm ăn tới miệng không cần đựng đũa, mệt mỗi thù uống RedBull!”

Trên mặt Lí Hiên lộ hắc tuyến, “Người vọng tưởng gì chứ.”

Y a, dạy con mình còn chẳng chịu nghiêm túc gì cả.

Y không để ý nhún vai, “Nói bừa thôi, người thì thế nào.”

“Thế thúc thúc thì sao?”

“Ta a?” Lí Hiên ngồi trên ghế, chân bắt chéo, làm ra vẻ Thinker, “Ăn lẩu ở Long Sâm viên¹, hạnh phúc, chỉ đơn giản vậy thôi.”

...

Giang Duy vô cùng khinh thường nhìn hấn, “Lại định quảng cáo gì hử? Cẩn thận bị người ta mắng.” Nếu như hấn nói y vọng tưởng, thì hấn cũng có kém gì đâu, cái gì mà nước dùng với lẩu chứ... = = Hấn tưởng đang ở nhà hàng gọi món chắc?

“A?” Giang Hoài mơ hồ, lúc cha nói, cậu còn hiểu đôi chút, về sau...có điểm loạn... (*Không phải hơi, mà là rất đấy...=* =)

Cuối cùng cậu chỉ có thể căn môi thất vọng trở về phòng sách...

Lúc cậu viết bài, bọn họ cũng chạy qua nhìn –

Hạnh phúc của em

Ba ba (*viết văn cũng biết dùng đại từ a... =* =) nói hạnh phúc chính là được làm chuyện mình thích.

Hạnh phúc của ba ba với thúc thúc, em không để ý tới.

Nhưng hạnh phúc của em chính là cùng các bạn chơi đùa, ăn món thúc thúc nấu, cùng ba ba xem tivi.

Đúng, cùng ba ba với thúc thúc ở chung là chuyện hạnh phúc nhất!

Trẻ con nhìn nhận sự việc không phức tạp như bọn họ, có khi chỉ liếc mắt đã nhìn ra mấu chốt.

Ba người sống cùng nhau, chính là hạnh phúc của Giang Hoài.

Cẩn thận ngẫm lại, thăm thừa nhận, đấy cũng là hạnh phúc của Giang Duy.

Tuy là tầm thường – thực tầm thường, không có tình tiết phức tạp như trong tiểu thuyết, không có kinh thiên động địa như trong phim ảnh, nhiều lắm là cách vài ngày lại cãi nhau – cũng không quá nhàm chán đi – Lí Hiên sẽ nghe y kể trong sổ có chuyện gì (cùng Lí Tu quen biết đã lâu, cũng lấy nhiệm tính bất nháo...)

Y sẽ lại lải nhải, oán hận, cao hứng, có lúc hâm lên, lại ca cho hắn nghe một đoạn “Thập bát tương tống”² (*Lí Hiên vì chuyện này rất buồn bực a...?*), cuộc sống như vậy, y cảm thấy rất thỏa mãn.

Ý niệm “Cứ mãi như vậy đi” nảy ra trong y, ngày một mạnh mẽ.

Không bao giờ buông tay người này, cố gắng giữ hắn lại, muốn chiếm giữ hắn, ở trên người hắn đánh giấu “Toàn bộ là của Giang Duy”.

Hì hì, thật là, bị Lí Hiên nói trúng rồi, hắn có mị lực như vậy, y muốn không thương, cũng khó a.

Hết pn 1

1: Long Sâm viện: một quán ăn ở Nam thành, với đặc sản là lẩu.

2: Thập bát tương tống: là một đoạn trong “Lương Sơn Bá, Trú Anh Đài”, ca ngợi tình yêu bất diệt của hai người.

67. Chương 67: Phiên Ngoại 2: Tiếp Về Hạnh Phúc

Từ lúc Lí Hiên thúc thúc vào ở cùng, cuộc sống của Giang Hoài có thể nói là càng thêm vui vẻ.

Không cần phải ngày nào cũng ăn cơm cháy của bố nấu, chẳng phải ăn đồ ăn nêm quá tay...

Chú còn dạy cậu học, tuy là chỉ lúc rảnh rồi mới dạy, bởi chú nói, đây là trách nhiệm của người làm cha a.

“Trên cây có 8 con chim, thợ săn bắn chết một, hỏi còn bao nhiêu? Ôi trời, là kẻ nào ra đề bài này thơ đến vậy? Bắn chết một con thì vẫn là tám con chứ sao, chẳng nhẽ nó chết rồi thì không được tính là chim chắc?”

“Giang Hoài a, con chẳng phải vẫn là trẻ con sao, tưởng tượng phong phú hơn không được sao? Bầu trời có nhất định phải là màu lam không? Cây cỏ nhất thiết phải màu lục? Thế thì con sẽ không vẽ nổi những bức bầu trời có mây, với cây cỏ mùa đông a!”

...

Quên đi, vẫn là không nên nghĩ lại...Như này chỉ càng tăng thêm nỗi thất vọng về cha thôi...Cậu là một đứa trẻ thông minh, cha chung quy vẫn là người sinh thành ra cậu, ít ra cũng phải tôn trọng một chút.

Lúc chú mới chuyển vào ở, cha cứ nhắc đi nhắc lại một câu, thậm chí, đến cả lúc cậu đang ngủ cũng ghé vào tai nói “Ngàn vạn lần không được để Lí Tu biết”, làm cậu ban đêm gặp ác mộng...= =

Mà cho dù cha không nói, thì cậu cũng chẳng kể cho Lí Tu tỉ biết đâu, tỉ ấy tuy là rất hay mua kem cho cậu, chính là tỷ ấy còn thích hôn cậu nữa a = = Cậu cũng đâu còn trẻ con nữa, hôn bậy là không được nha.

Với lại, chú Dương Đằng có nói, nam nữ thụ thụ bất thân.

Cha cùng chú thường xuyên cãi nhau, dù bọn họ chẳng chịu thừa nhận đây là cãi nhau a, nói cái gì mà, đây là gia tăng tình cảm.

Nhưng mà, cãi nhau là cãi nhau, khi dễ cậu là trẻ con chắc?

Hai người ấy chỉ cần một chuyện bé bằng hạt vừng cũng nháo loạn cả lên, nào là ba ba đi ngủ quên tắt máy tình, rồi thì tiêu tiền hoang phí...Tất nhiên, người phản ứng kịch liệt nhất là ba ba, sai nhiều nhất cũng là ba ba, mà đến cuối cùng, người chịu thỏa hiệp lúc nào cũng là chú cả.

“Ta nói này, người còn nhỏ lắm sao? Tóc ướt đi ngủ rất dễ bị cảm mạo, có biết không?” Ngữ khí trách móc...

Giang Duy đứng đưng, chẳng buồn để ý tới vẻ tức giận của Lí Hiên. “Có làm sao chứ? Dù sao, đầu ta cũng chỉ có nhúm tóc, sẽ khô nhanh thôi.”

“Sờ xem đầu người có ít tóc không!”

“Cơ mà ta buồn ngủ a!” Mí mắt còn nâng chả nổi...Còn tìm tới chỗ y nháo nữa...= =

“Mệt hử, sao lúc về không tắm ngay còn chui vào chơi điện tử hử? Người lại định nói đây là không cố ý đi?!”

“Ta kháo! Ta tắm lúc nào là việc của ta! Người quản làm gì chứ? Người là tình nhân của ta, không phải mẹ ta!”

...

Xem xem, lại ầm ĩ rồi đi...Bọn họ không biết là đã hơn mười giờ rồi sao? Cửa phòng ngủ còn chưa đóng, mà cậu còn đang ngồi ở phòng khách ăn bữa khuya nữa a?

Ai...Cậu đã sớm quen với việc này rồi...

Nửa ngày sau, thanh âm nơi phòng sách nhỏ dần, sau cùng chỉ còn nghe thấy tiếng nói thầm mơ hồ...Giang Hoài tò mò buông thìa, rón rén chạy tới phòng ngủ, lách qua khe nhỏ đi vào –

Chú đang cầm một cái khăn đưa cho ba ba lau tóc a...Mà ba ba lại đang mơ màng ngủ...

Cậu đã nói rồi a, hai người này cãi nhau chẳng được bao lâu đâu...

Có khi, ồn ào không đủ một tiếng đồng hồ thì không được gọi là “cãi nhau” mà nên được gọi là “tán tỉnh” a?

Hết phiên ngoại 2

68. Chương 68: Phiên Ngoại: Tiểu Kịch

1

Xuyên mẫu: (Sờ râu) Thấy thế nào, cảm thấy Lí Tu với Giang Duy có mờ ám gì a...

Giang Duy: = = Là người cố tình viết mờ ám thì có, ta cùng nàng vô cùng quang minh chính đại!

Xuyên mẫu: Chẳng nhẽ người là nghi ngờ khả năng sáng tác của ta?

Lí Hiên: (Mỉm cười) Cái kia còn phải nghi ngờ sao... Người có gì để bọn ta không nghi chứ?

Xuyên mẫu: = = (Giật giật) Lí Hiên, người nhất định là theo Giang Duy học thói xấu...

Lí Hiên: Có sao? Hahaha, nhìn trời.

Xuyên mẫu: (Giận) Nhìn trời là của ta!

Giang Duy: ...

Xuyên mẫu: (Trùng) Câu đó là của ta chứ!

Lí Hiên:

Xuyên mẫu: (Rống) Là của ta, của ta, của ta, (tới vô cùng)

Giang Duy: -_-||| Nàng làm sao vậy?

Lí Hiên: Nhìn trời, công việc bận rộn tới điên rồi.

Giang Duy: Người cũng đừng học nàng nhìn trời... Mỗi ngày nhìn ta cũng chịu không được.

Lí Hiên: (_)

Xuyên mẫu: (Nhìn bóng hai người dần khuất) Nhìn trời... là của ta...

End

2

Xuyên mỗ: Hấn tặng người bằng vệ sinh? (Ánh mắt mờ ám)

Lí Tu: Thì sao, ghen tỵ hử?

Xuyên mỗ: Thèm, hứ, ta mà dùng chắc?

Lí Tu: Ân, được rồi, người không cần (_)

Xuyên mỗ: ...

Lí Tu: Ta chưa nói cái gì nha...

Xuyên mỗ: ... (Ngồi góc nhà vẽ vẽ) Khi dễ ta...

Lí Tu: = = Này tâm hồn cũng quá yếu ớt đi...

End

3

Xuyên mỗ: (Nâng mic) Đồ kỳ sao?

Dương Đằng: Đồ kỳ cái gì?

Xuyên mỗ: Tình cảm của bọn họ a! Nếu không phải Giang Duy là đồng tính, có khi Giang Hoài lại là con hai người họ cũng nên.

Dương Đằng: (lãnh đạm) Nga.

Xuyên mỗ: = = Không ghen sao?

Dương Đằng: Ghen cái gì chứ?

Xuyên mỗ: Tình cảm của hai người họ a!

Dương Đăng: Nga...

Xuyên mỗ: = = Ai, thật sự không ghen sao?

Dương Đăng: (duy trì lãnh đạm) Ghen cái gì a?

Xuyên mỗ: Ai... (Thất bại hoàn toàn...)

Dương Đăng: (thả lỏng) Không có gì để ta phải ghen hết...

End

4

Xuyên mỗ: (Vô lực) Với tình cảm thanh mai trúc mã của hai người họ, người có ý kiến gì?

Lí Hiên: (gật đầu) Ân, có chút ý kiến.

Xuyên mỗ: (Lập tức khôi phục sinh lực) Ý kiến gì? (Ghen sao? Ghen chứ?!)

Lí Hiên: Cái đoạn “Băng vệ sinh” kia có thể sửa lại được không? Giang Duy sẽ ngại ngùng.

Xuyên mỗ: Ai, là việc này?

Lí Hiên: Ân, đúng là nó.

Xuyên mỗ: (nổi bão) Hấn ngại cái rắm! Người biến biến biến đi!!

TT Chẳng nhẽ như vậy còn không đủ mờ ám để các người ghen sao... TT

End

5

Người nào đó: Người gần đây tính tình không tốt a.

Xuyên mỗ: Không việc gì, có điểm tức giận thôi.

Người nào đó: Như nào phát hỏa?

Xuyên mỗ: Thời tiết bất ổn.

Xuyên mỗ: Tâm tình không tốt.

Xuyên mỗ: TT Ta hảo đói khát...

Người nào đó: (đầu đầy mồ hôi) Người đói khát gì... = =

Xuyên mỗ: Ta muốn nam nhân...

Người nào đó: (Mồ hôi như thác) Đừng thẳng thắn vậy... (tò mò) Công ty người không có nam nhân cho người xem?

Xuyên mỗ: TT Không phải cũng có một đại thúc cỡ ba mươi, đã có vợ...

Người nào đó: (Chớp chớp) Đại thúc!!

Xuyên mỗ: = =

Người nào đó: Bao nhiêu tuổi a? Bộ dạng như nào? Đẹp trai không? Hơn ba mươi? Rất cao hả? Cân nặng bao nhiêu...

Xuyên mỗ: = = Cái tên giọng khách át giọng chủ (vai phụ nói nhiều hơn vai chính)...

Hết phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-dam-sinh-hoat>